

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 2

Dilluns, 13 d'agost de 2007

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 2

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

del conseller d'Economia i Finances perquè informi sobre les actuacions del departament en relació amb els fets d'importància especial succeïts un cop finalitzat el corresponent període de sessions, relatiu al caos de subministrament elèctric que encara pateix la ciutat de Barcelona (tram. 354-00077/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del conseller de Política Territorial i Obres Públiques perquè informi amb relació al col·lapse de les infraestructures patit en els darrers dies, especialment en els àmbits viari, ferroviari i aeroportuari (tram. 354-00078/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del ministre d'Indústria, Turisme i Comerç per tal que informi, ateses les seves responsabilitats directes, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00116/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

de la ministra de Foment per tal que informi, ateses les seves responsabilitats directes, sobre el col·lapse de les infraestructures de Catalunya (tram. 356-00117/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Sr. Manuel Pizarro, president d'Endesa, per tal que informi, atesa la seva especial responsabilitat directiva en l'esmentada empresa, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00118/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Sr. Luis Atienza, president de Red Eléctrica, per tal que informi, atesa la seva especial responsabilitat directiva en l'esmentada empresa, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00119/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 354-00075/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del conseller d'Economia i Finances per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 354-00076/08) (p. 6)

→

Sol·licitud de compareixença

del delegat del Govern a Catalunya, Sr. Joan Rangel, per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00127/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del president de FECSA-Endesa, Sr. Manuel Pizarro, per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00128/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del president executiu de Red Eléctrica Española, Sr. Luis Atienza, per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00129/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Sr. Manuel Pizarro, president de FECSA-Endesa, per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 356-00120/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Sr. Luis Atienza, president de Red Eléctrica de España, per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 356-00121/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del conseller d'Economia i Finances per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 354-00073/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya per tal que informi sobre l'abast i les mesures a prendre com a conseqüència del caos a rodalies Renfe del passat 3 d'agost, així com la saturació de l'aeroport del Prat durant l'operació sortida (tram. 356-00122/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per tal que informi sobre les mesures a prendre com a conseqüència de les retencions que de manera habitual es produeixen a l'autopista AP-7 (tram. 354-00074/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Sr. Salvador Alemany, president d'ACESA, per tal que informi sobre les mesures a prendre com a conseqüència de les retencions que de manera habitual es produeixen a l'autopista AP-7 (tram. 356-00123/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del president de Red Eléctrica de España per tal que informi sobre l'apagada de Barcelona (tram. 356-00124/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del president d'Endesa per tal que informi sobre l'apagada de Barcelona (tram. 356-00125/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

del Govern, en especial, el director general d'Energia i Mines, per tal que informin sobre l'apagada de Barcelona i es determinin les possibles responsabilitats del Govern (tram. 356-00126/08) (p. 6)

Sol·licitud de compareixença

de la Sra. María Teresa Costa Campí, presidenta de la Comissió Nacional d'Energia, perquè informi sobre les actuacions dutes a terme amb relació a l'apagada de Barcelona (tram. 356-00130/08) (p. 6)

Compareixença

del conseller d'Economia i Finances i del conseller de Política Territorial i Obres Públiques perquè informin sobre les actuacions dels dits departaments amb relació a l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona i al col·lapse en les infraestructures (tram. 355-00041/08) (p. 9)

Compareixença

de Manuel Pizarro, president d'Endesa, perquè informi sobre l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona (tram. 357-00049/08) (p. 40)

Compareixença

de Luis Atienza, president executiu de Red Eléctrica de España, perquè informi sobre l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona (tram. 357-00050/08) (p. 70)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higin Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Batalla, vicepresident segon; Sr. Jordi Miralles i Conte, secretari primer, i Sr. Antoni Castellà i Clavé, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general, els lletrats Sr. Bayona i Rocamora i Sr. Muro i Bas i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Homs i Molist, Sra. Llorens i Garcia, Sr. Mas i Gavarró, Sr. Pellerí i Aixut, Sr. Puig i Godes i Sr. Pujol i Ferrusola, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Ferran i Serafini, Sra. Figueras i Siñol, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Segú i Ferré i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Estradé i Palau, Sr. Ridao i Martín i Sra. Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Mejías i Sánchez i Sr. Sirera i Bellés, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Domingo Domingo, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller d'Economia i Finances, Sr. Antoni Castells Oliveres; el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Joaquim Nadal i Farreras; el president d'Endesa, Sr. Manuel Pizarro Moreno; el director general d'Endesa a Catalunya, Sr. José M. Rovira; el president executiu de Red Eléctrica de España, Sr. Luis Atienza Serna, i el delegat regional nord-est de Red Eléctrica de España, Sr. Luis Pinós Jorba.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Nadal i Malé, Sr. Pellicer i Punyed i Sr. Sancho i Serena, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Martínez Medina i Sra. Martínez-Sampere Rodrigo, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Millo i Rocher, Sra. Nebrera González i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sr. Pi i Noya i Sra. Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; el director general del Transport Terrestre, Sr. Manel Villalante i Llauredó; la secretària general del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, Sra. Carmina Llumà i Ras; el director general d'Energia i Mines, Sr. Agustí Maure; el president del Consell Assessor d'Endesa, Sr. Antón Costas, i el defensor del client d'Endesa, Sr. José Luis Oller.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre les actuacions del departament en relació amb els fets d'importància especial succeïts un cop finalitzat el corresponent període de sessions, relatius al caos de subministrament elèctric que encara pateix la ciutat de Barcelona (tram. 354-00077/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sol·licitud de compareixença del conseller de Política Territorial i Obres Públiques davant la Diputació Permanent perquè informi amb relació al col·lapse de les infraestructures patit en els darrers dies, especialment en els àmbits viari, ferroviari i aeroportuari (tram. 354-00078/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

3. Sol·licitud de compareixença del ministre d'Indústria, Turisme i Comerç davant la Diputació Permanent per tal que informi, ateses les seves responsabilitats directes, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00116/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença de la ministra de Foment davant la Diputació Permanent per tal que informi, ateses les seves responsabilitats directes, sobre el col·lapse de les infraestructures de Catalunya (tram. 356-00117/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença del Sr. Manuel Pizarro, president d'Endesa, davant la Diputació Permanent per tal que informi, atesa la seva especial responsabilitat directiva en l'esmentada empresa, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00118/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença del Sr. Luis Atienza, president de Red Eléctrica, davant la Diputació Permanent per tal que informi, atesa la seva especial responsabilitat directiva en l'esmentada empresa, sobre el caos energètic que ha afectat, i encara afecta, la ciutat de Barcelona (tram. 356-00119/08). Artur Mas i Gavarró, juntament amb set altres diputats de la Diputació Permanent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença del conseller de Política Territorial i Obres Públiques davant la Diputació Permanent per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 354-00075/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

8. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 354-00076/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

9. Sol·licitud de compareixença del delegat del Govern a Catalunya, Sr. Joan Rangel, davant la Diputació Permanent per tal de donar explicacions sobre la situació

viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00127/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença del president de FECSA-Endesa, Sr. Manuel Pizarro, davant la Diputació Permanent per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00128/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença del president executiu de Red Eléctrica Española, Sr. Luis Atienza, davant la Diputació Permanent per tal de donar explicacions sobre la situació viscuda a Catalunya les darreres setmanes (tram. 356-00129/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença del Sr. Manuel Pizarro, president de FECSA-Endesa, davant de la Diputació Permanent per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 356-00120/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença del Sr. Luis Atienza, president de Red Eléctrica de España, davant de la Diputació Permanent per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 356-00121/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances davant de la Diputació Permanent per tal que informi sobre les causes, l'abast i els efectes sobre la població catalana de la greu avaria de subministrament elèctric que va patir la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol, i també de les mesures adoptades per tal d'indemnitzar i compensar les nombroses pèrdues ocasionades a persones, famílies i empreses dels sectors de la indústria, els serveis i el comerç (tram. 354-00073/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

15. Sol·licitud de compareixença del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya davant la Diputació Permanent

per tal que informi sobre l'abast i les mesures a prendre com a conseqüència del caos a rodalies Renfe del pasat 3 d'agost, així com la saturació de l'aeroport del Prat durant l'operació sortida (tram. 356-00122/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

16. Sol·licitud de compareixença del conseller de Política Territorial i Obres Públiques davant la Diputació Permanent per tal que informi sobre les mesures a prendre com a conseqüència de les retencions que de manera habitual es produeixen a l'autopista AP-7 (tram. 354-00074/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

17. Sol·licitud de compareixença del Sr. Salvador Alemany, president d'ACESA, davant la Diputació Permanent per tal que informi sobre les mesures a prendre com a conseqüència de les retencions que de manera habitual es produeixen a l'autopista AP-7 (tram. 356-00123/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

18. Sol·licitud de compareixença del president de Red Eléctrica de España davant la Diputació Permanent per tal que informi sobre l'apagada de Barcelona (tram. 356-00124/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

19. Sol·licitud de compareixença del president d'Endesa davant la Diputació Permanent per tal que informi sobre l'apagada de Barcelona (tram. 356-00125/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

20. Sol·licitud de compareixença del Govern, en especial, el director general d'Energia i Mines, davant la Diputació Permanent per tal que informin sobre l'apagada de Barcelona i es determinin les possibles responsabilitats del Govern (tram. 356-00126/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

21. Sol·licitud de compareixença de la Sra. María Teresa Costa Campí, presidenta de la Comissió Nacional d'Energia, davant la Diputació Permanent perquè informi sobre les actuacions dutes a terme amb relació a l'apagada de Barcelona (tram. 356-00130/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Comença la sessió.

Sol·licituds de compareixença acumulades (tram. 354-00077/08, 354-00078/08, 356-00116/08, 356-00117/08, 356-00118/08, 356-00119/08, 354-00075/08, 354-00076/08, 356-00127/08, 356-00128/08, 356-00129/08, 356-00120/08, 356-00121/08, 354-00073/08, 356-00122/08, 354-00074/08, 356-00123/08, 356-00124/08, 356-00125/08, 356-00126/08 i 356-00130/08)

Els proposo que, atès que hi ha tot un seguit de sol·licituds de compareixença presentades pels diversos grups parlamentaris, puguem fer una intervenció de

cada grup parlamentari per defensar les que cada grup presenta i posicionar-se sobre la resta, i després ja faríem les votacions adequades, una mica, al que han expressat els portaveus a la Junta de Portaveus. Per tant, si el sembla, començaríem amb una intervenció de cada grup parlamentari per posicionar-se sobre les que presenten i per posicionar-se també sobre les que presenten els altres grups. Els sembla correcte? (*Pausa.*)

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Puig té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Hem demanat des del grup parlamentari i mantenim les nostres sol·licituds de compareixença, en aquest cas, pel que fa als membres del Govern, el conseller d'Economia i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. També hem demanat i continuem demanant que es voti la sol·licitud de compareixença dels ministres, en aquest cas, d'Indústria, Turisme i Comerç, i també de la ministra de Foment; dels presidents d'Endesa, senyor Pizarro, i de Red Eléctrica, senyor Atienza.

I, en consonància amb aquestes peticions que vàrem efectuar, donarem suport a la totalitat de les peticions presentades per la resta de grups, a excepció –que no sé si es manté vigent o no– de la sol·licitud de compareixença del Grup Mixt sobre el director general d'Energia, entenent que quedaria subsumida per la presència del conseller d'Economia i energia, així com tampoc donaríem suport a la compareixença de la presidenta de la Comissió Nacional d'Energia, entenent que amb la nostra petició de compareixença del ministre corresponent quedaria també, evidentment, subsumida.

El president

Pel Grup Socialistes, el senyor Joan Ferran té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar-li que el nostre grup donarà suport i votarà afirmativament les sol·licituds 7, 8, 9, 10 i 11, que demanen la compareixença del conseller de Política Territorial, del conseller d'Economia, del delegat del Govern a Catalunya, del president de FECSA-Endesa, el senyor Manuel Pizarro, i del president executiu de Red Eléctrica, el senyor Luis Atienza, amb el benentès que les altres propostes que hi han a l'ordre del dia les votarem negativament.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Si no m'erro, hi ha un total de vint sol·licituds de compareixença, de les quals el nostre grup donarà suport a totes excepte a quatre, que són la del ministre d'Indústria, que ja va tenir lloc fa pocs dies al Congrés dels Diputats, sens perjudici que més endavant pugui tornar a reproduir aquesta mateixa sol·licitud, tant a Madrid com aquí, al mateix Parlament; la de la ministra de Foment, que tindrà lloc demà mateix al Congrés dels Diputats; la del president d'ACESA, que creiem que s'hauria de substanciar en una comissió ordinària a partir del proper període de sessions i que el nostre grup, juntament amb la resta de grups que donen suport al Govern, ja ha tramitat, i la del responsable, director, en aquest cas, general de l'Energia, que entenem que està subsumida en la compareixença del mateix conseller d'Economia. Compareixença del conseller d'Economia, com la del conseller de Política Territorial, que tindrà lloc avui mateix, juntament amb els dos responsables de les dues companyies elèctriques.

I també donarem suport, finalment, a la sol·licitud de compareixença del delegat del Govern, que, en tot cas, avui, si s'acorda, haurà de ser tramesa i a l'espera, en tot cas, que en aquesta ocasió el delegat del Govern sigui receptiu a aquesta petició.

Moltes gràcies.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. El Grup Popular ha presentat una sèrie de cinc compareixences, en les quals demanàvem la presència del senyor Manuel Pizarro, president d'Endesa; de Luis Atienza, president de Red Eléctrica; del conseller d'Economia i Finances; del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya; del conseller de Política Territorial, i també, en últim cas també la presència del senyor Salvador Alemany, com a president d'ACESA, davant aquesta Diputació Permanent per tal d'informar sobre les situacions que s'havien produït en els últims dies a les carreteres catalanes.

Donem suport a totes les compareixences sol·licitades no només pel Grup Popular, sinó també per la resta dels grups parlamentaris, a excepció de les sol·licituds de compareixença del ministre d'Indústria, Turisme i Comerç, el senyor Clos, i també la sol·licitud de compareixença de la ministra de Foment, en les quals ens abstindrem perquè considerem que el lloc de fer el control al Govern és el Congrés dels Diputats i que a més a més són compareixences..., una ja s'ha produït i l'altra es produirà demà.

Per tant, amb el benentès que donarem suport a tota la resta excepte a aquestes dues, en què ens abstindrem, és el sentit de vot que manifesta el Grup Popular.

Gràcies.

El president

El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra...

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, gràcies. En el mateix sentit que la resta de grups que donen suport al Govern, nosaltres votarem favorablement les peticions que hem plantejat, és a dir, la

del conseller d'Economia i la del conseller de Política Territorial; la del delegat del Govern perquè expliqui el paper de l'Administració central, i la dels senyors Pizarro i Atienza.

Entenem que la ministra de Foment demà ja compareix al Congrés dels Diputats. I per una altra banda, tal com s'ha explicat, hem presentat una sol·licitud perquè el director d'ACESA comparegui a la comissió corresponent en el període ordinari.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Nuestro grupo ha presentado cuatro propuestas de comparecencia referidas al presidente de Red Eléctrica, al presidente de Endesa; asimismo, en razón a la apertura de expedientes informativos tanto por el director general de Energía y por la Comisión Nacional de Energía, se han solicitado igualmente las comparecencias del director general de Energía y de la presidenta de la Comisión Nacional de Energía. Mantenemos las comparecencias solicitadas.

En cuanto a la posición de voto en relación con los otros grupos, votaremos favorablemente todas, a excepción de la comparecencia del ministro de Industria, Turismo y Comercio y de la ministra de Fomento, entendiendo que el Parlamento de Cataluña no es el órgano de control del Gobierno de la nación, y, sin embargo, sí manifestamos nuestra voluntad de que comparezcan voluntariamente tanto el ministro como la ministra de Fomento para manifestar su posición en relación con los graves acontecimientos sufridos en Cataluña en los últimos tiempos.

El president

El senyor Puig demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. No, un aclariment, perquè no ha quedat clar en la meua intervenció... A la proposta número 17, no hi donarem suport, entenent que sol·licitarem la seva presència, la presència del president d'ACESA, en la comissió corresponent amb caràcter ordinari.

El president

Fets... *(El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)* Senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Un petit aclariment, senyor president: en la meua intervenció potser no he deixat clar que les sol·licituds de compareixença que són coincidents amb altres grups que les demanen, que és el cas dels consellers, també les votarem afirmativament, òbviament.

El president

Bé, doncs, si els sembla, fem el següent procediment per votar totes aquestes propostes: en primer lloc els proposo votar les sol·licituds números 1, 2, 7, 8, 14 i 16, que estan presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per una part, pels tres grups que donen suport al Govern per una altra part i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per una altra, i que és la petició de compareixença del conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Antoni Castells, i del conseller de Política Territorial, honorable senyor Joaquim Nadal.

Aquesta votació els sembla correcta? *(Pausa.)* Doncs, procedim en aquests moments a aquesta votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes compareixences queden aprovades per unanimitat.

Votarem ara la sol·licitud número 5, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la 10, 12 i 19, pels grups que donen suport al Govern, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Mixt, que fa referència a la compareixença del president d'Endesa, senyor Manuel Pizarro. I també podríem votar, si els sembla bé, les mateixes, que són la 6, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; l'11, que fa referència als grups Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; la 13, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i la 18, del Grup Mixt, que fan referència a la compareixença del senyor Luis Atienza, president de Red Eléctrica de España.

Podem votar-les totes conjuntament? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

També queden aprovades per unanimitat.

Ara votarem seguidament la sol·licitud número 9, que ha estat presentada pels tres grups que donen suport al Govern; la sol·licitud número 15, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i que fa referència a la petició de compareixença del delegat del Govern a Catalunya, el senyor Joan Rangel.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

També queda aprovada, doncs, per unanimitat.

I ara entrariem a votar aquelles sol·licituds de compareixença que no presenten punts coincidents entre elles.

En primer lloc, votarem la sol·licitud de compareixença del ministre d'Indústria, Turisme i Comerç davant d'aquesta Diputació Permanent, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 13 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament la sol·licitud de compareixença de la ministra de Foment davant d'aquesta Diputació Permanent.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs serien 8 vots a favor, 13 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament la sol·licitud de compareixença del senyor Salvador Alemany, president d'ACESA, davant d'aquesta Diputació Permanent, també en els mateixos termes expressats abans.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 3 vots a favor i 20 vots en contra.

Seguidament votarem la sol·licitud de compareixença del director general d'Energia i Mines.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 3 vots a favor i 20 vots en contra.

I seguidament votarem la compareixença de la senyora Maria Teresa Costa, presidenta de la Comissió Nacional d'Energia, davant d'aquesta Diputació Permanent.

Vots a favor?

Vots en contra?

També ha quedat rebutjada per 3 vots a favor i 20 vots en contra.

I amb això acabem les votacions.

Modificació de l'ordre del dia

Atès que les sol·licituds de compareixença han estat aprovades i atès que els consellers esmentats han expressat la seva voluntat de comparèixer davant d'aquest Parlament, d'acord amb l'article 72.2 del Reglament, els proposo la modificació de l'ordre del dia en el sentit que aquest sigui ampliat i que les compareixences siguin substanciades a continuació. De manera que faríem, en primer lloc, la compareixença dels dos membres del Govern i posteriorment la compareixença del senyor Pizarro i del senyor Atienza, previsiblement aquesta tarda.

Podem fer la modificació de l'ordre del dia en aquest sentit? (*Pausa.*)

Queda, doncs, aprovat aquest ordre del dia i demanem als consellers si poden incorporar-se a la sessió.

Suspenem, per tant, uns segons aquesta Diputació Permanent fins que entrin els consellers.

La sessió se suspèn a les onze del matí i sis minuts i es reprèn a les onze i nou minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixença del conseller d'Economia i Finances i del conseller de Política Territorial i Obres Públiques perquè informin sobre les actuacions dels dits departaments amb relació a l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona i al col·lapse en les infraestructures (tram. 355-00041/08)

Té la paraula, en primer lloc, el conseller de Política Territorial i Obres i Públiques, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president del Parlament, honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, compareixem en nom del Govern, el conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, i jo mateix, per fer una reflexió, per analitzar la situació que en matèria d'infraestructures viu Catalunya en aquests moments i per prendre compromisos davant d'aquesta cambra i davant dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I voldria començar directament sense embuts, però amb unes quantes obvietats, tan evidents que probablement no signifiquin cap novetat per a ningú, però que em sembla que val la pena de dir-les, s'han de dir amb totes les lletres. Són fets, jo crec, incontrovertibles i en els quals ens podríem posar d'acord de premsa tots els grups d'aquesta cambra. El primer és que Catalunya pateix un dèficit acumulat d'infraestructures de caràcter històric i que arrenca de fa unes quantes dècades. Catalunya pateix també –i un té a veure amb l'altre– un dèficit acumulat d'inversions en infraestructures. I Catalunya pateix un dèficit històric de planificació de les seves infraestructures. De fet, aquests dies una de les coses que està passant és que el sistema català d'infraestructures ha quedat desbordat per la demanda. I això no és justificació de res, simplement Catalunya, el conjunt de la societat i de l'economia catalana han crescut bé demogràficament, econòmicament, territorialment, urbanísticament. El pas de sis a quasi set milions i mig d'habitants en poc temps marca una etapa de creixement de l'activitat econòmica amb forta empena de les activitats industrials, de la indústria de la construcció, un paper rellevant i innovador del sector terciari i la ca-

pacitat de la indústria de prendre el relleu en el lideratge a la construcció.

L'actual demanda, set milions i mig d'usuaris aproximadament, és una demanda que ens empeny a continuar creixent i fa més patent, fa escandalosament patent les limitacions del parc d'infraestructures de Catalunya avui. Per continuar creixent cal atrapar el temps, cal recuperar l'endarreriment acumulat, afrontar el futur amb capacitat i dimensió, calen més i millors infraestructures. És hora de posar de manifest que calen més recursos públics per abordar aquest repte.

El centre del debat avui és la definició del volum i del ritme de les inversions públiques a Catalunya, també, però aquesta és una qüestió que té el seu propi àmbit i que serà tractada oportunament, el mètode per definir i calcular com han de ser aquestes inversions i en quina quantia s'han de produir. Però en qualsevol cas, avui, de fons, el problema, el debat real és la definició del volum i del ritme de les inversions públiques a Catalunya.

En el moment d'abordar el nou marc competencial estatutari convé recordar encara una altra cosa, i és que el repartiment de competències i l'estructura dels traspasos d'acord amb l'Estatut de 1979 va donar peu a uns traspasos descompensats territorialment i sobretot descompensats sectorialment. Hi ha, per dir-ho clar, més carreteres de l'Estat a Tarragona i a Lleida que a Girona i a Barcelona; pràcticament només hi ha Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a l'actual província de Barcelona. D'acord amb aquest marc competencial, els grans dèficits que avui s'acumulen a Catalunya corresponen a l'Administració de l'Estat: nacional 230, nacional 260, nacional 240, nacional 340, nacional II i tot el sistema ferroviari bàsic.

Ara bé, avui no es tracta ni de tirar pilotes fora, ni de traspasar les culpes a uns altres, ni de fer un lament victimista, ni de fer d'espectador, ni d'escórrer el «bulto», ni d'amagar el cap sota l'ala. No es tracta ni tan solament de justificar l'injustificable. Vivim una situació amb dèficits greus en el parc d'infraestructures de Catalunya i cal dir-ho i cal reconèixer-ne l'abast i la dimensió. El sistema de les infraestructures a Catalunya és avui un sistema integrat que correspon al conjunt de totes les administracions públiques trobar-hi solucions.

El Govern de Catalunya exerceix la seva responsabilitat, passa al davant, no es posa al davant de la manifestació, passa al davant en el lideratge de la recerca de les solucions per als problemes que objectivament tenim i que històricament hem acumulat. El Govern de Catalunya comparteix al 100 per cent la insatisfacció i la indignació dels ciutadans de Catalunya. Hem arribat a un punt de saturació crític. Hi ha un clima col·lectiu d'insatisfacció que hem de resoldre. Però el Govern de Catalunya té arguments per crear confiança, per demanar més confiança que paciència. No és tant –hi insisteixo– un tema de paciència com de generar confiança en el conjunt de la ciutadania de Catalunya. Perquè avui hi ha els instruments, els plans i els projectes per abordar les solucions necessàries. El Pla estratègic d'infraestructures sobre el transport i el Pla d'infraestructures del transport responen a una anàlisi realista de la situació

i planifiquen una resposta proporcionada i adequada. Avui també l'Administració de l'Estat i el Govern de la Generalitat han acordat les principals prioritats i l'ordre de magnitud de l'esforç inversor que s'ha de realitzar per atrapar el temps perdut. Els acords subscrits entre el Ministeri de Foment i el Departament de Política Territorial són un inventari adequat de les obres que cal abordar. Podem, fins i tot, afegir –i tornarem al final de la meva intervenció sobre les xifres, encara que a hores d'ara això avui no serveix per a res–, podem, fins i tot, dir que avui hi ha a Catalunya més inversió en marxa que mai, per part del Govern de la Generalitat i per part del Govern de l'Estat, que s'està fent més obra pública que mai i que el Govern de l'Estat ha començat –ha començat– a fer un esforç inversor notable.

Malgrat tots aquests elements, que es poden contrastar, subsisteix un problema de caràcter estructural i un problema de clima. D'una banda, segueix l'endarreriment i, de l'altra, és persistent la manca de credibilitat que les accions dels governs tenen per part dels ciutadans. La verdadera naturalesa del problema avui és de sensibilitat, d'informació, de credibilitat, de ritme, de calendari, de pressupostos i d'execució, de fer visible i tangible una millora que no acaba d'arribar, que allò que s'està fent es noti, que el sistema de serveis públics funcioni, que no falli, que no tingui les incidències que sabem que té. Els aspectes més objectius, més de clima general, de percepció col·lectiva, no tenen solució sense començar per una percepció tangible de millora i de solució. Això converteix els temes de ritme i de calendari en els elements clau per passar dels plans i els projectes a les realitats, sense inèrcies, sense endarreriments, sense tràmits innecessaris, sense bloquejos interessats, sense obstacles, sense pals a les rodes, sense una passivitat exasperant, a vegades, sense manca de temps a l'hora de moure allò que ha de fer possible, finalment, concretar allò que està dit, acordat, aprovat, pressupostat i no fet, o només fent-se però no encara fent-se prou evident perquè la gent ho noti.

És per això que cal fer un pas més i abordar una acció de xoc, un pla de xoc per a les infraestructures a Catalunya que superi els obstacles dels exercicis pressupostaris, que eviti la pèrdua dels recursos no executats, que disposi d'una autoritat única, amb la responsabilitat d'executar la cartera de projectes. I, no cal dir-ho, és hora de posar tots els recursos que preveu l'Estatut. Tots, sense escatimar-ne cap. Tots, des d'ara mateix, amb un pla per als propers set anys, i un pla per fer encomana de gestió a la Generalitat dels recursos deguts que no puguin ser atesos per projectes estatals. Tot això sense abordar encara –que cal fer-ho– un nou marc competencial sobre la base de la negociació i de nous traspasos de competències noves i de competències velles que s'han de completar.

És a dir, tot el que he dit forma part d'un diagnòstic d'una situació i indica que tot això pot tenir solucions *prèvies* i que voldríem que fossin simultànies al procés d'aplicació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i els traspasos. Perquè hi ha una peça clau de tot que algú s'entesta a negar sistemàticament i que nosaltres afirmem i que el conseller Castells ha afirmat en públic moltíssimes vegades, que és que el que dona ple sentit

a l'Estatut que vam votar és la disposició addicional tercera i els compromisos pressupostaris, que s'han de complir fil per randa, no pas per deixar simplement in-sinuat que aquí no passa res que no passi arreu, sinó que aquí passen moltes coses que no passen a d'altres llocs. A Catalunya, pel dèficit acumulat d'inversió i de planificació, passen coses que no passen a altres llocs.

És per això que avui té poc sentit, té poca força que jo els digui –malgrat tot, ho he de dir– que en aquests moments el Govern de la Generalitat està invertint, fent, ara, 8.313 milions d'euros d'obres en curs, i que el Govern de la Generalitat té en aquests moments 6.100 milions d'euros de projectes preparant-se. La cartera global de projectes per als propers quatre anys és, en mans del Govern de la Generalitat de Catalunya, de 14.000 milions d'euros. Responent a prioritats, responent a un pla, responent a la demanda social, responent a les necessitats que tenim, responent a allò que és el nostre àmbit competencial.

I, per altra banda, en els protocols que hem signat Foment i el Departament de Política Territorial, apareixen senyalats tots els passos que ha de fer l'Administració de l'Estat per respondre al dèficit d'infraestructures que correspon de resoldre a l'Administració de l'Estat.

Quin és el problema? El problema és el calendari; el problema és el ritme. Està escrit que s'han de fer els accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona? Està escrit. Estan licitats? No. S'estan licitant? No. Què esperen? La declaració d'impacte ambiental. Aquest és el fet. Fins que tots els papers no estan a punt, tot allò que queda anotat comptablement en un acord entre governs per dir «gastarem això» val per al que val, perquè l'hora de la veritat és l'hora de l'arribada de les màquines al lloc de la feina i perquè la gent noti el que s'està fent.

En l'intent creuat d'atribució de culpes i responsabilitats hi ha, per altra banda, una discussió fallaç i perversa que no vull eludir i que juga sempre amb mitges veritats. Intentaré, molt ràpidament, tipificar la dimensió del problema. El dèficit, en diners, inversor és crònic, és històric, és acumulat. Facin el càlcul: quin és el dèficit d'inversió a Catalunya acumulat els últims deu anys entre el que s'ha invertit de veritat i el que s'hi hauria invertit si s'hagués aplicat retrospectivament fa deu anys la disposició addicional tercera de l'Estatut? I és d'un volum extraordinari. Facin un altre càlcul: quin és el volum, els últims deu anys, del pressupostat i no executat? Deu anys, o vint, efectivament, i acumulativament va sumant. El sumatori és radicalment en contra de Catalunya i en contra d'una manera de fer que posa simplement l'Administració com una màquina que inercialment prepara amb concepte burocràtic els projectes i els executa. Així i tot –així i tot–, de 1997 a 2007, la inversió anual liquidada en valors absoluts ha passat de 383 milions d'euros l'any 1997 a 2.604 l'any 2007, ara..., 2006 –perdó, eh? Vol dir que és veritat tot, és veritat que a Catalunya no s'ha invertit prou, com és veritat que avui a Catalunya s'inverteix més que mai. I el joc que fa la veritat absoluta és la suma d'aquestes dues mitges veritats: no s'ha invertit prou, però s'està invertint més que mai.

La situació actual, 2007, és millor que la de 2006, i ho sap prou bé, i el que va costar, el conseller Castells; però no és tampoc, en cap cas, satisfactòria. Queda clar que ara convé tornar al principi i deixar clar que hem de tornar a reclamar allò que l'Estatut diu i allò que ens toca, allò que durant tant de temps no s'ha produït. No es tracta de minimitzar ni de victimitzar; n'hi ha prou a auditar, a aclarir i a quantificar el dèficit i posar-hi remei, el dèficit amb relació a la demanda i a la potència de l'economia de Catalunya, amb un esforç addicional. Ara és el moment d'afegir al piló més diners; els que diu l'Estatut, simplement.

Aquest és l'acord polític. Reconeixem que ens hem descapitalitzat, acordem recuperar el temps perdut, cobrirem el *gap* i posarem els diners que falten. La solució ara de la inversió no és, però –i cal advertir-ho encara–, la solució, ni la solució per a la gestió de la crisi conjuntural que viuen les infraestructures a Catalunya. Per molt que ara entréssim de veritat a complir allò que diu l'Estatut, per molt que de veritat s'executessin tots els pressupostos, per molt que de veritat el 2007 hi hagués més diners que mai, allò que ara es comencés a gastar o que de fet ja s'està gastant trigarà mesos i potser algun any a començar-se a notar. I això vol dir que s'ha d'entrar en altres camins de caràcter més conjuntural, més de gestió, més d'informació, més de sensibilitat, a l'hora d'atendre i de respondre a alguna de les crisis que s'han plantejat.

Sobre això voldria entrar ara en el cas concret de les diferents incidències que de forma acumulativa han propiciat d'una forma més radical aquesta compareixença. En primer lloc, deixin-me passar ràpidament per l'aeroport, perquè jo crec que tots faríem bé de deixar l'aeroport una mica a part del conjunt de la crisi que viuen les infraestructures a Catalunya.

Una primera curiositat: des de fa un mes, no hi ha un problema d'aeroports a Catalunya, no hi ha un problema del sistema aeroportuari català; el problema és Barcelona. Aparentment, el problema és Barcelona, i el caos o el preanunci del caos passa sempre només per Barcelona. Hi ha maletes que es perden? Sí. Hi ha cues als taulells? Sí. Hi ha companyies de *handling* que escatimen personal? Sí. Hi ha companyies aèries que escatimen personal en els taulells? Sí. Passa a Barcelona? Sí, passa força. Però passa a Girona i a Reus? Passa a Girona i a Reus, i ningú no en parla. El problema és tot el sistema, no només Barcelona.

Barcelona, com a aeroport, escala posicions en el rànquing dels aeroports d'Europa. Barcelona ha crescut entre un 7 i un 8 per cent amb relació al mateix període de l'any passat; Reus i Girona també. El problema dels aeroports de Catalunya és de model de gestió i de marc competencial, quedí clar. No és ara un problema del que pugui estar passant en aquests moments a l'aeroport de Barcelona. L'aeroport de Barcelona està absorbint cent mil persones/dia, mil vols diaris des de l'1 d'agost fins avui, i ho està fent raonablement bé. Però té les limitacions que té, té el model de gestió que té, té els bloquejos centralistes radials que té. I el problema, per tant, és un problema de model de gestió i de marc competencial. I és en aquest marc que estem treballant.

Convé recordar que el Pla d'aeroports de 1997 i la Llei d'aeroports de l'any 2000 es refereixen només al 2 per cent del moviment aeri de Catalunya. Tenim a Catalunya mateix un model obsolet que no respon a la realitat actual, i menys als reptes estatutaris. Hi ha aquí una qüestió bàsica entorn de la suposada bondat de la gestió unitària, de la gestió en xarxa de les sinergies d'un sistema centralitzat. No és veritat. Cal unitat en la gestió de l'espai aeri? Només faltaria! Ho diu Europa, no ho diu Espanya. Ara, cal donar autonomia a cada aeroport perquè pugui competir amb els altres d'un mateix sistema en xarxa? Per què no? –per què no? Cal donar entrada als governs autonòmics i al sector privat i als governs locals per a una millor gestió descentralitzada i autònoma de cada aeroport a Catalunya i a tot Espanya? Només faltaria! Aquest és el tema, i aquest és el tema que abordarem revisant el nostre propi model i modificant els esquemes del model vigent a Espanya, per donar pas a les comunitats, als privats i a una gestió compartida entre privats, món local i governs autonòmics, a l'hora de portar endavant les infraestructures aeroportuàries de Catalunya.

En segon lloc, les autopistes. Estem parlant de cues reiterades, sovintejades, i estem parlant d'una cua històrica dissabte de la setmana passada. Catalunya, en matèria d'autovies d'altres prestacions, està pagant el preu de l'anticipació. Vam ser pioners en autopistes de peatge; l'excusa de les autopistes de peatge ha sigut l'excusa de mal pagador per no fer un sistema d'autovies lliure de peatge a Catalunya, equivalent al que s'ha estat fent a la resta d'Espanya durant el mateix temps. Hem pagat la penalització de l'anticipació. Repenjant-se en l'èxit de les autopistes, hi ha hagut garreperia pressupostària per invertir a Catalunya els últims quinze anys. El sistema de peatges s'ha de revisar a la llum del nou model homogeneïtzador i equilibrador. Algunes infraestructures de peatge mantenen per ara i per al futur el seu sentit en funció de les limitacions i dificultats per a la mobilitat en alguns accessos a Barcelona; peatges de caràcter dissuasiu, per què no?

És urgent, però, és preceptiva, és peremptòria la construcció del tercer carril de l'AP-7 a tot Catalunya. L'escanyament del pas de tres a dos carrils és avui injustificable. És aquí, i amb els camions i els peatges troncats, on es produeixen el gran coll d'ampolla i la pèrdua de seguretat viària en el sistema d'autopistes de Catalunya. Ara bé, quan en els primers noranta es va inaugurar el tercer carril de Barcelona a Maçanet de la Selva, molts vam reclamar el tercer carril fins a França i fins a l'Ebre, i un conseller de la Generalitat de l'època ens va dir: «Però què dieu? Ara no toca.» I des d'aquell moment tots sabem que el tercer carril és garantia imprescindible just per a la superació d'un sistema que bloqueja i crea cues a les autopistes de peatge a Catalunya. El procés per tancar un acord en aquesta matèria ha estat, pel que fa a l'ampliació, el tercer carril, massa llarg i massa feixuc, lent, burocratitzat, amb un calendari diabòlic que puc explicar, si cal, en el segon torn. I, de fet, tot just ara podem començar les obres; tot just el mes de setembre podran començar les obres.

L'episodi de dissabte a l'AP-7 és d'una gravetat extrema, s'ha de considerar excepcional, amb una solució

excepcional que el Govern va activar i activarà cada vegada que es reproduïxin les mateixes circumstàncies. I el Servei Català de Trànsit, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i ACESA s'asseuran la primera setmana de setembre a la taula de les negociacions per definir, ens toqui o no ens toqui, el mètode de treball en la construcció del tercer carril per assegurar que l'estiu que ve s'hagi minimitzat l'impacte dels peatges troncats a Tarragona i les obres que ja estiguin fetes, no acabades, signifiquin un palliatiu important per als problemes que avui pateix la xarxa d'autopistes a Catalunya, concretament en l'eix de l'AP-7. Quedi clar, però, també que en el protocol que tenim acordat entre el Servei Català de Trànsit, Política Territorial i Obres Públiques i les diferents concessionàries, cada vegada que hi ha una circumstància de caràcter excepcional, la que sigui, i d'acord les tres parts, s'activa el mecanisme extraordinari que es va activar, d'aixecament de barreres, cap al migdia del dissabte de la setmana passada.

El tema més greu, però, més estructural, més urgent, és el que afecta el servei de rodalies. Sobre aquest tema hem de dir clarament, vull dir amb tota claredat que el Govern té, a través del sistema Transcat de l'ATM, tota la informació diària que cal. Sabem què passa cada dia, sabem per què passa. Renfe ens dona la referència del que està passant, però el Govern no té cap intervenció directa en la gestió de la crisi i en l'aplicació de les solucions. Avui sabem què passa, però no podem intervenir directament encara en la definició de les solucions i de la gestió de les crisis successives que es plantegen.

Proposaré al secretari d'Estat, que ha vingut a residir a Barcelona, que el Govern de la Generalitat s'integri en aquest grup de coordinació i que, en preparació del traspàs de les competències en matèria de rodalies, des d'ara mateix el Govern de la Generalitat tingui veu i tingui capacitat d'influir, d'intervenir, en la forma de respondre a les crisis successives que, per problemes de caràcter mecànic, infraestructural o del tipus que siguin, afecten la xarxa de rodalies d'una forma extrema i greu, com vostès saben.

Hem de dir també que les inversions acordades als plans d'emergència, als plans operatius plantejats, no han donat els resultats que s'esperaven i no han impedit la reiteració de les incidències. El Plan Alternativo de Transporte, Obras Verano 2007, Rodalies Barcelona, era un esforç per abordar l'adaptació dels sistemes a les obres de l'AVE. No, però, ha impedit les fallades de la infraestructura –vies, catenàries, enclavaments, senyalització– o del material mòbil –trens, megafonia, etcètera.

També és veritat que hi ha problemes de coordinació entre els diferents agents, Adif i Renfe, i entre els operadors a l'hora de respondre a les situacions d'emergència. Però és evident també que el camí crític, el moment crític que estem vivint ara és la coincidència de les obres de l'AVE i la seva incidència sobre les vies convencionals.

En aquest sentit hi ha dues rates rellevants: el 15 de setembre i el 31 de desembre. El 15 de setembre es recuperaran les vuit vies de rodalies a l'estació de Sants

—ara n'hi ha cinc. El 31 de desembre l'AVE ha d'arribar a Barcelona, a l'estació de Sants. Així i tot, és imprescindible saber com s'enfoca el curt termini, com s'enfoca el mitjà termini i com es plantegen els traspassos. Amb relació al curt termini, la resposta informativa i la resposta operativa són perfectament millorables, com és sabut.

Hem de reconèixer també la naturalesa de les incidències. D'acord amb la comunicació d'incidències que Renfe reporta al centre d'informació Transmet de l'ATM, de gener a juliol d'enguany, el 10 per cent de les incidències corresponen a obres del TGV; el 47 per cent, a problemes de la infraestructura; el 13 per cent són imputables a l'operadora, i el 30 per cent restant són casos diversos de circumstàncies variables. Cal dir, però, que les avaries originades en les obres de l'AVE són les que triguen més a resoldre's i les que afecten el major nombre d'usuaris.

El document que informa de l'impacte de les actuacions als serveis de rodalies sobre la mobilitat i l'economia metropolitanas que ha elaborat l'ATM ens posa sobre la pista dels principals problemes. Les emergències del 3 i del 8 d'agost són només la punta de l'iceberg, la mostra del que passa. Crec que val la pena de llegir la síntesi de la incidència del 3 d'agost per veure quina és la dimensió del problema. Insistim que aquestes dues incidències, la del 3 i la del 8 d'agost, han posat de manifest les problemàtiques endèmiques i repetitives de la xarxa de rodalies operada per Renfe Operadora, les avaries en el material mòbil i els problemes de la infraestructura.

En el cas del material mòbil, l'avaria del tren de rodalies del passat 3 d'agost va ser deguda a una fallada en les parts elèctriques de la unitat, que es va veure agreujada en aturar-se el tren en una zona de difícil accés, prop de la Torrassa. També les incidències del 8 d'agost van empitjorar, no només per la climatologia, sinó també per l'avaria d'un tren de mercaderies. En el cas de la infraestructura, les tempestes del 8 d'agost afectaren de forma desigual la xarxa de rodalies de Barcelona.

Tanmateix, convé insistir que des del 28 de juliol fins al 12 de setembre la xarxa de Renfe Operadora està immersa en una situació excepcional, on qualsevol fallada té un efecte dominó sobre la resta de circulació de trens. Les obres associades a l'arribada de l'alta velocitat a Sants, a l'estació de Sants, i la connexió del ramal del Vallès al port i Can Tunis han provocat que alguns trams quedin en via única i s'ha reduït la capacitat de la infraestructura en un 40 per cent, segons els casos.

Tres d'agost. A les 18.51, aquest tren va patir una avaria per l'obertura d'un disjuntor extraràpid. Aquest disjuntor actua com a interruptor principal entre el corrent continu que circula per la catenària a tres mil volts i el corrent de baixa tensió que utilitzen les unitats elèctriques. L'afecció sobre el disjuntor va afectar el sistema de tracció i va aturar el tren a la zona entre estacions.

Segons informacions de Renfe Operadora, durant deu minuts el maquinista va provar de rearmar el sistema, és a dir, tornar a connectar-se a la xarxa d'alimentació, però no va ser possible a causa d'un component

defectuós. Davant d'això va ser necessari que operaris de Renfe arribessin al tren avariament per canviar el component malmès.

La forma més ràpida per tal que els maquinistes accedissin a la zona afectada va ser mitjançant el tren que realitzava el trajecte Sants Estació - Bellvitge i que va aturar-se prop del tren avariament a les 19.40. En aquest moment els tècnics van accedir-hi, van restituir la peça i el van fer circular de nou a les 20.17.

Deu minuts més tard, la unitat es va tornar a aturar a causa d'un enfrenament del sistema de frens, activament del sistema de frens amb la màxima potència, i va quedar bloquejat el tren, motiu pel qual a les 20.50 es va optar per l'evacuació dels viatgers.

És l'encadenament de dues avaries, una sobre l'altra, una de caràcter elèctric, l'altra d'activació dels frens d'emergència, el que provoca la doble aturada del tren de rodalies i la necessitat d'evacuar aquests passatgers que anaven en sis cotxes de dos pisos, amb una capacitat total de 996 seients.

Finalment, vull recordar que el Govern i l'Ajuntament de Barcelona van presentar fa un any i mig una proposta de rodalies a Renfe. Fa un any, Renfe va avançar una proposta de pla de rodalies que des del Govern vam esmenar, comentar i catalogar d'insuficient. A finals de juliol hi va haver una nova reunió entre el Govern espanyol, Direcció General de Ferrocarrils i el Govern de la Generalitat. En aquesta reunió es va avançar en la discussió del document, document que es titula «Planificació de la red ferroviaria de cercanías de Barcelona, diagnóstico propositivo», que era una adaptació del document de maig de 2006 i que responia ara al Plan de Infraestructuras de Cercanías de Barcelona, amb alguna novetat important, més amb relació a les bases per a la transformació de les infraestructures que no pas per a la gestió dels traspassos i la gestió de les incidències.

L'horitzó del pla és de vuit anys i es plantegen actuacions per valor de 2.131 milions d'euros d'inversió; 1.280 en matèria d'infraestructures: duplicació Montcada - Vic, nou accés a l'aeroport, nova línia Cornellà - Castelldefels; actuacions en estacions, totes les de les línies C1, C2, C3 i C10, així com tots els intercanviadors, i 345 milions d'euros de modernització i millora de tot el sistema de senyalització, que es reparteixen entre els dos quadriennis per a tot el sistema, i un increment de la capacitat dels túnels que permeti circular entre vint-i-dos i vint-i-quatre trens reals per cadascun dels túnels en tot el procés.

Sobre aquest diagnòstic de caràcter general i de caràcter concret, el Govern té un conjunt de propostes que ha començat a executar i a aplicar i que comentaré en el segon torn per deixar que ara completi l'hora de termini que tenim per a aquesta primera intervenció el conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells. Quedi, però, dit i insistit que en la segona intervenció tinc elements de proposta que vull posar damunt de la taula per tal que després puguem comentar-los adequadament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyors de la Mesa, honorables i il·lustres senyors diputats, és per a mi una satisfacció, un honor, poder comparèixer avui davant d'aquesta Diputació Permanent per tal d'informar puntualment el Parlament de l'evolució dels fets que estan tenint lloc amb relació a la greu avaria elèctrica que va tenir lloc a la ciutat de Barcelona el dia 23 de juliol. Com saben molt bé els senyors diputats, vaig tenir ja l'honor de fer-ho fa exactament dues setmanes; dilluns de fa dues setmanes a aquestes hores compareixia a petició pròpia, del Govern, davant de la Comissió d'Economia i Finances per tal d'explicar el que havia succeït i el que s'estava fent.

Des d'aleshores, puc afirmar, no hi ha hagut cap fet rellevant, en el sentit negatiu, amb relació al que va succeir en aquell moment, no hi ha hagut cap fet que pugui fer-nos dir que la situació s'ha reproduït o que hi ha hagut una altra avaria d'una magnitud similar o, simplement, una avaria d'importància. Al revés, el que puc dir és que des d'aquell dia estan duent-se a terme els treballs de restabliment de la normalitat, s'està fent al ritme previst i, si de cas, a un ritme més satisfactori que el previst.

Vull recordar quines eren i quines són les prioritats de l'acció de govern al llarg d'aquests dies, al llarg d'aquestes setmanes. Primer, restabliment de la normalitat en el subministrament. I dic «normalitat»; ja no del subministrament, que era l'emergència que teníem els primers moments, no?, sinó de la normalitat en el subministrament, i assegurar-nos que les companyies fan tot el necessari per restablir aquesta normalitat de la manera més ràpida possible. En segon lloc, atenció als afectats, parlant amb ells, canalitzant les seves demandes, informant-los dels seus drets i estimulant-los a exercir-los, i facilitant que l'exercici d'aquests drets sigui fet de la manera més ràpida, eficaç, àgil i simple possible per a aquests afectats. En tercer lloc, informar, informar el conjunt dels ciutadans, i molt especialment aquest Parlament, del que s'està fent i de quina és l'evolució de l'estat de restabliment de la normalitat. En quart lloc, continuar –en aquell moment ja s'havia iniciat– l'expedient informatiu al ritme precís, a un ritme que ens garanteixi que les coses es fan diligentment, però, naturalment, amb el rigor necessari per tal de poder arribar a les conclusions oportunes amb tota certesa; expedient informatiu del qual es poden derivar, com vostès saben, responsabilitats que donin lloc a sancions. I en cinquè lloc, naturalment, treballar ja, des del primer moment, en l'adopció de les mesures de fons, les mesures a mitjà i a llarg termini, que ens han de permetre solucionar els problemes que han dut a aquesta emergència.

Aquestes són les prioritats del Govern, i en elles estem treballant. Els voldria fer ara un estat més precís de quina manera s'està treballant en cada una d'elles, quines han estat les actuacions dutes a terme al llarg d'aquest

temps, d'aquestes dues setmanes, des de l'última vegada que vaig comparèixer fins avui.

Què ha fet el Govern? Doncs, ha fet les següents coses. En primer lloc, establir, crear i posar en marxa d'una manera eficaç un dispositiu permanent de seguiment i direcció dels treballs per part del Govern. S'ha fet reajustant completament el calendari de vacances i, si és el cas, suspent les vacances del personal al servei de l'Administració, per tal d'assegurar que es disposa de tots els recursos necessaris per realitzar les tasques derivades de la supervisió dels treballs de restabliment del subministrament, l'atenció als usuaris afectats i l'elaboració de l'expedient informatiu. I això s'ha fet, naturalment, afectant el conjunt del departament que jo m'honoro a dirigir, i molt especialment la Direcció General d'Energia i Mines i l'Agència Catalana del Consum, així com els altres serveis de l'Administració que tenen punts de contacte amb tot el restabliment de l'emergència.

Per tal d'assegurar que aquesta feina es fa i es fa adequadament, hem establert un gabinet de seguiment al màxim nivell, integrat pel secretari d'Economia –del qual depenen les responsabilitats en matèria d'energia–, el secretari de Política Financera i Consum, el director general d'Energia i Mines, el director de l'Agència Catalana de Consum, els membres del meu gabinet implicats en aquest tema i per mi mateix, que es reuneix setmanalment cada dimecres.

En segon lloc, s'ha establert un mecanisme de contacte permanent amb les operadores FECSA-Endesa i amb Red Eléctrica Española. En un primer moment es va exigir a aquestes companyies que posessin tots els mitjans disponibles per al restabliment del subministrament; era l'emergència en aquell moment.

Un cop aconseguit aquest primer objectiu, la Direcció General d'Energia i Mines ha mantingut contacte permanent amb aquestes companyies, per tal de seguir l'evolució dels treballs, assegurar que aquests es fan a ple ritme i que, si és possible, es poden escurçar els terminis previstos. Treballs que tenen en aquests moments, en el moment en què encara estem restablint la normalitat, dos objectius fonamentals: en primer lloc, l'entrada en funcionament dels dos transformadors de la subestació de Maragall que van quedar afectats, i en segon lloc, la retirada, al més ràpidament possible, dels grups electrògens, i a mesura que es van retirant, d'aquells que resulten més molestos per als ciutadans.

En aquest sentit la Direcció General d'Energia i Mines es va adreçar per escrit formalment, en data 31 de juliol, a aquestes companyies subministradores, a les dues companyies operadores, per tal de rebre un informe diari de l'estat d'evolució dels treballs i conèixer de forma precisa les disposicions adoptades per aquestes companyies per tal de garantir que els treballs s'efectuïen amb tota intensitat al llarg d'aquest mes d'agost. I els puc assegurar que així és. Amb independència de les fallades que s'han produït en aquest cas, de les responsabilitats en què s'hagin pogut incórrer, jo vull destacar el treball que estan duent a terme durant aquest mes d'agost, els operaris d'aquestes dues companyies, la

gent que treballa al peu de carrer, la gent que està treballant cada dia en el restabliment dels equips afectats, per fer possible el restabliment de la normalitat al més aviat possible.

En tercer lloc, la tercera actuació que estem duent a terme és donar la informació sobre l'evolució dels treballs amb la màxima diligència i amb la màxima transparència possible. Jo em vaig comprometre en aquest Parlament fa dues setmanes, el dilluns de fa dues setmanes, a fer-ho. I ho estem fent, estem elaborant un informe setmanal que donem a conèixer al conjunt dels ciutadans a través dels mitjans de comunicació i que transmetem puntualment a aquest Parlament, a través dels mecanismes que hem establert, per tal que tots els diputats tinguin coneixement precís de quin és l'estat d'evolució dels treballs de restabliment de la normalitat. És un informe en el qual es dona tot el detall de què està succeint amb la reparació dels dos transformadors afectats de les subestacions, l'evolució dels generadors, l'actuació de l'Agència Catalana de Consum, etcètera. I naturalment no cal que els digui que jo, com a responsable del Departament, i evidentment el president, estem informant diàriament, si cal més que diàriament, en directe, en viu, de l'evolució de tots els treballs i que rebem un informe precís diari.

En quart lloc, la instrucció de l'expedient informatiu. Vaig poder anunciar ja, quan vaig comparèixer en aquest Parlament, que seria iniciat ja l'expedient informatiu. Es va iniciar tan bon punt va succeir l'emergència. L'emergència succeïa poc abans de les onze. A la una del migdia el director general d'Energia i Mines, fent ús de les seves facultats, havia decidit l'inici d'aquest expedient informatiu i nomenat l'instructor. Està seguint el seu curs, i fent-ho al ritme més ràpid possible. A tal efecte, ja en aquell moment el director general d'Energia i Mines abans del dia 30 de juliol va requerir tota la informació precisa sobre la xarxa d'alta, mitjana i baixa tensió de Barcelona i la seva explotació per tal d'analitzar-la i procedir a determinar les causes i la seqüència cronològica del tall en el subministrament elèctric. Un cop rebuda en aquests moments la pràctica totalitat de la informació sol·licitada a les dues companyies elèctriques, s'està procedint a la seva anàlisi, verificació i estudi.

Els puc assegurar, senyores i senyors diputats, que per dur a terme aquest expedient informatiu el Govern utilitzarà tots els mitjans que siguin necessaris. Arribarem a les conclusions que calgui arribar i després actuarem amb tota la fermesa que calgui actuar. Però per fer-ho i fer-ho ben fet, necessitem abans haver arribat a totes les conclusions que calgui, amb tot el rigor i amb el coneixement correcte dels fets, el coneixement irrefutable dels fets que s'han produït. És per això que farem servir tots els mitjans precisos, i ho estem fent. S'han contractat en aquest sentit els serveis del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, el LGAI, per a l'anàlisi tècnica precisa de l'estat del cable, que ens han de permetre poder establir les conclusions precises sobre les causes de la seva caiguda; els serveis del Col·legi d'Enginyers, per tal que assessori en l'avaluació de l'estat de la xarxa, i els serveis d'una enginyeria especialitzada perquè pugui servir de suport als treballs

que durem a terme en el curs de la incoació del conjunt de l'expedient informatiu. Està seguint el seu curs i el ritme precís.

En aquest sentit haig de dir que la Direcció General d'Energia i Mines s'ha adreçat formalment a les companyies elèctriques, en escrit de data 1 d'agost, per tal que centrin els seus esforços en els treballs de restabliment de la total normalitat del servei, que proporcionin tota la col·laboració que se'ls ha requerit per poder dur a terme aquest expedient informatiu i que mantinguin la discreció precisa en tots els temes relacionats amb l'expedient informatiu. En aquest sentit se'ls ha recordat que és l'Administració la responsable de dilucidar les responsabilitats i que no s'ha de confondre ni distorsionar els fets que s'han produït per confondre l'opinió pública. No és una qüestió aquesta que s'hagi de resoldre a través de declaracions i contradecoracions de les diferents companyies afectades. Naturalment, de prestar tota la col·laboració perquè això sigui així al Govern i al Parlament en el moment que compareguin davant del Parlament, però no és a través dels mitjans d'informació amb informes i contrainformes que es dilucidaran les responsabilitats que s'hagin pogut contreure en aquesta qüestió.

En cinquè lloc, vull assenyalar l'especial importància de la col·laboració que s'està mantenint amb la Comissió Nacional de l'Energia, i evidentment cal esmentar-ho en el moment en què parlo de l'expedient informatiu, però té prou importància com perquè constitueixi un punt específic: col·laboració amb la Comissió Nacional de l'Energia.

Com és sabut, dins de les funcions de la Comissió Nacional de l'Energia hi figura la col·laboració no només amb el Govern central sinó també amb els governs autonòmics. La Comissió Nacional de l'Energia, fent ús de les seves atribucions, ha decidit incoar també un expedient informatiu, i haig de dir que ens ha manifestat, i ho ha mostrat amb fets, la seva total disposició a col·laborar amb el Govern de Catalunya en la incoació d'aquests expedients informatius, que estem duent a terme paral·lelament en aquests moments el Govern de la Generalitat i la Comissió Nacional de l'Energia. La presidenta de la Comissió Nacional de l'Energia, tan bon punt vam decidir la incoació d'aquest expedient informatiu, entre altres coses a sol·licitud del Govern de l'Estat –perquè aquí hi ha barrejades responsabilitats de diferents nivells–, es va adreçar al conseller que els parla per tal de mostrar la seva total disponibilitat per col·laborar. Jo li vaig contestar l'endemà –ella es va adreçar al Govern el dia 25 de juliol–, li vaig contestar el dia 26 de juliol, i després hem tingut ocasió de tenir diferents reunions, diferents intercanvis d'opinions per tal de poder veure com establim els mecanismes precisos de col·laboració. La Comissió Nacional de l'Energia, a través també de l'instructor que han anomenat, està duent a terme en aquests moments, als mateixos ritmes que estem fent nosaltres, aquest expedient informatiu. I, en aquest sentit, naturalment cadascú farà la valoració que hagi de fer, tenim cadascú les nostres responsabilitats, però els puc assegurar que hi haurà total col·laboració per tal de poder fer allò que tots volem, que és ser eficaços per determinar les causes del que es va produir, els fets

concrets, i que aleshores els que tenim la responsabilitat d'adoptar, si és el cas, un expedient sancionador, ho puguem fer amb tots els elements de judici.

En sisè lloc, vull assenyalar les actuacions dutes a terme en atenció als afectats per la compensació dels danys soferts. Dic en sisè lloc, no en ordre d'importància, eh? –no en ordre d'importància–, en ordre d'importància saben vostès que per al Govern hi ha hagut dues prioritats fonamentals: restablir el servei i atendre els afectats. Han estat les dues prioritats fonamentals. Aquesta ha estat una prioritat des del primer dia, i ho ha seguit sent, lògicament, al llarg d'aquestes dues setmanes, de les quals en aquests moments els n'estic rendint comptes. Ha correspost, en aquest sentit, molt especialment a l'Agència Catalana del Consum, un paper important en la direcció i la coordinació de les tasques empeses pel conjunt del Govern, fent-ho de forma coordinada amb els altres departaments del Govern que tenien matèries connexes amb el que estem plantejant, amb tota l'emergència, especialment amb el Departament que té les responsabilitats de Comerç, i també amb la Direcció General d'Atenció Ciutadana, que ha jugat un paper molt important per tal d'informar el conjunt de l'opinió pública i els afectats molt especialment, i també amb les altres administracions, i molt especialment amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual hi ha hagut una coordinació estretíssima al llarg de totes aquestes setmanes.

En aquest sentit, s'han mantingut contactes permanents amb els afectats, amb els diferents afectats; que vol dir dos grans grups d'afectats: els particulars –famílies, economies domèstiques– i les empreses i comerços. Des del primer dia hi ha hagut una relació estreta permanent amb ells. Amb els comerços i la indústria, amb els comerciants s'han dut a terme dues reunions: el 27 de juliol i el dia 2 d'agost. Reunions en les quals han participat els representants de les associacions de comerciants, dels gremis de comerciants; reunions àmplies, convocades, com els deia, pel Departament d'Economia i Finances, i en les quals han participat els altres nivells de l'Administració als quals abans feia referència. Són reunions que han servit per tal de determinar els formularis i els mecanismes de reclamació que s'haurien d'establir i per tal de precisar quins serien els procediments concrets que es farien servir. S'han fet també reunions amb els representants de les organitzacions de consumidors i usuaris –representants més directament, en aquest cas, dels particulars–, els dies 27 de juliol i 1 d'agost. I, naturalment, reunions amb FECSA i Endesa –amb FECSA-Endesa, en aquest cas, que és l'empresa que factura a uns i altres– per tal de coordinar les seccions, eh? Són reunions que han donat lloc, jo crec, a resultats molt satisfactoris. Mai s'havia aconseguit establir mecanismes de compensació –que fossin mecanismes de la importància que tenen aquests– ni preveure procediments que garantissin l'agilitat, l'eficàcia, la simplicitat i la rapidesa de cara als usuaris. S'ha aconseguit.

En aquests moments, naturalment, el que hem fet –per això s'han pogut fer aquestes reunions i hem actuat amb conseqüència– és reforçar els sistemes i els dispositius

posats en marxa a l'Agència Catalana de Consum per tal de poder atendre totes aquestes reclamacions.

I, en setè lloc, s'han dut a terme ja les actuacions necessàries per implantar les mesures –que vaig anunciar en la meua compareixença de fa dues setmanes– per millorar les garanties de subministrament de cara al futur. Són mesures ja que el que tracten no és de resoldre aquesta emergència sinó d'evitar que se'n tornin a produir, que es tornin a produir situacions com les que han donat lloc a la greu avaria elèctrica del dia 23 de juliol a la ciutat de Barcelona. En aquest sentit s'han posat en marxa els treballs per adoptar les mesures, que jo vaig anunciar, en diferents aspectes. Primer, la llei de garantia del subministrament. En segon lloc, el reforçament dels mecanismes de control de la inspecció. I, en tercer lloc, l'avaluació de l'estat de la xarxa i les necessitats d'inversió.

Adicionalment a aquests treballs que tenen una projecció més de futur, s'han adoptat també mesures en dues direccions. La primera és una mesura addicional als plans d'emergència que han de tenir les companyies elèctriques per al conjunt del territori i que han de presentar anualment. La Direcció General d'Energia i Mines, en aquest sentit, s'ha adreçat a la companyia FECSA-Endesa, amb escrit de data 30 de juliol, per tal de sol·licitar el pla d'emergència específic per a les comarques de Girona, en tractar-se d'una zona amb un especial risc, i demanant fins a quin punt han reforçat aquest pla amb els mecanismes d'actuació precisos en cas d'incidència, tenint en compte que aquest pla pot haver quedat afectat pels dispositius d'emergència posats en funcionament actualment a la ciutat de Barcelona per fer front a la situació que estem atenent.

En segon lloc, per escrit de data 1 d'agost, també la Direcció General d'Energia i Mines s'ha adreçat a les dues companyies demanant-los una informació precisa de totes les instal·lacions, subestacions i cables que puguin existir a Catalunya en les quals es donin circumstàncies similars a les que van donar lloc a l'avaria en el seu origen a la subestació de Collblanc.

Aquestes són les actuacions que s'han dut a terme en quinze dies, en dues setmanes. Hem fet el que vam dir en aquest Parlament, estar al front dels treballs per restablir la normalitat. Això és el que ha de fer el Govern i és el que ha fet.

La situació actual està evolucionant favorablement. Jo vaig fer unes previsions en aquell moment, el que puc dir és que en aquests moments aquestes previsions s'estan complint amb escreix, és a dir, més favorablement del que prevèiem en aquell moment. Els en voldria fer l'estat de la situació actual.

En primer lloc, pel que fa a la situació de la subestació de Maragall, estem en condicions de dir que en data 14 d'agost, és a dir, demà, està previst que estigui connectat ja el cable de Badalona a Maragall que permeti l'entrada en funcionament d'un dels dos transformadors avariats; seria el 14 d'agost. Recordaran que la previsió que vaig fer en aquell moment va ser el 20 d'agost. Si les coses es compleixen d'acord amb aquesta previsió que estic fent ara, que és demà –la previsió és demà–, haurem guanyat sis dies.

Pel que fa a l'altre transformador, el que es posarà en funcionament quan s'hagi pogut restablir el cable entre Maragall i Urgell, posar en funcionament aquest cable, seguim mantenint la previsió del dia 25 d'agost.

Pel que fa als grups electrògens, vostès saben que al principi, en el moment més greu de l'emergència, van entrar en funcionament, estaven en funcionament 156 grups electrògens. Hem pogut anar retirant, desconnectant grups electrògens, desconnectant-ne més que retirant-ne. I en aquests moments, per les dades més recents que tenim, les d'avui mateix, 13 d'agost, puc dir que en aquests moments segueixen en funcionament, d'aquells 156, 47 grups electrògens; se n'han retirat o desconnectat, per tant, 109.

També, més enllà de les previsions que vaig fer ara fa exactament dues setmanes, la previsió que fem ara és que, un cop demà, 14, entri en funcionament un dels dos transformadors afectats, puguin desconnectar-se la gran majoria d'aquests grups electrògens que segueixen en funcionament, aquests quaranta-set. Poden quedar en funcionament uns deu, quinze grups electrògens durant uns dies encara, fins que entri en funcionament el segon transformador i puguin ser desconnectats tots els grups electrògens.

Alguns seguiran al peu del carrer. Saben els senyors diputats i les senyores diputades que serà així, perquè, fins que no s'hagi restablert la normalitat completament el mes de febrer, cal tenir els mecanismes de reserva indispensables; però deixaran de fer soroll i deixaran d'emetre fums. Seguiran produint molèsties, sens dubte, no?, i nosaltres demanem disculpes als ciutadans per aquestes molèsties, ciutadans que es van quedar sense llum uns dies i que després han hagut de patir el pitjor de les molèsties del restabliment, que són els sorolls i els fums dels grups electrògens. Però en aquests moments en queden pocs i queden aquells –ens hem cuidat que sigui així, hem estat a sobre de les companyies per tal que ho garantissin– que menys molèsties provoquen. Avui podem dir que queden uns vuit mil usuaris afectats encara pel servei a través de grups electrògens.

Finalment, estat de la situació quant a les reclamacions. L'Agència Catalana de Consum ha posat un dispositiu permanent, ha reforçat els dispositius. L'Agència Catalana de Consum, a través dels mecanismes que hem creat, hi ha estat present constantment; ha dit als ciutadans: «Aquí estem nosaltres per contribuir que exerciu els vostres drets, per informar-vos, en primer lloc, de quins són els vostres drets, per estimular-vos a exercir-los i per garantir que aquests drets es podran fer de la manera més àgil, ràpida i senzilla possible.» S'ha aconseguit. Ara els ciutadans estan fent ús d'aquestes possibilitats que s'han posat al seu abast i estan reclamant. Naturalment, en aquests moments l'Agència Catalana segueix rebent totes les consultes que fa falta a través del sistema electrònic, de la pàgina web que hi ha a la disposició dels usuaris, a través naturalment del correu normal i a través de les consultes telefòniques. I a més, naturalment, els ciutadans s'adrecen directament a les companyies afectades –ho poden fer també a través de l'Agència Catalana– per tal de fer ús d'aquestes reclamacions.

Aquestes són les mesures adoptades, aquestes són les actuacions que ha dut a terme el Govern i aquesta és l'evolució de la situació, senyores i senyors diputats. En aquests moments estem anant al restabliment de la normalitat. El restabliment del servei ja es va produir fa més de dues setmanes, no?, quan jo vaig comparèixer aquí, al cap de dos dies de l'emergència, el dia 25. Ara estem anant al restabliment de la normalitat, i –ho haig de dir– més a poc a poc del que els agradaria, però més de pressa del que havíem previst. Tractarem que seguim anant més de pressa del que preveiem ara; els puc assegurar que el Govern vetllarà perquè així sigui.

El Govern ha adoptat les mesures que havia d'adoptar. Està satisfet de la situació, el Govern? No, evidentment. Ni de la situació que es va produir, ni de les causes que van portar-hi, ni que hi hagi encara ciutadans que estan patint molèsties; és clar que no ho està. El Govern ha fet el que havia de fer? El Govern ha fet el que havia de fer.

Jo reitero l'ofertament que vaig fer fa dues setmanes a les senyores i als senyors diputats, que és el de la col·laboració constructiva. En aquell moment vam dir: «Aquestes són les mesures que hem adoptat i les que pensem adoptar, i les posem a consideració de les senyores i senyors diputats. Ens agradaria que ens diguessin en què creuen que són insuficients i quines altres creuen que s'haurien de portar, de mesures que s'haurien de dur a terme.» No vam aconseguir que les senyores i senyors diputats dels grups de l'oposició ens poguessin fer propostes constructives. Avui reiterem aquest ofertament: estem a la disposició de les senyores i senyors diputats perquè ens diguin si creuen que aquestes mesures són les apropiades o si creuen que n'hi hauria d'haver d'altres, ara, per restablir del tot la normalitat.

Els puc assegurar que aquesta és una qüestió en la qual tenim tots un interès comú, que és resoldre el problema dels ciutadans. Només hi ha dues coses importants: els problemes dels ciutadans i què fem tots plegats per resoldre'ls; només hi ha aquestes coses importants. Hi ha una cosa que és summament negativa, que és donar-nos les culpes els uns als altres; és summament negatiu. «El que està succeint és per culpa del Govern.» És molt fàcil dir això; és clar que es pot dir, i és normal que es digui, perquè el Govern és el que està al capdavant del país. Però vostès saben que no és veritat i els ciutadans saben que no és veritat, que aquestes coses no succeeixen d'un dia per un altre. I nosaltres podríem dir: «No, no, això no és culpa...» Ho podríem dir; podríem dir: «Això no és culpa d'aquest Govern; això és culpa dels governs d'abans, que no van fer el que havien de fer en aquell moment.» Jo ho podria dir, ara. (*Remor de veus.*) Podria dir: «Aquests governs d'abans no van fer el que havien de fer, no van fer els plans suficients. Un col·lapse com aquest no es produeix en quinze dies, es produeix en anys i en anys d'imprevisió.» Però no ho hem de fer, perquè els ciutadans el que volen és que resolguem els seus problemes. I el paper del Govern no és ni posar-se al capdavant de la manifestació, com ha dit abans el conseller Nadal, ni resignar-se, ni desentendre-se'n dient: «Oh!, és que no és competència nostra, és competència d'uns altres, això.» Podríem dir-ho, podríem dir: «És competència d'uns altres.» En matèria

d'infraestructures de comunicacions i de transports, no cal que ho diguem; i en matèria de competències en matèria elèctrica també, la gran majoria, responsabilitat d'uns altres respecte a... Però nosaltres som el Govern de Catalunya, i quan hi ha un problema a Catalunya ens posem al davant de la solució dels problemes que tenen els ciutadans, i demanem la seva col·laboració per fer-ho, la de tots.

Perquè, mirin, el que està succeint a Catalunya és fruit d'anys i anys, de dècades d'insuficient inversió de l'Estat a Catalunya (*remor de veus*), d'uns colors i dels altres, i ho sabem tots, i és un problema que té el país –que té el país. I el que hem de fer és veure com el resollem. I la prova que és un problema que té el país és que sembla que quan vam fer l'Estatut es va acceptar per l'altra banda, no?, que era així. Per això hi ha la disposició addicional tercera, perquè a Catalunya hi ha una situació excepcional, que no hi és a tot arreu. Perquè, si tot Espanya té aquesta situació, aleshores no la té ningú. A Catalunya, al llarg de vint anys, de divuit anys, l'Estat ha estat invertint entorn del 10 per cent; tenim una població del 16 i un PIB del 18 o el 20 per cent. Del 10; i ara, amb el TGV, més. Del 10 per cent. I aquests són els resultats. I per això vam fer la disposició addicional tercera, per resoldre aquest problema.

De manera que el que volem ara és el compromís polític per resoldre aquest problema, per part de tots. I jo els demano que anem junts, perquè aquest és un problema del país, saben?, i davant dels problemes del país hem d'anar junts. I només faltaria que, a sobre que tenim el problema i el tenim pel que el tenim, el resultat acabés sent la divisió entre nosaltres o contribuir a la pèrdua de confiança del país en les seves possibilitats i en el seu futur, que és el pitjor que podríem fer. Aquest país té enormes possibilitats, aquest país està anant bé; per això hi han els problemes que hi han, perquè hi ha un desajustament entre les potencialitats, entre el creixement, entre la capacitat del país i la realitat que tenim en matèria d'infraestructures. Per això passa el que passa, perquè anem bé. De manera que no contribuïm, a sobre, a crear desconfiança en les nostres forces, a perdre l'autoestima, a perdre la il·lusió pel que hem de construir en el futur. Això és el que convé avui al país: que anem junts per construir-ho. I hi ha un acord polític, fem-lo complir, que és el de l'Estatut i la disposició addicional tercera, perquè Catalunya recuperi un retard històric en matèria d'infraestructures. Posem-nos-hi tots, i el Govern al davant. I tenen la mà estesa del Govern per anar junts per aconseguir aquest objectiu, que és un objectiu de país.

El president

Doncs, moltes gràcies, senyor conseller. Tal com preveu l'article 150.2 del Reglament, ara podríem suspendre la sessió. Els grups parlamentaris ho desitgen? (*Pausa.*) Doncs, deu minuts sembla suficient? (*Pausa.*)

Suspenem la sessió per deu minuts. Per tant, queden convocats a un quart i deu –per començar puntualment– d'una.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts d'una i dos minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb la intervenció dels grups parlamentaris. En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Modificant una mica algun comentari, podria fer la intervenció des del faristol? Moltes gràcies.

El president

Per descomptat, senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorables consellers i alts càrrecs del Govern, deixin-me que en nom de Convergència i Unió comencem, senyors del Govern, per allà on ha acabat el conseller Castells, i ho direm sense tanta contundència ni vehemència «mitinera»: Catalunya no va bé amb el tripartit, senyor Castells, Catalunya no va bé amb el tripartit. La gent, els ciutadans, estem convençuts que aquests dies, avui, hauríem preferit no tanta vehemència des d'aquest faristol, sinó més diligència durant aquests dies a solucionar els problemes que ens estan sobrepasant.

Farem una breu repassada sobre el tema de la gestió energètica, i dedicarem més atenció als problemes infraestructurals. També, d'altra banda, aquesta tarda, amb les compareixences dels presidents de les empreses de serveis FECSA-Endesa i Red Eléctrica Española, tindrem ocasió també d'aprofundir en allò que encara no coneixem, senyor Castells, i estem convençuts que vostè no feia cap apel·lació al silenci a les empreses. No hi ha cap –de moment– instrucció judicial paral·lela, creiem, no? S'han de venir a explicar, ho han demanat ells, per iniciativa pròpia, a més.

Deixin-me que fem una primera valoració sorprenent –devem ser dels pocs que creiem que la lògica s'ha trencat–: com és que el Govern no escolta també els presidents de les empreses?, com és que el Govern no va acceptar el que s'entenia com a lògic, i és que els presidents de les empreses vinguessin aquí a explicar-se, els escoltèssim tots, inclòs el Govern, i poguéssim contrastar les seves opinions?

El que sí que coneixem són les indemnitzacions exprés per intentar fer callar les queixes; coneixem les contradiccions que s'han manifestat en els darrers dies i després de la seva compareixença, entre vostè i el ministre d'Indústria i Energia, entre el conseller Castells i el ministre Clos, contradiccions flagrants sobre els ritmes d'inversió i sobre les necessitats energètiques; coneixem, perquè han aparegut notícies, ahir i abans-d'ahir, en els mitjans de comunicació de la descoordinació i

la manca d'informació compartida entre la Generalitat i l'Ajuntament. No coneixem encara per què els plans d'energia de la Generalitat o els plans ministerials d'inversions dels darrers anys no es van executar com estava previst; no coneixem quin nivell de tutela hi ha hagut sobre aquesta inversió que no s'ha executat.

I esperem, ho repeteixo, que aquests problemes d'inversió i de manteniment que vostè ha evidenciat i que reconeixem tots i que segurament vénen també d'antic però que en els darrers anys no s'han tutelat, ni s'han coordinat, ni s'han impulsat, ni s'han exigit... Demanarem als presidents aquesta tarda quin ha estat el pols i la tensió del Govern sobre la seva gestió en els darrers anys, per veure com això ha funcionat en el camp energètic.

Però, si en la matèria energètica no anem bé i la imatge que hem donat –i m'hi referiré breument després– ha estat i és lamentable, en el camp de la gestió de les infraestructures anem pitjor. I el conseller Nadal ens ha tornat a obsequiar amb una perla d'aquestes que, de nou, passaran als annals de la retòrica parlamentària, dels llibres de sessions, que ja n'estan curulls i farcits, de les causes remotes, de l'apel·lació al passat per justificar la ineptitud de la gestió del present. Perquè el dèficit acumulat en inversions d'infraestructures i la desinversió que pateix Catalunya, és evident que són un dels problemes estructurals del país i que l'hem intentat combatre sempre; tots els governs ho han intentat –en parlaré breument, amb quina fortuna uns i altres.

Que hi ha uns problemes de planificació... I un es pregunta: i quines grans obres s'han planificat després que estiguem acabant el gran cicle d'obres que l'any 96 s'inicia amb les grans obres que es fan avui transformant el país? Quines grans obres s'han desencallat que ens permetin albirar un nou cicle de deu anys, que són aquests grans cicles que en matèria d'infraestructures avui s'estan «colmant»: TGV, l'aeroport, les obres del port, les grans infraestructures que encara estan arribant però que ja...? Quin nou cicle s'ha iniciat en els darrers tres anys, tres anys i mig?

Això sí, el sistema català està desbordat per la demanda, però ja fa uns quants anys que aquesta demanda ens va «apretant». Què hem fet en els darrers anys, a part de valorar la descompensació dels traspassos del 79? Què hi ha de nou? Per què avui Catalunya va pitjor que mai?

El conseller Nadal ens ha parlat dels aeroports, i la veritat és que un estiu nou, però tornem a patir problemes de saturació, de mala qualitat de servei, cap previsió, cap intervenció... Això sí, ens trobarem, passat l'estiu, l'adjudicació de la T-Sud –oh!, sorpresa–, i ens trobarem també amb un nou model de gestió del qual avui el Govern no coneixem que tingui la determinació que les institucions catalanes siguin, ja no decisòries, sinó majoritàries i que puguem gestionar l'aeroport amb criteris estratègics des de Catalunya.

Ens ha parlat, el conseller Nadal, d'autopistes, de les obres en infraestructura viària. Hi han molts interrogants sobre com es va gestionar la crisi del dissabte anterior, i la veritat és que era de preveure que amb el caos de la Renfe encara hi hagués més demanda viària.

I també hi han interrogants sobre com es va gestionar i la coordinació entre els diferents departaments del Govern. Però avui no és el moment tant d'arribar al detall –ja en tindrem ocasió– com d'analitzar què s'està fent i què s'ha fet en els darrers temps per evitar el que avui ens està passant.

Teníem ja proposicions no de llei, i algunes inclús impulsades pels mateixos membres o grups que donen avui suport al Govern, l'any 2002, sobre l'aixecament de barreres. No s'ha fet cap protocol d'actuació encara. Però el més greu i el més important..., no els repassaré, doncs, les actuacions en infraestructures que van més tardanes que mai, ni allò que fa anys que està pendent que es faci en altres autopistes: la perllongació de l'autopista del Maresme, les calçades laterals..., alguns dels diputats del Grup Socialistes se'n recorden, perquè era un tema recurrent en les seves intervencions parlamentàries; això sí, quan estaven a l'oposició.

Com és que el conveni entre el Ministeri de Foment, la Generalitat de Catalunya i ACESA per al desdoblament del tercer carril de l'AP-7 a les comarques de Girona i a les comarques de Tarragona no s'ha desencallat fins a l'any 2007? Miri, ja els faig un reconeixement: aquest conveni estava embastat des de l'any 2000-2001, estava més que embastat, i l'etapa intransigent del Partit Popular –perquè la dialogant amb majoria relativa va permetre un fort desenvolupament en molts àmbits– va bloquejar aquest conveni fins a l'any 2003. I ho conec prou bé, perquè, com vostè, senyor Nadal, he estat conseller d'Obres Públiques. Però què ha passat entre l'any 2004, 2005, 2006 i el 2007 perquè aquest conveni no es signés el mateix any 2004? Perquè les obres que començaran el mes de setembre d'aquest any haurien pogut començar tranquil·lament el setembre del 2004 o el gener o el febrer del 2005. Per què hem perdut tres anys? Això és el que es pregunten els ciutadans de Catalunya, que saben, i sabem tots, que aquest era un coll d'ampolla que ens estava «apretant»: per què hem perdut tres anys i mig?

I en matèria de ferrocarrils, senyor conseller, ens torna a parlar per quarta o cinquena vegada –i suposo que tots podem repassar els llibres de sessions– d'aquests fantàstics, formidables plans de xocs i d'inversions, milionaris, i cada vegada els anem relançant. És com la parada endavant però que mai cau on ha de caure. Plans de xoc fracassats, els mateixos errors amb més intensitat, desinformació, descontrol, mala atenció als ciutadans, no s'endeguen mecanismes alternatius, no es gestionen bé les emergències; passivitat total del Departament de Política Territorial, cap proposta, cap alternativa, cap tutelatge ni control. Això sí, ara que uns quants mesos després fins i tot el mateix president de la Generalitat diu: «Arriba tard, arriba tard», que el Govern de l'Estat és qui pren una iniciativa –per cert, per tornar a donar la impressió que el Govern de Catalunya no serveix per a res i que és el secretari d'Estat que ve a Catalunya a solucionar els problemes del nostre país–, això sí, demanarem la intervenció en aquesta comissió de crisi per veure si ens fan cas.

Vàrem reclamar, des de Convergència i Unió, i les propostes que ens demanen, positives i constructives..., vàrem proposar des de fa ja mesos, des dels primers indicis

d'aquesta greu crisi ferroviària, que des de la Generalitat de Catalunya es tingués una actitud molt més proactiva, de tutelar, de proposar, d'assumir, de crear gabinets de control i de supervisió d'Adif, de Renfe, del Ministeri de Foment i de la Generalitat de Catalunya, per intentar coordinar millor allò que avui no s'està controlant. Ara hi intervindrem? Ho celebrem, però també arriba tard.

La desinversió sempre hi ha estat. Per cert, m'estranya que ningú hagi sortit encara amb les inversions reals en manteniment de Renfe durant els darrers deu o dotze anys; deu ser que no es deuen explicar massa, perquè estic convençut que ja haurien aparegut, aquestes desinversions que, per cert, neguen els sindicats, que el que diuen és que avui hi han les plantilles absolutament..., amb unes vacants impossibles de cobrir i que és una de les causes que està causant també una mala gestió del sistema ferroviari, no?

Però suposem que aquesta causa remota –que, com sempre, acabarà entrant en fallida, senyor conseller– fos certa. Què hem fet durant aquests darrers quatre anys per corregir aquesta desinversió crònica? Volen que parlem dels nous trens, els Civia que estan arribant? Sempre els últims després que hagin anat a Madrid i a València; oi tant! Ja s'hauria pogut canviar, això, oi? Però saben que Renfe, aquí a Catalunya, no ha previst ni tan sols la formació dels maquinistes perquè estigui el personal preparat per poder gestionar i conduir bé aquest material mòbil?, que no hi ha ni la tercera part dels maquinistes avui formats per conduir aquests nous trens que ja estan arribant a Catalunya? Tot això ho sap el Govern de Catalunya? O les contradiccions entre el conseller Nadal i la ministra Álvarez sobre la incidència del TGV en els problemes de Renfe? O per què no parlar de, també, evidentment, els problemes que hi han, com ja he dit, en la gestió de l'operària i la seva relació amb Adif i el mal funcionament dels mecanismes de control mutu que aquestes dues empreses avui estan oferint? Com és que no parlem des de fa tres anys i mig del desdoblament de Montcada - La Garriga? O com és que no parlem del necessari desdoblament també del tram del Maresme? Com és que l'ATM, que vostè avui l'ha citada, no té una actuació més decidida, com va tenir en altres moments, amb la integració tarifària, amb els canvis d'horaris, amb l'obligació de Renfe que comencés a fer coses amb criteris estratègics des d'aquí? Com és que fa tres anys i mig aquesta autoritat brilla per la seva absència?

Si el problema és estructural i de sempre, i si ara hi ha, a més, un problema de clima –m'ha semblat entendre aquesta referència, senyor conseller–, què hi ha de nou? El problema de fons: el que falla és el Govern. El que hi ha de nou de fons i de veritat és el mal govern que pateix Catalunya. I la gent, creiem sincerament que no es mereix aquest desgovern al qual vostès l'estan sotmetent.

Deixin-me, per anar resumint ja, senyor president, que intenti sintetitzar quins són els motius d'aquest desgovern, d'aquesta sensació de caos, d'absoluta desafecció, d'estar abandonats a la pròpia sort del país.

En primer lloc, creiem sincerament que vostès no estan preparats per gestionar un país. Un país; és que ja hi ha un problema de concepció. Jo crec que en el fons vostès

no són conscients que governen un país. Ja es van posar al capdavant d'una gran diputació, o un ajuntament enorme; «això serà més o menys el mateix», i no és el mateix –no és el mateix. Amb la percepció, evidentment, subliminar, segurament no compartida per tots vostès però que s'acaba imposant, que les coses importants ja les acabarà resolent Madrid. És que aquest és, en el fons, el problema que tenim, perquè, ineficàcia, incompetència... Per cert, una senyora tan poc sospitosa de ser procliu als plantejaments de Convergència i Unió com la senyora Mercè Sala va dir que poques «monsergues» –i ella té una certa experiència en això de Renfe–, que el problema de desinversió hi ha sigut sempre, el problema és un problema de manca de capacitat de gestió i que això no s'estava abordant correctament ni des de Madrid ni des del Govern de Catalunya. Caos total, incapacitat de reacció... Creiem sincerament que no hi ha capacitat per gestionar correctament els assumptes d'un país, amb tensions i amb problemes importants, però que cal més diligència, més tensió i més capacitat de gestió.

Segon problema. Vostès diran: «Vostès es repeteixen.» Doncs, miri, sí. Però és que en el fons això també és un dels factors que originen això: la seva subordinació al PSOE. La subordinació al PSOE deixa impotent i indefensa Catalunya, i la seva submissió als dictats del Govern central de Madrid, quan manen vostès aquí i allà, això entra en crisi total, com mai havia passat. Doncs, resulta que «no, la desinversió és de sempre, causa remota, sempre, és anacrònica, és permanent, sí». Doncs, miri, el que hauríem volgut és que amb la nostra modesta experiència –i segurament érem molt dolents–, home, que haguessin mantingut el nostre ritme inversor; els hauríem felicitat. Perquè resulta que l'any 2001 la inversió de l'Estat a Catalunya –i són memòries del Ministeri d'Economia, eh?– era del 15,8. Per cert, no em parlin de pessetes constants, perquè l'esmorzar d'avui, senyor conseller, val quinze vegades més que l'esmorzar de fa quinze anys, oi? Parlem amb tants per cents sobre la capacitat de generar riquesa a Catalunya i sobre els pressupostos públics: 15,8 per cent la inversió de l'Estat a Catalunya l'any 2001. Insuficient, sí, insuficient. L'any 2002, 16,7 per cent. Insuficient, sí, insuficient; no arriba al 18,8, no arriba al 19... Insuficient, sí, culpa nostra, insuficient. Fèiem el que podíem davant d'un govern intransigent del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Inversió de l'any 2003 –és casualitat, eh?, però miri, estava jo en el lloc que vostè ocupa ara–: 18,6 per cent. Insuficient, sí, però, miri, ja quasi estàvem al llinar, allò que Catalunya necessita, mereix i reclama: 18,6 per cent. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I què passa el 2004?, què passa el 2005?, què passa el 2006?...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...què passa el 2007? –gràcies, senyor president–: 17,9, 15,6, 14,6, 14 per cent l'any 2007. Home, desinversió sempre, sí; però tan poca com ara, mai. Per què? Perquè vostès..., deixin-me que els digui una cosa: els dema-

nem, els implorem que per aconseguir més inversió a Catalunya no deixin que el país acabi trinxat totalment, que hi hagi més capacitat d'acció política, més capacitat d'incidència davant del PSOE, que no facin malbé el país per aconseguir aleshores la justificació d'unes inversions que vostès políticament no són capaços d'aconseguir. La submissió política, amb la seva imatge al costat de la ministra Álvarez –la pitjor ministra de Foment que ha tingut mai aquest país i que ha patit mai Catalunya–, creiem sincerament que simbolitza...

Ja, finalment, les altres dues causes també, no? No s'hi val a donar les culpes només al passat. Un govern valent i un govern responsable assumeix els problemes del present i els afronta amb valentia i amb capacitat de decisió, no? Perquè, torno a repetir el que els he dit abans: causes remotes?, no; pressupostos del 2007, senyor conseller Castells. Fa deu mesos, vostès deien que eren els bons. Ara ja comença a dir que ja no n'hi havia prou amb aquesta inversió...

El president

Senyor Puig, hauria d'anar acabant.

El Sr. Puig i Godes

...no, no, però és que això abans no passava.

I, finalment, aquest Govern també té un dèficit, un dèficit de manca de capacitat d'assumpció de responsabilitat, l'absentisme, un govern de vacances –un govern de vacances–, amb manca de respecte als ciutadans. (*Remor de veus.*) On és el president de Catalunya, avui? Perdoni, senyor Ferran, on és el president del Grup Parlamentari del Partit Socialista? On és el portaveu del Partit Socialista? La veritat... On està el gabinet de crisi? La reunió de diumenge va ser per preparar la compareixença?, per defensar-se? Per què no es reunien tota la setmana passada per gestionar la crisi?

El ressò internacional...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic, ara sí, senyor president...

El president

Sí, perquè porta dos minuts...

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. El ressò internacional; vostès saben que tota la premsa internacional avui està parlant del caos i de la crisi de gestió que avui pateix Catalunya? I la premsa internacional veu, sí, sí, causes remotes: «tot això ve d'abans, de la prehistòria»... No, escolti, hi ha un govern que no resol bé els problemes del país.

És per tot això que escoltarem amb atenció les seves propostes, que ens han anunciat que n'hi hauran, però ja els anunciem que des de Convergència i Unió hi donem poca confiança. No hi ha un gabinet de crisi, el president no està tutelant directament aquesta gestió.

Els demanem que trenquin la dependència del PSOE, que es replantegin la relació amb el Govern central des de la independència política i des de la constància reivindicativa, que negociïn bé la clàusula Mas, la clàusula de la disposició addicional de l'Estatut... (*Rialles.*) Ja poden riure. Repassin què proposava el Partit Socialista en la disposició addicional tercera: «la tendència», «tendrem», «tendrem». No tendeixin. La tendència, més aviat, seva és anar a menys. El que els demanem és, ho repeteixo, que deixin de fer que els ciutadans de Catalunya paguin la penalització de tenir un mal govern i es posin al davant de la gestió de la crisi, que és el que els ciutadans els agrairan.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; si m'ho permet, ho faré humilment des de l'escó. Senyors consellers, gràcies per la seva compareixença, a vostès i als seus equips, perquè realment creiem que és d'agrair. Sabem que el Govern no està de vacances, el Govern està aquí, estava aquí fa dies, va estar aquí el conseller Castells explicant-se, s'ha explicat constantment el conseller Nadal... El Govern ha estat al fil de les coses que han anat passant i que han anat succeint tots aquests dies, prenent mesures, comunicant-ho als mitjans de comunicació quan calia i prenent determinacions, pressionant on calia pressionar i fent allò que cal fer, que fa un govern que governa correctament Catalunya.

Miri, la Diputació Permanent, el mes d'agost, ja és un clàssic. Pràcticament, des que hi ha un govern progressista i d'esquerres a Catalunya, les diputacions permanents el mes d'agost són un clàssic i (*remor de veus*), si em permeten..., i, si em permeten, acostumen a ser l'aperitiu del debat de política general, i segurament també són l'entremès d'unes eleccions generals, i ho fan servir en aquest sentit. Per tant, no se n'amaguen mai, no se'ns ha amagat mai, tothom sap que tenen un rerefons d'interès diguem-ne electoralista, diguem-ne partidista, diguem-ne d'erosió del Govern.

I vostès preguntaran: «Per què parla de la Diputació Permanent i de la compareixença i de les vacances dels consellers o les no-vacances?» Perquè els que tenim memòria històrica sabem que en aquest Parlament una vegada vam trigar vuit mesos que el Govern comparegués per parlar dels incendis. I ho sabem: vuit mesos, vam trigar, perquè comparegués un govern per parlar dels incendis. Per tant, una simple comparació entre la disponibilitat i la permanència d'aquest Govern i el que han fet governs anteriors sembla que decanta la balança d'una manera molt clara.

Jo, si em permeten, posaré..., les respostes institucionals les donarà el Govern, òbviament, però a mi, si em permeten, m'agradaria fer una petita valoració del que ha passat avui aquí. Hem tingut un contrast molt clar: ha vingut un govern a informar, a explicar-se, i ho ha fet d'una forma clara i exhaustiva: ens ha donat dades

molt interessants, ens ha parlat de dèficits a estudiar i a valorar, ens ha donat dates concretes per solucionar els temes i com solucionar-los, ho ha fet d'una manera metòdica, amb una explicació metòdica, dient quins treballs es fan, quines gestions s'estan fent, quines raons hi han i quins problemes es troben en el dia a dia de la seva gestió. Però sobretot ha estat una intervenció –permetin-me que els ho digui– sincera, una intervenció de reconeixement d'aquelles coses que no van, de reconeixement de l'existència de problemes, i fins i tot criticant on cal criticar, malgrat el color polític de l'Administració que cal criticar. I això és de lloar d'aquest Govern, perquè agafa les coses per on s'han d'agafar, les agafa amb sinceritat, i ens sembla que això és important.

I, a més a més, ho ha fet posant mesures correctores damunt de la taula, un conjunt de mesures correctores que ningú de vostès –sobretot el senyor Puig–, al llarg d'aquests dies, i avui menys, s'ha dedicat a contradir. O és que no cal contradir en aquesta Diputació Permanent les mesures correctores, si són les solucions que ens està posant el Govern damunt de la taula? Per què no diuen com ho farien vostès, per exemple, en lloc de recórrer a aquesta retòrica permanent i constant, erosiva del Govern?

Han marcat compromisos, el Govern ha marcat compromisos, ho han fet els dos consellers. I com no? Què volien? Que no parlessin dels orígens del problema? Què volen? Que no parlem d'això que vostès, ja, amb una miqueta de conyeta –permeti'm l'expressió–, diuen ja de «causes remotes»? Doncs, sí, és que hi han causes remotes, és que res apareix per generació espontània. És que quan una casa se l'ha de tornar a pintar, és que fa molts anys que no es pinta; és que quan a un cotxe li canvien les rodes, és que s'han gastat els pneumàtics! I és que vostès no van fer el que calia fer: no va haver-hi una inversió suficient en l'etapa CiU - PP, no va haver-hi una planificació estratègica, no va haver-hi una prevenció i no va haver-hi una previsió. I això, ara, no els ho estem retraient; simplement ho estem constatant: va passar això.

Això eximeix l'acció del Govern? No. No he sentit cap dels dos consellers dient que no feien el que havien de fer perquè passava això; no, no. Ara, ho han de constatar, permetin que constatin que aquest país, al llarg d'un grapat d'anys, per compromisos polítics del tipus que foren, no va tenir el que havia de tenir d'inversió, de prevenció, de planificació estratègica.

La intervenció del Govern ha anat més lluny encara: ha encarat el futur. Com l'ha encarat? Diu: «Despleguem l'Estatut» –permetin-me una expressió–, «munyim l'Estatut, aprofitem-nos d'ell en el millor sentit de la paraula, apliquem el 18,8, l'addicional tercera», etcètera. Els estan posant alternatives econòmiques de gestió damunt de la taula.

I el que és més important, senyores i senyors diputats i senyors consellers: el Govern ha vingut aquí a transmetre confiança, confiança en el que es fa i en el que es pot fer i en el que es farà, sense defugir que hi han problemes. Ve a transmetre confiança.

Vostès..., el senyor Puig ens deia que no som conscients del mal govern que hi ha. Al senyor Puig jo li vull

dir una cosa: vostès no són conscients de com ens vam trobar el país i del país que ens van deixar; no en són conscients. I recordo la primera intervenció sobre els pressupostos del conseller Castells, en què ens deia: «Hem obert els calaixos i hem trobat els calaixos buits i un munt d'hipoteques.» I ara obrim els calaixos de les infraestructures i ens trobem amb aquestes causes remotes que els he explicat fa un moment.

I aquest és el contrast, aquesta era la intervenció del Govern, i després hem escoltat les paraules del senyor Puig. Clar, si no coneguèssim el senyor Puig, tots pensaríem que aquest país està a la ruïna més absoluta, que això és un caos, que aquí no es pot viure, que és un desastre... Evidentment, nosaltres relativitzem sempre l'enuig del senyor Puig i les seves intervencions, perquè, si no, el país realment estaria en una situació de psiquiatre.

Miri, vostè parla de mal govern, però vostè no parla dels problemes..., per què aquests problemes se'ls ha trobat el Govern. La intervenció de vostè ha estat erosiva, molt electoralista, molt tremendista, molt oportunista, molt farcida de tòpics. Perquè ens diu, si la ministra ve, per què ve?, i si no ve, per què no ve? Escolti, en què quedem? Ha de venir, o no ha de venir? Perquè vostès, puntualment, a les coses que van succeint en aquest país, els treuen la punta negativa: si ve, perquè ve; si no ve, perquè no ve. I, per tant, aquest farciment de tòpics i aquest farciment de posicions polítiques que busquen l'erosió electoralista sense propostes –sense propostes– és el que ens dol des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Ens deia: «Vostès estan fent el que nosaltres vam planificar.» Però és que el problema de vostès és que planificaven però no feien. El tema d'ara és que aquest Govern fa, actua, executa.

I vostè fa una altra cosa, vostès fan una altra cosa, i ho han fet al llarg d'aquests dies, que fan una crítica indiferenciada: barregen allò que és públic amb allò que és privat; barregen allò que és fortuït, allò que és accidental, allò que és meteorologia, allò que és gestió i allò que és competència entre administracions, ho barregen tot. I després ens expliquen aquí un caos. I vostès no tenen en compte que un dia cauen vuitanta llamps sobre una catenària. No, això no ho poden tenir en compte –això no ho poden tenir en compte. (*Remor de veus.*) Barregen indistintament, indiferenciadament, tots els aspectes.

I, clar, el més empipador de tot això és que transmeten un estat d'ànim, de desànim, als ciutadans, que al nostre entendre és preocupant; al nostre entendre, és preocupant, perquè fan un mal servei al país i un mal servei a Catalunya.

I el que és més preocupant és que practiquen, es practica una aproximació perillosa o un estil de fer política que es practica molt a Madrid, que té a veure amb el senyor Acebes, que és aquest sentit irritatiu, pernicios, de desconfiança en les institucions, de desconfiança en els polítics, etcètera. (*Veus de fons.*) Si em permet, senyor Sirera, li diré quin estil de fer política: és l'estil napolità de fer política; treuen la mà per la finestra, diuen: «Piove. Porco governo!», tot és culpa del Govern

–tot és culpa del Govern. Això no és política, aquí no hi ha serietat, el terratrèmol de l'Anoia també és culpa del conseller Castells i el terratrèmol de la Manxa és culpa del senyor Nadal. Escoltin, diferenciiïn les coses, diferenciiïn què és l'acció de govern, diferenciiïn què és l'acció de les administracions, diferenciiïn què és allò que és privat d'allò que és públic. Diferenciiïn-ho, si us plau, perquè, si no, no ens entendrem.

Jo crec que vostès, quan van obrir el diari l'altre dia i van veure un anunci pagat per una empresa de servei de terra de l'aeroport de Barcelona en què demanava disculpes per no haver pogut atendre els seus clients convenientment, es deurien preocupar moltíssim: «Caram, ens han tret un dels arguments. Una empresa privada que assumeix que li han passat problemes, que té problemes.» Doncs, escoltin, la realitat política és així. Pensin que jo no els estic dient en un sol moment que el Govern no tingui les responsabilitats que té i que no constati els problemes polítics i els problemes de gestió que hi han. Hi són, i els dos consellers ho han reconegut. El que no podem admetre, de cap manera, és aquesta desconfiança, aquesta forma tremendista amb què fan vostès la política.

Em deia un periodista abans d'entrar aquí, quan els deia: «Escolta'm, aquests faran això», diu: «Què vols que facin?» Dic: «Home, vull que facin oposició.» Evidentment, l'oposició ha de fer *oposició*, faltaria més!, d'acord. Però el que no pot fer l'oposició és crear desconfiança en la ciutadania, i és el que ens estan creant: desconfiança en la ciutadania. No sols contra el Govern, compte!, que això seria molt..., mira, en certa forma, diries: «Mira, van tan enllà que volen crear desconfiança contra el Govern.» No, no, no, estan vostès sistemàticament, des que ha començat la legislatura, creant desconfiança sobre l'obra pública. Compte! Amb els túnels, amb les intervencions del senyor Puig i del senyor Rull posant desconfiança sobre el túnel de l'AVE, posant desconfiança sobre tot allò que fa l'Administració. I això no és bo. Desconfiança sobre l'Estatut, també: «que no es desplegarà», «que no anirà bé», «que el president Montilla no l'impulsa», etcètera. Això és desconfiança en la ciutadania.

I després desconfiança, fins i tot, «si m'apuren», sobre el seu propi grup a Madrid, per voler fer venir aquí els ministres, quan vostès no deuen confiar en el senyor Duran que els pugui interpellar allí. Que, per cert, parlant de vacances, quan va haver-hi la interpellació al ministre Clos, em sembla que el senyor Duran no hi era, en aquella interpellació, en aquella compareixença del senyor Clos, eh? Per tant, de vacances, no ho sé, potser s'ho mirin, a veure no estava el senyor Duran aquell dia, eh? Del seu propi grup a Madrid, vostès segurament no se'n fien, no tenen confiança, etcètera.

Molt bé, escolti'm... I, per últim, i un element que no me'n puc estar de dir, és la falta de respecte a les institucions d'aquest país, la falta de respecte al president Montilla, quan l'altre dia el portaveu convergent deia: «que se había ido» –despectivament– «al pueblo», que això em fa recordar aquella forma, aquell pensament de segle passat del senyor Sabino Arana, quan tractava els nousvinguts a Euskadi. Aquest despectiu «pueblo»

és la base d'un pensament polític, al nostre entendre, reaccionari, senyor Puig.

Doncs bé, dit això, jo els proposo un punt de partida, eh?, fem-ho en positiu, un punt de partida. Miri, el Govern assumeix que té problemes, el Govern assumeix que té reptes, i els ha assumit, els han assumit des del faristol. Per què no assumeixen vostès, i no en parlem més...? Assumeixin vostès la seva part de responsabilitat, que en vint-i-tres anys no van fer plantejament estratègic, que no van preveure el que passava, el que podia passar, que no van invertir prou. Assumeixin això, i a partir d'aquí discutim d'altres coses, discutim del que deia el conseller sobre la crisi de creixement –en el sentit positiu– que té aquest país, amb la bona marxa de l'economia, que augmenten els viatgers a l'aeroport un 14 per cent o els equipatges un 40 per cent, o que cada vegada hi ha més noves residències, noves residències, segona residència, o que la gent consumeix més, que hi ha més utilització de l'aire condicionat, per exemple. Per què no parlem d'això? Per què no optimitzem l'Estatut? Per què no ens posem tots d'acord a veure aquesta nova crisi, aquest creixement exponencial, i vostè amb aquesta col·laboració constructiva de què li parlava el conseller fa uns moments des del faristol, i a partir d'aquí veiem què necessita aquest país, havent assumit tothom la seva part de responsabilitat política?

Miri, senyor Puig, cada cop que vostès senyalen un problema que pot sortir a la societat catalana, és evident que li estan demanant i estan reclamant al Govern que actuï en conseqüència, però també estan posant en evidència les mancances d'allò que s'havia d'haver fet i no es va fer.

Vaig acabant, senyor president. I després, no tergiversin les xifres. A això, no s'hi val. Això ho ha fet el senyor Sirera algun dia d'aquests en algun mitjà de comunicació, i vostè també ha donat xifres de la manera que ha volgut. No és correcte tergiversar xifres, no és correcte. No és correcte transmetre aquesta tristesa, aquest desencís, aquesta depressió, aquest autoodi que moltes vegades es desprèn d'algunes intervencions, que segurament reflecteixen més l'estat d'ànim, potser, d'una força política que volia governar o estava en condicions de governar i no ho fa. Ho comprenem, això. Però el país no es pot permetre aquest luxe, com no es pot permetre el luxe –que segurament tindrem més tard– de veure com es crida a l'apocalipsi, a la crispació, a dir que res del Govern no va bé.

No tergiversin les xifres, perquè jo els en diré tres o quatre només. S'han pressupostat a Catalunya més de 7.850 milions d'euros en el que va de legislatura. En tres anys s'han pressupostat 910 milions d'euros més que en tota la legislatura anterior. La inversió mitjana anual pressupostada pels pressupostos generals de l'Estat del 2005 al 2007 suposa un 50,8, gairebé, més que la mitjana de l'anterior legislatura. Catalunya és la comunitat amb major dotació pressupostària en el 2007. Catalunya és la comunitat amb major inversió executada a Espanya en aquesta legislatura. I això no és tergiversar les dades, són dades oficials, com la inversió executada en l'actual legislatura pel Ministeri de Foment és superior a l'etapa de govern del 2001 al 2003 en un 34,4 per cent.

Això són xifres, senyors diputats. Parlem d'això, parlem de la proposta constructiva, parlem d'aquestes xifres...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president. Ens deia el senyor Morlán avui en una entrevista al diari –ho hem pogut llegir– que no es va invertir prou; deu ser veritat. Vostès no van fer els deures, senyor Puig. (*Remor de veus.*) Els que s'estan examinant d'aquells deures que vostès no van fer són uns altres, és el Govern actual. Per la voluntat política que hem sentit avui i que hi han posat, aprovaran aquest examen, i vostès repetiran curs.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president; gràcies també, honorables consellers. Jo voldria començar pel final, diguem-ne, per la parcel·la elèctrica, i d'entrada fer notar un..., vaja, paradoxes de la vida, una circumstància que no ens va passar desapercebuda, i és que el mateix dia que el conseller Castells compareixia en aquesta cambra, admetent –cosa que l'honora– que l'apagada del 23 de juliol va tenir lloc per causes d'una xarxa precària, «inapropiada» –cito literalment–, el ministre Clos va concloure, diríem que amb un optimisme inusitat, que l'apagada no va tenir en cap cas origen en la manca d'inversió i que la xarxa elèctrica a Catalunya es troba –també cito literalment– «en una situació correcta, fins i tot per sobre de la mitjana espanyola».

Bé, evidentment, esperarem, en aquest punt, a tenir el resultat de l'expedient informatiu del seu departament, l'informe de la Comisión Nacional de la Energía, per conèixer, no la causa remota, en aquest cas, sinó la causa eficient i objectiva de l'incendi de la subestació de Maragall, que és l'origen més probable de l'incident. Però el que a hores d'ara ja sabem –i de fet és l'única cosa en què es posen d'acord les dues companyies elèctriques– és que el llum se'n va anar perquè la xarxa elèctrica a Barcelona està feta una pena. Jo crec que això vostè ho hauria d'afirmar amb tot coratge i amb tota contundència.

I, si no, vegin el que diuen les mateixes companyies elèctriques, perquè Endesa culpa, evidentment, Red Eléctrica pels seixanta incidents provocats anteriorment a la xarxa d'alta tensió, però Red Eléctrica culpa també Endesa, en aquest cas, per la manca de manteniment, i fins i tot reconeix que els actius que va adquirir d'Endesa l'any 2002, procedents de FECSA, estaven en mal estat. Per tant, de fet, aquesta equació perversa ja ens dona la demostració més evident que la xarxa estava en un mal estat, continua estant en mal estat. I, de fet, per tant, tothom ha acabat desmentint, malauradament, el ministre Clos, de qui esperàvem –en el seu dia i en-

cara ara– un exercici d'autocrítica que vostè sí que ha tingut, sobretot perquè, com vostè mateix ha reconegut, el subministrament elèctric a Barcelona a hores d'ara continua en un estat precari, amb aquests quaranta-set grups electrògens que afecten més de vuit mil usuaris, i perquè, com hem vist aquests dies amb algunes incidències meteorològiques, la xarxa d'alta tensió continua patint oscil·lacions i anomalies tot sovint.

En qualsevol cas, nosaltres no voldríem tenir únicament avui una mirada retrospectiva. De fet, sempre que vas mirant el retrovisor, si vas per una carretera amb corbes, pots acabar, diguem-ne, encastat contra un arbre, i per tant el que voldríem és mirar de cara al futur i plantejar també algunes solucions. I en aquest sentit em permeto insistir en algunes de les qüestions que l'altre dia li vaig plantejar, conseller Castells.

Li vam reclamar, el nostre grup parlamentari, que encapçalés la política de canvi d'aquest Govern, perquè se li ha de notar, en definitiva, que és un govern de signe progressista, amb relació a les companyies elèctriques; per tant, això vol dir acabar amb trenta anys de complexitat i de connivència del poder polític, de qualsevol signe o color polític, amb el *lobby* elèctric.

I això, en definitiva, vol dir que vostè ha d'estar al davant, i el Govern també, de l'exigència a l'Estat perquè planifiqui més el sector elèctric. I això vol dir liberalitzar realment el mercat perquè el sector elèctric faci les inversions en renovació i modernització de la xarxa que calen –per cert, previstes també en el Plan Nacional de Infraestructura Energètica del Estado–, amb un horitzó, creiem, màxim del 2010, un horitzó màxim del 2010 i amb càrrec als pressupostos de l'Estat, cosa que, per cert, haurà de parlar directament amb el senyor Solbes, perquè sembla que en aquest punt difereixen amb el ministre del ram; per tant, és molt important que el pressupost de l'any vinent ja contempli les partides necessàries.

Però això vol dir també, des de la perspectiva d'allò que li correspon a vostè com a conseller també d'Energia, que el seu departament extremi el zel a l'hora de supervisar i d'inspeccionar la xarxa. No confiem massa que la supervisió vagi a càrrec de les mateixes empreses. I creiem, a més a més, que la normativa faculta el Govern i el departament per actuar com a gestors de la xarxa de distribució, cosa que, per cert, permeten les directives europees i la mateixa Llei 54/97. Vostè és el màxim garant, en última instància, que la xarxa tingui criteris d'explotació i de manteniment que garanteixin la seguretat, la fiabilitat i un bon servei.

I, finalment, vam dir l'altre dia, hem repetit aquest cap de setmana –veig que el Govern se n'ha fet ressò–: mà dura, mà dura amb les companyies exigint les inversions i, a més a més, fent ús del poder coercitiu, per tant, imposant les sancions que corresponen. I en aquest sentit, mirin, no tinguin manies, perquè les multes no fan ni tan sols pessigolles per a gegants, autèntics gegants, com són les companyies elèctriques. Endesa va tenir l'any 2006 2.969 milions d'euros de beneficis. Fins i tot –paradoxes també de la vida–, la cotització de les dues empreses el mateix dia de l'incident, el 23 de juliol, en els mercats, en la borsa, doncs, no va deixar de

pujar, senzillament perquè els accionistes el que fan és valorar més el resultat que la gestió. I per tant, des d'aquest punt de vista, li reclamem que sigui exigent i que sigui dur.

Conseller Nadal, la suma d'incidents ferroviaris, a l'AP-7, a l'aeroport, al marge de l'apagada, ens ha deixat una sensació, a nosaltres i a la majoria de catalans, que el país, Catalunya, se'ns queda literalment a les mans, no?, i per tant que el sistema bàsic de transport i de carreteres ha caducat. És just, justet –vostè ho ha admès– i més propi, per tant, d'un país de fa vint-i-cinc o trenta anys, del segle xx, no? I el país, com vostè molt bé ha dit aquests dies, no s'ho mereix, i per tant és difícil de demanar més paciència, més comprensió, perquè la gent n'està, certament..., n'està tipa. Està tipa dels incidents, està tipa també de les acusacions recíproques, està tipa d'aquesta baralla perpètua a què avui mateix tots plegats hem assistit i acabarem assistint durant tota la jornada.

Per tant, calen dosis, bones dosis d'humilitat, i també d'autocrítica. I en aquest capítol, cregui'm que sobren reflexions en veu alta com les de la ministra Álvarez, que ha demostrat repetidament que..., i perdonin, eh?, l'expressió potser un pèl grollera, però no és que li calguin ulleres: és que, de fet, el que té és una cara molt dura. Perquè, perdonin, eh?, però venir a Catalunya a fer-se la *photo opportunity* amb l'*attrezzo* de l'aeroport i de l'estació de Sants i fer un relat beatífic dels fets tot dient –i cito literalment– que el Prat funciona entre els millors aeroports de tot Europa, que les disfuncions de Renfe únicament són imputables –en bona part sí, però no únicament– a l'arribada del TGV i que ACESA el que ha de fer és espavilar-se a executar, en aquest cas, l'ampliació de l'AP-7, evidentment, això no és acceptable. I, per tant, ha de dimitir. I el president Zapatero ha de pagar una penyora, si és que vol ser creïble. Jo ja sé que vostè, senyor Nadal, ho té molt difícil, perquè es tracta de la quota felipista o del PSOE andalús en el Govern espanyol; no depèn de vostè exclusivament, o gens, vaja. Però, en qualsevol cas, el que queda clar és que aquesta ministra és incapaç de garantir el funcionament de les infraestructures a Catalunya. I per cert, senyor Puig, tampoc no trobem a faltar el senyor Cascos, que era en aquest cas el seu soci i aliat, perquè, evidentment, també va arregar tants o més perjudicis que l'actual ministra de Foment.

Per tant, no és cap secret –i de fet fa una mica de basarda haver-ho de repetir, i ja s'ha dit repetidament– que Catalunya pateix un greu dèficit d'infraestructures, acumulat en el temps, que ara esclata de forma més descarnada, en un context de creixement econòmic, perquè quan es parla d'aquest país que no funciona, inviable, autènticament caòtic, s'estan obviant alguns indicadors econòmics molt favorables. I, per tant, estem assistint a un cicle econòmic expansiu que el que fa és evidenciar, en definitiva, la insuficiència d'aquestes infraestructures.

Per això, aquest capítol de cara al futur és clau, i és clau sobretot si anem plegats. Un instrument és el Pacte nacional d'infraestructures per al desenvolupament social, econòmic, i també de les infraestructures del país, i, evidentment, també ho és la unitat de cara al futur per fer

possible, sobretot allà on correspon, que és el Govern de l'Estat, doncs, garantir el dret a la mobilitat de les persones, un model de gestió aeroportuària de proximitat i fins i tot, per què no?, que els ports catalans siguin en el futur la porta logística del sud d'Europa.

Per tant –ho repetim–, humilitat, contrició i ganes de solucionar els problemes tots junts. A mi m'ha agradat avui sentir apel·lar a aquesta necessària unitat dels partits catalanistes, que fins ara no havia existit mai, perquè l'extrema competitivitat electoral i política dels partits ho ha fet impossible. Ens agrada sentir això, i de fet emplacem tots els partits –ho hem fet repetidament– que, fent poca demagògia, anem a partir d'ara plegats. Un breu repàs de la situació actual exigeix poca demagògia, sobretot si mirem les circumstàncies que hem viscut aquests últims anys.

En la xarxa viària, per exemple: si actualment hi ha més de cinc-cents quilòmetres de xarxa bàsica congestionada, el 23,4 per cent a l'àrea metropolitana, és a causa, certament, de l'increment de mobilitat, però sobretot de l'incompliment, per exemple, del famós Pla de carreteres 1985-2005, que es va executar –i no ho diem nosaltres– només en una tercera part, i això ho diu el Consell de Cambres. Déu n'hi do! Dic això perquè l'altre dia algun dirigent de l'oposició acusava l'actual Govern de no planificar. Bé, probablement l'antic Govern planificava, però el que no feia era executar.

Xarxa ferroviària: evidència una manca de planificació que no és d'ara, perquè les dades ens diuen que ja fa quinze anys es va començar a més que doblar el trànsit de passatgers a Barcelona i l'entorn metropolità. Per tant, aquesta pressió constant no ha anat mai acompanyada de les inversions necessàries.

Aeroport del Prat: 30 milions de passatgers, 327.000 moviments al cap de l'any, més de cent mil tones de càrrega. Aquest increment no és d'ara, aquest increment ja fa temps que l'hem començat a experimentar. I ha començat ara a conviure, i a conviure molt malament, amb un model de gestió centralista, radial i insòlit al món i a Europa i que, en definitiva, doncs, ha hagut d'esperar, com hem vist aquests últims temps, que es comencés a construir la tercera pista o a veure efectiva la seva ampliació.

Per tant, no és d'estranyar que a l'AP-7 es pugui arribar a produir un dels col·lapses més descomunals que ha patit mai la nostra xarxa viària, més de setanta quilòmetres de cua, bloquejant-se la columna vertebral de la mobilitat del país, i senzillament perquè d'on no n'hi ha no en pot rajar. Llegeixo que ACESA i el Servei Català de Trànsit encara no saben quines en són les causes, però permetin-me, conseller Castells, que li digui que no cal ser massa espavilat, no cal ser un Einstein per veure que la manca de previsió tant pel que fa al nombre com a la forma de desplaçament..., altres països funcionen a còpia d'enquestes, potser val la pena prendre nota d'aquesta possibilitat, però sobretot a causa de la manca de capacitat de la infraestructura, perquè el que no pot ser és que la principal via de comunicació entre el continent i la península en gran part del recorregut, doncs, tingui dos carrils igual que l'any 1975, quan es va inaugurar, i, evidentment, davant de la manca de

perspectives alternatives, com és el desdoblament de la nacional II o de la 340. I en aquest escenari encara, a més a més, entren en joc els peatges; està molt bé que s'aixequin barreres, fins i tot que s'estableixi un protocol amb la concessionària, però, evidentment, la solució passa, com s'ha dit repetidament, per eliminar els peatges troncats.

Tema Renfe. La ministra ens demana més paciència, més capacitat de sacrifici i de sofriment, menys previsions, perquè el caos de rodalies té data de caducitat d'aquí a poc. I ho celebrem, i ho celebrarem si de cas. Però..., miri, ningú nega a hores d'ara, i nosaltres tampoc, la complexitat de les obres de l'AVE, però el que és evident –i jo li voldria reclamar en aquest sentit una mica més de precisió– és que molts dels incidents que han passat, fins i tot darrerament, han estat molt lluny de l'estació de Sants: a Montcada, a Reus, a Vilanova, a Martorell..., per tant, tota la xarxa, no només de rodalies, sinó també de regional. Per tant, no és acceptable dir que un incident cada tres dies en els últims anys..., es despatxi únicament responsabilitzant-ne les obres de l'AVE. Per tant, al gener, el traspàs, però en aquest sentit també li volíem demanar quin traspàs, amb quins recursos... Aquest és l'anunci, realment, que esperem, no només aquesta data mítica del mes de gener, tal com va anunciar, en aquest cas, el president del Govern espanyol.

I l'aeroport –i acabo. Els problemes dels últims dies, encara que s'han citat repetidament les anomalies imputables a les empreses, evidentment, no són únicament responsabilitat de les empreses, sinó que la manca d'autonomia de gestió és el gran problema –és el gran problema. Si les empreses de *handling*, entre d'altres, depenen bàsicament de la gestió terrestre que fa una empresa pública com és AENA, que està radicada a Madrid i que no fa una gestió de proximitat, evidentment, els problemes són els que són. Per tant, la manca de competitivitat, la incapacitat de captar nous mercats per part de l'aeroport del Prat, i fins i tot la seva gestió més quotidiana, més diària, evidentment, depenen de la gestió de proximitat que esperem, i esperarem al setembre a conèixer la definició d'aquest nou model. Creiem que no és tan important si és decisòria, majoritària o determinant –paraules, totes elles, per cert, molt imprecises–, sinó, per tant, no tant el qui, com per fer què, perquè si finalment AENA i l'Estat s'han de reservar algunes decisions estratègiques que no estan en mans dels poders públics a Catalunya, evidentment, ja li avancem que no hi estarem d'acord. De la mateixa forma que també li volíem avançar que ens sembla inacceptable començar per un model de gestió en una primera fase com la del port en el seu dia, cosa que va anunciar algun responsable ben pròxim a vostè, del seu departament.

Per tant, finalment, el més important: la mare dels ous són les inversions de l'Estat. I, es digui el que es digui, no volem entrar en aquest ball de xifres que abans s'ha plantejat, però només cal veure el darrer pressupost, ja no cal que anem massa lluny: amb el nou Estatut d'autonomia que ara fa un any va entrar en vigor, la inversió, lluny de ser el 18,85 per cent, ha estat del 13,9 per cent; sí, ha estat del 13,9 per cent. Ara, en el

període 91-2004 va ser de l'11,9 per cent. Per tant, en aquest últim exercici ha estat la més baixa dels últims sis anys, i només comparable a la de l'any 2001, que en alguna cosa també els sonarà als responsables de l'anterior Govern.

I encara, finalment, es pot parlar de pessetes constants, d'euros constants, es pot parlar del que es pressuposta, però també del que es liquida i s'executa realment. Perquè, és clar, en el període 2001-2005 només es va executar el 73 per cent a Catalunya, el 73 per cent; per tant, lluny del 90,1 per cent que es va a executar a Andalusia o el 92,5 que es va executar a la comunitat de Madrid.

Per tant, tots plegats aquí, doncs, evidentment, hem de tenir molta humilitat, hem de fer un gran esforç i, sobretot, ho hem de fer des de la màxima unitat, mirant d'arreglar els problemes de la gent, perquè la gent el que ens reclama fora d'aquí no és aquesta falsa polèmica estèril retraient-nos el paper que vam tenir els uns o el que tenen avui els que estan al Govern, sinó senzillament que els solucionem els problemes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorables consellers, gràcies per haver vingut. Lamentar, en primer terme, que avui no hagi estat capaç de donar la cara davant el Parlament de Catalunya qui té la màxima responsabilitat de Govern, no? Jo crec que el president Montilla, senyores i senyors diputats, menysprea el Parlament, menysprea els ciutadans afectats pel caos generalitzat que viu Catalunya i, sincerament, crec que es burla dels ciutadans amb aquesta farsa que ahir va mantenir a palau amb altres membres del Govern, no? Una reunió que s'ha venut com la reunió d'un gabinet de crisi, i el que va ser en realitat és una reunió per tractar d'evitar les conseqüències electorals d'aquesta crisi sobre els membres del tripartit.

Senyor Castells, senyor Nadal, hem escoltat amb atenció les seves explicacions, moltes d'elles reiterades i conegudes a través dels mitjans de comunicació; res de nou. Vostès no han volgut venir després d'escoltar els responsables de les companyies elèctriques, i per tant jo crec que hauria estat millor que haguessin vingut venir després, per poder respondre coses que haguessin dit aquesta tarda el senyor Pizarro i el senyor Atienza, no? En qualsevol cas, vostès s'han volgut amagar venint abans que ells; és la seva forma de ser i de fer. Nosaltres no la compartim, però, òbviament, no podem fer res més que respectar-la, no?

La pregunta que jo els faria és si de debò estan satisfets, no?, del paper que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha estat jugant en les darreres setmanes. Vostès no tenen de veritat la sensació de ridícul? No tenen la percepció que tot el que està passant a Catalunya se'ls ha anat de les mans? No tenen la sensació, senyors con-

sellers, que no controlen absolutament res del que està passant?

Vostè, senyor Nadal, preguntava o deia quin era el problema, no?, que pateix Catalunya. Jo l'hi dic; jo l'hi dic, senyor Nadal: tot el que vostès toquen ho trenquen, tot. Miri, hi ha una inflació de socialisme a Barcelona, a Catalunya i a Espanya. Això no passa a altres indrets d'Espanya, això no passa; passa aquí. Alguna cosa deuen tenir a veure, no? I jo li agraeixo de debò, senyor Nadal, que vostè no hagi tingut, si em permeten l'expressió, la poca vergonya de demanar paciència als catalans, com ha fet una altra persona, no? Vostè avui el que ens demana és confiança, vostè el que està demanant avui als ciutadans de Catalunya, senyor Nadal, és fe cega en aquest Govern. I la veritat és que li he de confessar –i vostè ho sap perfectament– que ja no en tenen, de crèdit, entre els catalans; ja no poden demanar confiança, l'han malbaratat en aquest temps que porten al capdavant del Govern, no?

I al senyor Castells li demanaria, home, que no vingui aquí a esbrincar l'oposició, senyor Castells, li demano. No és un míting; això és el Parlament de Catalunya. I aquesta esbroncada vostè se la pot reservar per al seu Govern amic, el senyor Zapatero i els seus ministres, no?

Vostè ens demana propostes, no?, i jo entenc que vostè desconeixi la dinàmica parlamentària i desconeixi que això és una sessió de control i no d'impuls de l'acció de govern, no? I, per tant, li vull fer una proposta; estic segur que si vostè té ganes de sentir propostes l'acceptarà de bon grat, no? Jo li faig la proposta que puguem fer al mes de setembre un debat monogràfic sobre infraestructures a Catalunya, per poder parlar de tot. Vostè sap que després del debat hi han propostes de resolució on els primers grups poden posar sobre la taula les seves propostes. Estic segur que si vostè té tant interès a sentir les nostres propostes, no tindrà cap inconvenient a fer un debat sobre infraestructures. Ja sé que vostès prefereixen debats sobre estatuts o sobre altres coses, no?; nosaltres volem fer un debat serè al Parlament de Catalunya sobre infraestructures.

Perquè, a més a més, és molt difícil fer propostes si vostès no són capaços de posar-se d'acord en les causes del que està passant, no? Per exemple, Renfe: primer parlen de sabotatges, malgrat que els Mossos no tenen cap denúncia; després el senyor Nadal parla de manca d'inversions d'anteriors governs del Partit Popular, i ve la ministra de Foment i ho atribueix a les obres de l'AVE, no? Jo els demanaria, de debò, que deixin de fer el ridícul, que deixin de culpar els altres, que deixin de parlar d'aquest ball de xifres, que els ciutadans, doncs, es perden. Catalunya i els catalans el que necessiten són inversions en infraestructures, i no tant unes xifres; escolti, les que calguin –les que calguin–, si han de ser un vint, un vint-i-quatre..., les que siguin necessàries per fer les infraestructures que Catalunya necessita, no?

Miri, vostès han necessitat un nou estatut per arribar als nivells d'inversions que anteriors governs del Partit Popular van fer a Catalunya sense el nou Estatut, no? Per cert, senyor Puig, aquest Govern intransigent va invertir més que mai a Catalunya, quan el seu partit no

pintava absolutament res en el Congrés dels Diputats. Per tant, anem amb compte, no? Totes les infraestructures que s'estan fent en aquests moments, les grans infraestructures de país les va idear i impulsar el Govern del Partit Popular: el port, l'aeroport, l'AVE. Em poden dir una sola infraestructura que hagi fet el Govern socialista?, una d'important? No poden; no poden perquè no existeix, no? El mateix expresident de la Generalitat, el senyor Maragall, ho va dir abans d'abandonar o que li fessin abandonar el seu càrrec, no? El senyor Maragall va dir que amb el Govern Zapatero s'havien perdut dos anys llargs pel que feia a les inversions en infraestructures a Catalunya, no? Suposo que no diran que no tenia raó.

En qualsevol cas, senyors consellers, jo els demano que reaccionin –que reaccionin. No els puc demanar que siguin eficaços; és allò que en castellà en diuen *no le pidas peras al olmo*, no? Però sí que els demanem que reaccionin, que facin alguna cosa més que dir tot el dia que això no potser i que això és intolerable, que els catalans no mereixem que això passi, perquè, home, alguna responsabilitat deuen tenir vostès, no? Històricament es deia a Catalunya que res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat. Amb vostès en el Govern, tot el que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat. Vostès no es fan responsables de res: quan no és l'oposició, és l'anterior Govern; quan no, són els ciutadans; quan no, són les empreses privades, i, quan no és culpa d'Aznar, és culpa de l'atzar. Vostès no assumeixen cap mena de responsabilitat. I la pregunta que els ciutadans s'estan fent en aquests moments és: escolti, i què fa aquest Govern?, quin paper juga aquest Govern? Perquè, home, alguna hauran de dir del que està passant, alguna cosa hauran de fer, alguna responsabilitat hauran d'assumir.

Jo crec, sincerament, que avui en dia, avui els catalans tenen la percepció que aquest Govern no els serveix, que tenim un govern que no s'ocupa dels problemes que tenen els catalans. I vostè, senyor Nadal, l'altre dia confessava o deia que, si la ministra hagués fet el que ha fet ara fa cinc mesos, no tindríem el caos que hi ha en aquests moments, no? Home, ha parlat de cinc mesos; com mínim això no és culpa de l'anterior govern del Partit Popular, no? Però vostè va dir o va fer alguna cosa, fa cinc mesos? El Govern de Catalunya va dir alguna cosa al Govern central per tal que fes el que havia de fer?

Vostè, senyor Nadal, diu que s'està actuant correctament, que el Ministeri ha fet el que havia de fer, i en canvi un altre membre del Govern, en aquest cas el conseller de Governació i Administracions Públiques, es mostra escèptic amb l'operatiu dissenyat pel Ministeri de Foment. A qui creiem, senyor Nadal? El conseller de Governació o el conseller de Política Territorial? Qui mana en aquest Govern, senyor Nadal?

Miri, ahir es va tornar a produir un caos a Renfe, no? A l'estació de Sants, de divuit vies només hi havia una via operativa, no? I avui hem vist en algun diari que el caos es va produir perquè faltaven elements per fixar les vies al terra. De veritat, senyor Nadal, que això també serà culpa del Partit Popular? També seran les causes remotes a què vostè fa referència? Per cert, com ha dit algun

altre portaveu: ara ens han enviat el secretari d'Estat d'Infraestructures a viure a Barcelona. Home, si poden fer una recomanació, demanin-li que vagi a viure a Sitges o a Vilanova, no?, i que cada dia agafi rodalies de Renfe per venir a Barcelona per viure en primera persona i patir en primera persona el que pateixen els ciutadans, no?

Vostès parlen de causes remotes? Bé, parlem de causes remotes, no? Miri, en els darrers anys, els partits que avui governen Catalunya, els membres del tripartit, van fer de la paralització de les infraestructures ferroviàries, viàries o energètiques una forma de fer oposició. Durant molts anys vostès, els membres del tripartit, s'han apuntat i han creat plataformes l'objectiu de les quals era únicament i exclusivament desgastar els governs de Pujol i el govern d'Aznar. Tots vostès, els membres del tripartit, han format part de les plataformes contra les línies d'alta tensió de Bescanó, han estat i alguns segueixen estant en contra de la interconnexió elèctrica amb França, es van oposar el pantà de Rialb, van posar problemes per construir la tercera pista de l'aeroport, han demanat el tancament de les centrals nuclears de Vandellòs i Ascó i un llarg etcètera. En nom d'una sostenibilitat mal entesa, els seus partits han posat traves i entrebancs a qualsevol acció que suposés la construcció de noves infraestructures a Catalunya. Defensen les energies alternatives, però s'oposen a l'energia eòlica, pel seu impacte visual. Aposten per l'energia solar, però els ajuntaments on governen no donen permisos per a la instal·lació de camps de plaques solars. De debò, algun dia haurien de plantejar-se què és el que volen ser de grans, no?, i ser responsables. S'ha de créixer i s'ha de tenir una visió de país que pugui afrontar amb èxit les necessitats que el país necessita, no?

En qualsevol cas, senyor Nadal, vostè és el màxim responsable de la mobilitat a Catalunya, i vostè ha estat molts anys a l'oposició en aquest Parlament, molts. Jo només li demano una cosa: que faci el que vostè estaria avui exigint a un conseller de Política Territorial i Obres Públiques d'un altre partit, d'un altre govern. Només li demano coherència. Vostès no tenen les solucions per als problemes que tenen avui els catalans.

I, per tant, senyor conseller, ja sé que la política és molt dura, no?, però quan per acció o per omissió un governant no està a l'alçada dels ciutadans que representa ha de plegar, i jo li demano, senyor conseller que plegui –que plegui. Perquè no es pot –i li ho dic de debò, senyor conseller– estar alhora defensant els ciutadans de Catalunya i anant del bracet amb la ministra de Foment, donant lliçons als catalans.

Jo li demano que facin tots plegats un exercici de responsabilitat política, que posin sobre la taula la seva ineficàcia i la seva incompetència per resoldre els problemes que avui pateix Catalunya, que deixin de culpar la resta de forces polítiques de la seva pròpia ineficàcia.

I també els demanaria, doncs, una cosa, no? El senyor Castells ha estat tot el dia parlant, tota la seva compareixença parlant d'aquest expedient informatiu, no? Home, senyor Castells, portem ja un mes d'expedient informatiu, no?, i tot el que vostè està explicant als mitjans de comunicació són coses que els mitjans de

comunicació ja saben i ja expliquen; no hi ha res de nou. Jo li demanaria de debò, no?, que s'ho prenguéu seriosament, senyor Castells. Nosaltri no tindrem cap inconvenient a crear aquesta comissió d'investigació que hem proposat per fer comparèixer qui sigui: el senyor Atienza, el senyor Pizarro..., que vinguin, que donin la cara. Avui faran una compareixença, però no és el mateix comparèixer en la Diputació Permanent que una comissió d'investigació. I podrem saber si totes aquestes acusacions que en aquests darrers dies ha estat fet el president de Convergència i Unió amb relació a suposats pagaments de Red Eléctrica al Fòrum són o no són certs, no? Jo crec que... –perdó, de FECSA–, jo crec que és important, senyores i senyors diputats, saber tot això, no?, i per això crec que és necessari crear una comissió d'investigació que pugui donar una mica de llum a tota aquesta gran apagada que està patint Catalunya per culpa de la seva ineficàcia.

En qualsevol cas, espero de debò que vostès puguin donar resposta a les qüestions que hem plantejat i reitero el nostre oferiment per poder fer aquest debat monogràfic sobre infraestructures, que jo crec que és, sincerament, el que Catalunya necessita, i no debats estèrils sobre presumptes identitats que només interessin a determinats partits per justificar la seva pròpia existència.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorables consellers, diputats i diputades, bé, som avui aquí per analitzar els gravíssims problemes en diversos serveis que ha patit Catalunya, la important apagada a Barcelona o els problemes crònics de Renfe i l'aeroport.

Primer, jo voldria expressar novament la solidaritat amb els ciutadans i ciutadanes afectats i justament indignats, però també amb els treballadors i treballadores d'aquests serveis, que s'han esforçat a solucionar-los, i amb tots els servidors públics, que han contribuït a paliar-ne els efectes.

I voldria també començar defensant el sentit institucional de l'ordre de les compareixences d'avui. Això és el Parlament de Catalunya, i aquí primer parla el Govern i després parlen les empreses privades; només faltaria que fos al revés.

També voldria fer referència que, segons l'oposició, el tema és molt senzill: la culpa és del Govern de la Generalitat, i a més, segons una curiosa interpretació del PP i el Grup Mixt, feta pública aquests últims dies, la culpa també és del pèrfid Estatut amb què Catalunya va gosar desafiar l'ordre establert, raó per la qual, segons un portaveu, han caigut set plagues sobre el poble de Catalunya.

El meu grup opina que no hauríem d'augmentar la lògica indignació de la ciutadania amb arguments que atempten contra la intel·ligència. Busquem responsabili-

tats, cadascú des de la seva perspectiva, però amb rigor, i busquem, sobretot, solucions per evitar que aquests fets es repeteixin. Perquè hi ha una pregunta molt clara: tots els aquests problemes tenen el seu origen en la situació actual, en el Govern actual, o vénen d'abans? Jo els voldria fer dos recordatoris.

Desembre de l'any 2001, nevada, caos, apagada, desgavell..., se'n recorden? El meu partit va denunciar llavors el total menyspreu de FECSA cap al que diuen o pensen els usuaris, davant la indiferència del llavors Govern de la Generalitat.

Renfe: ara els problemes s'han agreujat, però vénen de molt lluny. Molts ciutadans els poden explicar els anys que fa que suporten retards, o el tren parat abans d'entrar a l'estació de Sants, o els vagons plens, amb els passatgers «apretats», sense poder moure's. El Govern de Convergència i Unió va passar d'aquest tema i es va centrar en exigir l'AVE. És cert que la decisió del Govern de Felipe González d'iniciar l'AVE amb el tram Madrid - Sevilla passarà als anals del sectarisme i de l'antieuropisme, però la reacció del Govern de Convergència i Unió i d'alguns sectors econòmics catalans d'exigir en exclusiva l'AVE no va tenir present que alhora calia invertir en rodalies i regionals. El meu grup es va cansar, aquí i a Madrid, de protestar dient que totes les inversions anaven a l'AVE i no s'invertia en la xarxa de rodalies i regionals. Ens varen acusar de voler paralitzar el progrés i el país, i ara el país es paralitza una estona cada dia per culpa que l'Estat no va invertir en rodalies i regionals, amb el silenci còmplice dels governs de Convergència i Unió.

Aquests dies, el Govern de Catalunya, i també l'Ajuntament de Barcelona, han fet el que els pertocava en el marc de les seves competències. Han governat i han comparegut en aquest Parlament a finals de juliol, fa tretze dies, i avui. No podem, en canvi, dir el mateix de la ministra de Foment, de qui depenen Renfe i l'aeroport i de qui davant al Congrés de Diputats el meu grup en demanarà la dimissió. La prepotència en política sempre és rebutjable, però si va acompanyada de mala gestió ja és irresponsable.

Alguns sectors mediàtics i polítics espanyols no entenen el que està passant a Catalunya. Si els problemes es donessin a Madrid, el senyor Alfonso Guerra no gosaria dir que vivim el malestar de la prosperitat i que els polítics tendeixen a exagerar amb aquests accidents. I, si això passés a Madrid, la senyora Álvarez hauria dimitit ja fa setmanes, perquè no resistiria la pressió. Aquí hi ve una estoneta, ens demana paciència i se'n va.

El diputat al Congrés Joan Herrera va proposar l'any 2004 un pla de xoc per a rodalies de Renfe, amb prioritat sobre l'AVE; no ens varen fer cas. El Pla de xoc arribava amb retard i quan les deficiències són inaguantables. Les darreres decisions del Ministeri de Foment, necessàries i convenients, sobretot si la Generalitat s'integra en l'operatiu, tal com ha plantejat el conseller Nadal, arriben tard i neixen contaminades pel fet de produir-se tres dies abans d'una complicada compareixença de la ministra de Foment al Congrés; sona a improvisació. La decisió, però, té una virtut: el fet que el secretari d'Estat s'instal·li a Barcelona implica el reconeixement que cal

gestionar els problemes des de la proximitat, raó afegida per accelerar el traspàs a la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, estem parlant de drets fonamentals de la ciutadania vulnerats: dret a la mobilitat, dret al descans, dret al treball. El meu grup parlamentari exigeix, com és lògic, les solucions de fons, que en molts casos volen dir més inversió i atendre de forma immediata els afectats, però també el respecte al dret dels ciutadans a ser informats. Una cosa és suportar un retard i l'altra no saber fins quan es perllongarà. I una cosa és suportar una apagada i l'altra afegir-hi el martiri del soroll i les molèsties dels generadors per poder tenir llum. Això també s'ha de compensar.

I arribem al moll de l'os: les empreses públiques o privades prestadores de serveis els han de prestar correctament, per damunt de tot. Unes tenen els centres de decisió a sis-cents quilòmetres; d'altres tenen com a objectiu obtenir beneficis i frenar «opes». Aquests dies podem escoltar un anunci publicitari d'Endesa que diu: «La nostra principal prioritat, oferir un servei de qualitat». Sona a sarcasme; no sembla, pels fets, que aquesta sigui la seva prioritat. I aquí entra en joc el paper de l'Administració, que o bé presta els serveis mitjançant empreses públiques o vinculades a l'Administració, o bé disposa d'importantes atribucions amb relació a les empreses privades, per tal d'assegurar el bon funcionament dels serveis. I és aquí on el meu grup considera imprescindible la mà dura, la fermesa.

El primer cap de setmana d'agost, en les cues quilomètriques produïdes en direcció a Tarragona, els mitjans de comunicació es varen fer ressò de dues imatges: primer, la dels ciutadans, lògicament indignats, atrapats a la cua; la segona imatge, la de conductors saludant o felicitant els mossos d'esquadra, en veure aixecades les barreres del peatge. La solució es va adoptar de comú acord entre la Generalitat i ACESA, però els ciutadans intuïen que ACESA, per ella mateixa, *motu proprio*, potser no hauria aixecat les barreres, i sabien que l'Administració havia actuat. Mai no s'havien aixecat les barreres per cues; va ser un cas excepcional, és cert. No es pot generalitzar, és cert, però ara sabem que en casos excepcionals es poden adoptar mesures excepcionals. Caldrà regular-ho. No és un precedent, però és un precedent per a casos excepcionals.

I excepcionals són l'apagada a Barcelona, el caos a Renfe i les anomalies a l'aeroport. Aquest Govern ha d'actuar simplement com el que és, un govern d'esquerres, i amb això no preconitzem velles receptes suposadament d'esquerres superades per la història: proposem simplement mesures modernes i europees, mesures pròpies de països on els serveis públics funcionen i l'Estat, en sentit ampli, en garanteix el funcionament. Això és el que volem: que les empreses trobin en el Govern un col·laborador respectuós si els serveis funcionen, i un controlador temible si no presten els serveis a què estan obligades.

I finalment també una referència a l'Estatut. Hem escoltat aquests dies arguments pobres, demagògics i lamentables. S'ha acusat l'Estatut de ser el responsable de tots els mals, però si les infraestructures que no funcionen depenen encara del Govern central! L'Estatut

és una via per solucionar-ho, no el problema. Cal que la gestió s'apropi a Catalunya. L'Estatut atorga la gestió de rodalies i regionals de Renfe a la Generalitat; hi estem treballant i l'aconseguirem. L'Estatut permet que els aeroports de Girona i Reus, pels quals passen milers de catalans aquest estiu, i també el de Sabadell, depenguin de la Generalitat. I l'Estatut permet que la Generalitat participi en la gestió del Prat, i ho aconseguirem. Calen més inversions de l'Estat per superar el dèficit arrossegat des de fa anys; l'Estatut ho garanteix, i ho aconseguirem.

La nostra recepta és clara: ara, totes les mesures urgents que calen i que l'Estat i les empreses han d'adoptar, i, com a solució definitiva, gestió des de Catalunya –per tant, aplicació de l'Estatut– i ferma amb les empreses prestadores de servei.

I un debat de fons: interrogar-nos sobre un model de creixement que és insostenible i sobre el model de mobilitat que el país necessita, i fer-ho amb la societat civil, però amb *tota* la societat civil catalana. Tenim la sensació que quan es parla d'infraestructures es tendeix a un concepte reduccionista de societat civil. Ens interessen les opinions de la Cambra de Comerç, de la patronal Foment del Treball, del Cercle d'Economia o del RACC, però també la de Comissions Obreres, UGT o la USO, d'Òmnium Cultural, de les ONG, de la Plataforma pel Transport Públic, de les associacions de veïns o dels grups ecologistes. I en aquest debat demanem tenir memòria, perquè els que ara reclamen l'actuació de l'Administració pública amb relació a les empreses privades de serveis ens presentaran d'aquí a poc la privatització de l'aeroport del Prat com la solució miraculosa a tots els problemes.

Nosaltres voldríem acabar amb un missatge clar a la ciutadania: tots els grups parlamentaris, tots, hauríem de demanar disculpes, perquè la primera obligació de tots els partits no és barallar-se, sinó fer funcionar el país. Però també un segon missatge clar de confiança: aquest Govern té com a prioritat resoldre els problemes de la gent, i al llarg d'aquesta legislatura ho farà.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Este grupo parlamentario no va a pedir disculpas, sino que va a pedir responsabilidades, puesto que es función suya el hacerlo y colaborar, y así lo demostraremos en el curso de la intervención.

Este es un gobierno que, como casi todas las infraestructuras de Catalunya, va con retraso, no ha salido en punto. Acude al Parlamento para dar excusas, señor Nadal, de mal pagador, y viene a decirnos que su Gobierno no es corresponsable del desastre en el que se encuentra el sistema ferroviario, los servicios en el aeropuerto, las carreteras catalanas y la red de distribución eléctrica. Vienen aquí a señalar como responsables directos

exclusivamente a la Administración General del Estado, a las empresas privadas o incluso a la sociedad en general.

He de decir que escuchádoles he tenido una cierta prevención, porque el hecho de que se pretendan poner al frente de este desastre nos preocupa también; nos preocupa a la vista de la eficacia en la gestión que llevan durante este tiempo. Somos más modestos: únicamente les exigimos o les rogamos que se pongan al lado, al lado del Gobierno central, al lado de la sociedad catalana, al lado de las empresas privadas, para gestionar adecuadamente este desastre.

Ustedes son responsables de lo que ha ocurrido, y tienen su cuota, su cuota por omisión. No han estado a la altura y a nuestro juicio ha faltado previsión y también provisión de medios. No es un problema solo de recursos; aquí se ha estado incidiendo fundamentalmente en los recursos, en el tema de la inversión, que también, y fundamentalmente, pero entendemos que hay un problema de gestión de esos recursos y de prioridad del gasto.

A lo mejor ha llegado el momento de reflexionar sobre cómo se ha estado gestionando el gasto en Cataluña; quizás ha llegado la hora de trabajar para arreglar los cimientos y olvidarnos del decorado de la casa, porque, si sigue fallando lo fundamental, los cimientos, se va a caer el artesonado, que es muy efectista pero de cartón piedra. En definitiva, no es el momento de incidir en la construcción de la nación, sino de incidir en la construcción de las infraestructuras.

Me ha dado la impresión, y, desde luego, al hilo de las últimas intervenciones que se han efectuado en esta cámara, que su Gobierno o algunos grupos parlamentarios han estado en estos últimos tiempos, en estos últimos momentos, más preocupados de preparar la celebración del aniversario del Estatuto que de solucionar los problemas de las infraestructuras. Las empresas catalanas compiten en situación de desigualdad, y miles de usuarios se ven abocados a una permanente sensación de inseguridad que afecta de forma directa a su trabajo –algunos incluso lo pierden, por razón de reiterados retrasos–, a su ocio y a su salud. La gravedad de esta situación, desde luego, exige un cambio de rumbo; un cambio que aquí, sinceramente, no hemos visto.

El *conseller* de Política Territorial nos dice, fundamentalmente, que se trata de un problema de percepción colectiva. Creemos que es algo más que un problema de percepción colectiva; si no, pregúnteselo a los miles de usuarios, a los miles de personas que directamente se ven afectadas por un desastre en la gestión de los aeropuertos, por problemas de autopistas y por problemas de los trenes de cercanías.

El modelo de gestión del aeropuerto no es tanto el de la titularidad de la competencia, como recurrentemente se plantea en esta cámara, sino un problema de competencia de los titulares. Y la verdad es que hemos de decir que no somos especialmente optimistas; ni la gestión del Gobierno central ni su gestión nos inducen al optimismo. Quizá sea cuestión de cambiar de titulares en las próximas elecciones, más que proceder, realmente, a manejar o maniobrar con el tema de las competencias.

Se plantea igualmente por usted, señor *conseller* Nadal, el tema de las autopistas como un tema de infraestructuras, de inversión en las infraestructuras. Es cierto, es necesario ampliar el tercer carril, con mucho retraso se va a acordar, y es necesario proceder a un desdoblamiento de las carreteras nacionales afectadas. Pero también –y aquí directamente son partes implicadas–, a lo mejor, sería bueno coordinar el Servei Català de Trànsit. No he escuchado ninguna de las razones por las que se produjo el otro día el atasco monumental del sábado pasado. A lo mejor, además de aplaudir a los Mossos por haber levantado las barreras, también sería conveniente que valoráramos la gestión que se está produciendo del Servei Català de Trànsit en estos momentos. A veces no es tanto –y aquí acudo al tema de los peajes–, no es un tema, fundamentalmente, de levantar las barreras para liberar el atasco, sino de levantarlas antes para evitar el atasco.

En otra época, este Parlamento y algunos partidos eran realmente celosos en esta materia, abordaban y abogaban por la liberalización de los peajes. Es un tema olvidado. Creemos que sería conveniente, a lo mejor, no hablar del carácter excepcional del levantamiento de las barreras, sino del carácter preventivo cuando se vayan a producir los atascos, para precisamente evitar estos. Les invitamos a que fueren la negociación con ACESA y coordinen el Servei Català de Trànsit en esta materia.

También se ha abordado el tema de las cercanías por parte del *conseller*. Realmente, es cierto que merece una reflexión la situación del problema de las *rodalies* en Cataluña. Hace unos años, hasta el año 2005, los trenes de cercanías eran considerados como la joya de la corona por parte de Renfe; es decir, no existían los problemas que puntualmente se están produciendo en estos momentos. En el período comprendido entre los años 1993 i 2005, tenía una calidad media percibida por el usuario de un 7,5 sobre 10 puntos, y mantenía una media de puntualidad del 98,5 por ciento. Está claro que algo se ha producido para hacer que en estos momentos las cercanías sean uno –por no decir el principal– de los problemas que en estos momentos tiene Cataluña.

Falta de inversión: es notoria; pero también son notorios los errores que se han producido por parte del Gobierno central en esta materia y, sobre todo, por, a lo mejor –y habría que valorarlo–, la supresión de determinadas vías. Está claro que se han eliminado trazados de vía que han producido un colapso en la estación de Sants. El hecho de que la construcción de la Vila Olímpica en Poble Nou supuso el final del tramo de la línea de la costa que abastecía la estación de Francia y suponía una tercera entrada ferroviaria para la ciudad ha afectado directamente a la existencia de un déficit de infraestructuras en cuanto a la existencia de vías alternativas.

Pero también es necesario que se produzcan acuerdos entre la comunidad autónoma y el Ministerio de Fomento en esta materia. Estos acuerdos, estos convenios, son posibles sin necesidad –sin necesidad– de que existan las transferencias. De hecho, otros gobiernos autonómicos y otros ayuntamientos están pactando nuevas líneas de cercanías con el Ministerio de Fomento; es el caso de cercanías de Madrid y Sevilla, por ejemplo.

No deja de ser, en todo caso, sorprendente que ni en el presupuesto de este año de la Generalitat ni en el del año pasado se haya previsto ningún capítulo para establecer convenios de acuerdo en la gestión de las cercanías en Catalunya. Es decir, podrán llegar a acuerdos con el Ministerio de Fomento, pero, desde luego, no llegarán a ningún acuerdo que suponga ningún gasto para la Generalitat, y en este caso creemos que también sería conveniente que se hubiera previsto.

En todo caso –y abordo aquí el tema–, en cuanto a las circunstancias que están aconteciendo en materia de política de ferrocarril, quizá también tenga algo que ver la apuesta por un ferrocarril de libre mercado, como el que aquí se ha planteado. Es cierto que se está cumpliendo una directiva europea, pero también es verdad que parece como si la política del Gobierno central, y con la colaboración del Gobierno autonómico, a la vista de lo que estamos escuchando en los últimos tiempos, fuera encaminada al desmantelamiento de la empresa Renfe Operadora. Creemos que será un grave error, y esta política está suponiendo ya un proceso de prejubilaciones y reducción de plantillas que en nada está contribuyendo a la mejora del servicio.

Señor *conseller* Castells, honorable *conseller*, nosotros haremos oposición constructiva, colaboraremos constructivamente a la gestión. Tenemos un modelo preventivo, no reactivo, como el que aquí se ha impulsado. Nos propone soluciones. Si bien es cierto que quizá no sean estos el órgano y el lugar adecuados para plantearlas, pero entiéndanos que fundamentalmente hoy quien tiene que dar las explicaciones y las informaciones es usted. Pero le proponemos que canalice correctamente las demandas y los derechos de los usuarios, y para ello le invitamos –una propuesta positiva– a que de oficio se indemnice a todos los usuarios, sin necesidad de previa petición por parte de ellos. Este sería un modelo adecuado para solicitar a FECSA-Endesa y a Red Eléctrica.

Le pedimos que nos dé las razones del apagón. Es decir, han pasado muchos, muchos días ya, y todavía desconocemos cuál es la verdadera razón del apagón. Quizá obedezca ello a la falta de control de la inspección y a la falta de conocimiento que se tenía de la situación de la red eléctrica en Catalunya. Esa es su responsabilidad, es responsabilidad de su Gobierno, y en estos momentos, desde luego, al día de hoy, no nos ha satisfecho las explicaciones que ha dado hoy.

Sería conveniente y positivo y creemos que debe ser misión de su Gobierno valorar las indemnizaciones y valorar los daños efectuados. Desde luego, no deben ser las cámaras de comercio las que estén dando evaluación de los daños efectuados con motivo del apagón, sino el Gobierno de la Generalitat.

En definitiva, no sé si se acuerda cuando, en su primera intervención en el Parlament, en la comisión, con motivo de la exposición de su proyecto de gobierno, no dedicó ni una línea a la energía. Fue a raíz de peticiones de los grupos de la oposición, que tuvimos que recordarle que la energía también estaba entre las misiones, entre los objetivos y los cometidos de su *conselleria*. Es cuando menos sorprendente que sea precisamente la

energía, el problema de la energía, el que lo haya traído aquí a intervenir tan seguidamente y tan excepcionalmente. En aquella intervención abordó la necesidad, en fase de réplica, de un debate específico sobre ella. Le invitamos a que se plantee este debate específico y se plantee el debate específico de las infraestructuras en Cataluña. A la vista de lo oído anteriormente, ya somos dos los grupos parlamentarios que solicitamos la celebración de un debate específico sobre la situación de las infraestructuras en Cataluña. Consideramos imprescindible que con rigor y en presencia del *president* de la Generalitat, verdadero responsable de la situación en que se encuentra Cataluña, se proceda a este debate específico. Desde luego, el mes de septiembre es un mes idóneo para celebrar el mismo; ningún inconveniente hay para ello. Le pedimos y solicitamos a los grupos parlamentarios que dan apoyo a su Gobierno que permitan y avalen la existencia de este debate específico destinado a las infraestructuras. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...señor presidente. Únicamente señalar que no eludan sus responsabilidades. La prioridad del Gobierno, y también de este Parlamento, es tratar de solucionar los problemas de millones de catalanes, de 7,5 millones de catalanes. Y eso pasa hoy por garantizar el suministro eléctrico, la puntualidad de los trenes y la accesibilidad de las carreteras, más que por la presencia de cartón piedra en ferias alemanas.

Muchas gracias.

El president

Doncs, ara tocaria un torn de rèplica al Govern. I en primer lloc té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal per fer-la.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, miraré de ser molt breu i molt precís. Primer de tot, les causes remotes se les ha inventat avui vostè aquí, senyor Puig; jo, de causes remotes, no n'he parlat. Causes polítiques i causes pressupostàries, i causes que vénen de molt lluny, efectivament, i dèficits infraestructurals i estructurals que vénen de molt lluny, com vostè mateix ha reconegut. Res més –res més. Causes polítiques i pressupostàries.

Segon, la subordinació política. Mirin, si algun de vostès o algun dels representants dels mitjans de comunicació anés al Ministeri de Foment i els parlés de la subordinació del Govern de Catalunya, i concretament del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a la política del Govern espanyol, es posarien o a riure o a plorar. Per una raó molt senzilla, i és que no són sempre fàcils, les coses, i tampoc no les fem fàcils. I l'episodi de la visita de la ministra, sort que, efectivament, un cronista que hi havia a prop el va explicar amb una pre-

visió absoluta. Ministra: «Conseller, tu què hi fas aquí?» Resposta: «Jo sóc on em toca, perquè em toca ser aquí, i no estic de vacances.» Simplement, i que ho llegeixi qui vulgui. Jo vaig anar on havia d'anar, m'hi volguessin o no. I, per tant, allò que el Govern de Catalunya ha de fer sempre és donar la cara en qualsevol circumstància i posar en evidència que, en defensa dels interessos del país i de la gent, cal esser a tot arreu *sempre*, agradi o no agradi. I per tant, pel que fa als temes de subordinació, vull deixar molt clar que l'única subordinació que el Govern de Catalunya admet en aquests moments és la subordinació *permanent* als interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, dels quals responem i per als quals treballem.

Tercer, «debat i memòria», deia el senyor Jaume Bosch. Hi estic d'acord: hem de refer el debat de les infraestructures i hem de fer el pacte nacional d'infraestructures que ha compromès el president de la Generalitat. Ara bé, senyor Bosch, i acció; hi ha coses que no admeten demora, i no admeten demora totes aquelles que són fruit d'un endarreriment històric. I, per tant, algunes de les infraestructures que ara s'estan tot just començant a fer s'estan fent perquè s'havien d'haver fet fa vint anys. I el debat ens porta, efectivament, a reconèixer com recuperem el temps perdut i cap a on orientem les prioritats que en aquests moments, amb molts més recursos pressupostaris, ens han de permetre compensar efectivament un dèficit històric pel que fa al sistema ferroviari que ha donat una prioritat absoluta a la carretera, efectivament. Ara, no és «ferrocarrils sí, carretera no», és «molt més ferrocarril que abans, i totes les carreteres que calguin», les que calguin; ni més ni menys, però totes les que calguin.

Quart, les vacances del Govern. Miri, senyor Puig, jo el convido a fer una única cosa –una única cosa–: baixar-se, de l'edició digital del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, les edicions dels deu primers dies d'agost, els tretze primers dies d'agost. El Govern no ha parat de licitar, i el Govern no ha parat de governar, i el Govern no ha parat de presentar propostes de llei o propostes de plans per intervenir i actuar en temes sensibles per a la ciutadania de Catalunya. «Doneu-me el DOGC i jo faré el que he de fer»; doncs, el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb l'edició del DOGC a la mà, ha fet un conjunt de plantejaments efectius, materials, concrets, que afecten la ciutadania d'una manera clara. Tan clara, que té noms i cognoms a diverses parts del territori del país; concretament, obres a Alguaire, línia 3, avantprojecte de llei d'urbanitzacions, encàrrec del projecte de la carretera de Prats a Avinyó, estació elèctrica de Trinitat Nova a la línia 3, subvencions per al Pla director urbanístic del sistema costaner, subvencions per a camins de muntanya, dinamització territorial dels consells comarcals de muntanya, integració de sistemes de la línia 9, la carretera Albagés - Castellldans, els edificis d'Alguaire i els accessos a Alguaire..., només per començar i per parlar exclusivament d'allò que ha licitat el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Cinquè, si no vaig errat de comptes: l'AP-7. Miri, senyor Puig, 1993, projecte d'ampliació a tres carrils de Vila-seca a l'autopista del Mediterrani, sense resposta

per part del Ministeri; 1999, acords Arias-Salgado - Vilalta amb el Govern de la Generalitat per un conveni per actuar a la nacional 340 i a l'AP-7, tres carrils més un de més entre el Mèdol i Vila-seca, bloquejat l'any 2000 pel binomi Álvarez-Cascos - Benigno Blanco. Álvarez-Cascos es nega reiteradament a l'ampliació del tercer carril de l'any 2000 a l'any 2003. Vostès no van deixar res a punt! –no van deixar res a punt! L'any 2004 és aquest Govern el que comença un procés de negociació que es concreta en un acord del Consell de Ministres l'any 2006, i el maig del 2006 es publica el conveni al BOE per a la realització del tercer carril. El novembre del 2006 es declara la innecessarietat de la declaració d'impacte ambiental. El febrer del 2007 se n'aprova el projecte constructiu. El març del 2007 es licita l'ampliació d'estructures. El maig del 2007 es liciten les obres de plataforma i el maig s'adjudiquen les obres d'estructures, el juliol s'adjudiquen les obres de plataforma i el setembre del 2008 comencen les obres.

Efectivament, com jo he dit abans, els papers han anat massa a poc a poc per a una solució que era urgent. Ara, senyor Puig, la solució l'ha aportat aquest Govern, no cap altre, i vostès no havien deixat res a punt, i menys la imaginativa solució que situa en els increments de trànsit que generarà el mateix tercer carril la solució per al finançament dels 500 milions d'euros que això ha de significar.

Sisè, pel que fa a les infraestructures ferroviàries, senyor Ridao. Naturalment, el sistema de traspàs no és un traspàs simbòlic en què nosaltres només puguem opinar sobre horaris: traspàs efectiu de l'operadora i intervenció directa en el compliment del contracte programa de l'Adif. L'Adif té un contracte programa per a les inversions en infraestructures; farem que es compleixi i hi intervindrem directament. Renfe Operadora té un contracte programa i un pla de rodalies per a Catalunya, i específicament per a Barcelona, que és la base prèvia sobre la qual es poden preparar finalment després els traspàsos. I si no hi ha tot això, com que no podem permetre'ns un traspàs que no sigui re, perquè no ens podem permetre que tot canviï perquè res no canviï, hem de posar damunt de la taula de les negociacions un debat enèrgic sobre un traspàs efectiu del servei de rodalies en els termes que plantejàvem.

Finalment, el caos, senyor Puig. Tinc una llista llarguíssima de poblacions de Catalunya on molta gent està més feliç avui que no pas fa quatre anys. De Freginals a Amposta, d'Àger, d'Alcoletge, les Borges Blanques, a Verdú, a Ciutadilla, a Tàrrega, a Batea, a Sant Joan de l'Erm, a Montcada, a Reus, a Alcover, a Barcelona, a Girona, a Vic, a Ripoll, a Torelló, a Manlleu..., a molts llocs s'estan fent coses que vostès no havien ni planificat, ni projectat, ni presupostat, ni havien tingut el coratge de fer. Quan un diputat o una diputada que passa els estius a Platja d'Aro va i ve i troba el desdoblament de Maçanet a Santa Cristina d'Aro fent-se i es queixa del Govern amb raó, es queixa d'unes obres que s'acabaran per Sant Joan de l'any que ve i que mai, mai, mai, vostès no van tenir el coratge ni tan solament d'abordar.

I saben què passa, en el fons? El que passa és el següent. És evident que la primera obligació d'un govern

és governar, i governar bé, i que és en funció d'això que abans que res una força política de govern ha de ser jutjada per la ciutadania. Als ciutadans els arriben també altres missatges; un és el de la polèmica política, necessària sempre en democràcia i, per tant, legítima. En aquesta polèmica hi juga també la valoració més o menys bona de l'obra de govern, però a més hi juguen molt els plantejaments partidistes, i també el propòsit d'erosionar la imatge del govern. Tot això és normal en democràcia, sempre que la polèmica es mantingui dintre d'uns límits de correcció, respecte i convivència. Però pot passar de vegades que l'estrèpit de la polèmica política i l'ansia de desgast, ajudats pel fet –molt humà– que les crítiques i les coses dolentes sempre són molt més notícia que les bones, facin difícil que els ciutadans puguin analitzar bé l'obra de govern, amb objectivitat i prou informació.

Això és el que passa ara. L'estrèpit que vostès han après de fa temps, que dóna resultats polítics i que genera desgast, l'estan aplicant d'una forma sistemàtica, com acabo de dir en aquests moments, com a resum del que vostès practiquen d'una forma sistemàtica. I vostès no hi estan d'acord –no hi estan d'acord–, però això ho va escriure el dia 2 de gener de 2002 el senyor Artur Mas, com a conseller en cap del Govern de la Generalitat de Catalunya: estrèpit contra obra de govern. Doncs, ara s'han girat les tornes: és el seu estrèpit contra una obra de govern que admet críticament allò que no funciona, que dóna la cara, que respon dels problemes i que a més a més proposa solucions, que he anunciat que faria i que concreto.

En aeroports, Pla territorial d'aeroports; avantprojecte de llei d'aeroports el setembre; estatuts per crear una societat limitada; creació d'un grup consultiu de rodalies integrat per antics responsables de Renfe i del Ministeri de Foment; formalització del grup d'experts creat a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per a les rodalies; nomenament d'un comissionat per a les rodalies; negociació amb participació en el control de les inversions de l'Adif a Catalunya i en l'aplicació del Pla de rodalies i el contracte programa de Renfe Rodalies a Catalunya; aprovació d'aquest Pla de rodalies previ a la negociació dels traspàsos; autoritat única per a la gestió i aplicació de les inversions de l'Estat a Catalunya, transcendent els exercicis pressupostaris; pla de xoc que fixi el calendari i el ritme amb les prioritats dels projectes que són imprescindibles per superar el dèficit acumulat; finançament adequat del contracte programa 2007-2010 amb l'ATM, i formulació conjunta del Pacte nacional d'infraestructures.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria aclarir un aspecte, perquè tinc la impressió que no..., no voldria que hi hagués cap mena de confusió, no?, respecte de la relació del Govern amb les companyies elèctriques.

Evidentment, el Govern complirà amb la seva obligació, que és dur a terme aquest expedient informatiu fins a les últimes conseqüències, i el Govern ha mantingut la relació que ha de mantenir amb aquestes companyies elèctriques. Algú ha dit si el Govern no havia de parlar o no havia d'escoltar els presidents... No, no, el Govern... Mirin, la setmana en què va succeir l'avaria, el 23 de juliol, dilluns, el primer objectiu, la primera prioritat de totes era restablir el subministrament i estar al costat dels usuaris, no?; és el que es va fer. Però immediatament el president va convocar els presidents de les companyies elèctriques, immediatament, al nivell amb què s'ha de tenir la relació amb els presidents d'aquestes companyies i amb aquestes companyies. El divendres d'aquella setmana vam tenir una reunió amb ells, a fons, per parlar del que s'havia de parlar.

I aquesta és la relació que hem de tenir, evidentment, al nivell institucional que correspon. I jo crec que aquesta cambra ha fet molt bé mantenint aquest tipus de relació institucional. El que no es pot demanar al Govern és que faci una espècie d'acarament, polèmica pública, amb els presidents de les companyies elèctriques, en funció del que ells puguin dir sobre la marxa i nosaltres puguem contestar, com a govern.

Dit això, també algú ha preguntat si havíem apel·lat al silenci. No, no, de cap manera; al revés, només faltaria! Els grups parlamentaris que donen suport al Govern han demanat la compareixença avui dels representants d'aquestes companyies perquè s'expliquin al Parlament. El que els hem de reclamar a aquestes companyies és que no tractin d'entrar en polèmiques públiques donant-se culpes uns als altres de qui és el responsable de l'avaria. Informació, tota; però fent les coses ben fetes. En primer lloc, perquè els ciutadans han de tenir la certesa que ara la primera prioritat també d'aquestes companyies és normalitzar el servei i fer el que s'ha de fer, i potser el que no s'ha fet en el passat; és la primera prioritat, no mirar de treure's les culpes uns i els altres de sobre. I en segon lloc, per una qüestió elemental també, que les coses segueixin el seu procés, la manera en què les han de seguir, amb discreció, deixant que l'expedient informatiu segueixi el seu curs, ben fet, amb totes les garanties, i no tractant de dilucidar, en funció de la capacitat de presència pública, responsabilitats d'uns i dels altres, que no és aquest el procediment que s'ha de seguir. Jo crec que tots els diputats en són perfectíssimament conscients.

Aquesta és l'actitud del Govern, és la que ha de ser. Per tant, escoltar els presidents i parlar amb ells, no només escoltar-los, que ells ens escoltin a nosaltres? Per descomptat que sí, des del primer dia. Apellació al silenci? Cap. Ara, les coses s'han de fer com s'han de fer i al nivell institucional a què s'han de mantenir.

Segona qüestió. Jo ja ho els he comentat abans i ho vaig fer a la meua anterior compareixença: nosaltres actuarem amb tot rigor i tota exigència. I, a resultes del que surti de l'expedient informatiu, s'adoptaran les sancions, si és el cas, que s'hagin d'adoptar. Poden estar-ne segurs. I les companyies saben fins a quin punt el Govern està sent exigent al llarg de tot aquest procés. Poden dir: «Ho haurien hagut de fer més abans.» Doncs, miri, probablement és una de les lliçons que haurem de

treure de tota aquesta qüestió. Perquè n'hem de treure, de lliçons. Aquest govern, el primer; n'ha de treure, de lliçons. Com jo els podria dir que no hem de treure lliçons, després d'haver-se produït una apagada com la que es va produir? Està clar que n'hem de treure, de lliçons. Estem fent les coses que hem de fer.

L'expedient informatiu s'està duent a terme de la manera apropiada. Algú em diu: «Home, com és que fa dues setmanes va venir aquí i ara no ens dóna el resultat?» Doncs, mirin, perquè les coses s'han de fer ben fetes, m'entenen? (*Remor de veus.*) Per ser seriosos, les coses s'han de fer ben fetes. No per donar ara pau o que algú pugui sortir d'aquí amb un titular, haurem d'anticipar resultats d'una cosa que, com poden comprendre, té una certa complexitat. O és que la Comissió Nacional de l'Energia ha anticipat resultats, potser? No ho saben, vostès, que està duent a terme també un expedient informatiu? Donarem la informació amb tota puntualitat, com ho hem estat fent fins ara. Escolti'm, nosaltres no donarem lliçons a ningú en aquest punt, no? Fem el que hem de fer. Però crec que ningú pot discutir que estem donant la informació que hem de donar, tractant de ser el màxim de transparents que es pot ser. I amb l'expedient informatiu farem el mateix: en el moment en què vegem que hi han conclusions que són suficientment sòlides per ser fetes públiques sense perjudicar res –i entendran que és l'actitud que ha de tenir el Govern–, es farà; no abans. No seria propi del Govern que comencéssim ara a especular públicament amb graus de probabilitat sobre si el cable ha caigut per això o per allò altre, quan estan en fase de fer-se unes proves, que són complexes tècnicament, que duu a terme el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions.

Les coses s'han de fer ben fetes, i és el que estem fent. I els reclamo, als il·lustres diputats de l'oposició, que tinguin aquest mateix tarannà. Precisament s'ha de prendre seriosament, aquest tema, s'ha de prendre seriosament. Això és el que s'ha de fer, exactament, és el que s'ha de fer.

S'ha parlat de propostes; algú... Mirin, he comparegut aquí dues vegades en dues setmanes. He vingut a explicar el que fem i el que farem. I naturalment els il·lustres diputats de la majoria i de l'oposició, doncs, tenen tota la llibertat per opinar sobre el que es fa. Però una vegada s'ha explicat tot el que s'ha estat fent durant quinze dies, durant dues setmanes, el que no es pot fer és dir: «No s'ha fet res.» S'ha fet tot el que he dit. Aleshores, es pot dir: «Hi ha coses que s'haurien d'haver fet i no es fan.» Jo les escoltaré amb molta atenció. Hi ha coses que s'haurien d'haver fet i no s'han fet? Jo ho pregunto. O també es pot dir: «Hi ha algunes coses de les que s'estan fent que es fan malament, que no s'haurien de fer o que s'haurien de fer d'una altra manera.» També ho escoltarem amb molta atenció, i ens enriquirà a tots plegats, i demostrarà als ciutadans fins a quin punt el que ens preocupa és millorar les coses. Però és que jo no ho he escoltat, encara, de cap dels il·lustres membre de l'oposició... D'un sí: del membre del Grup Mixt; ha fet alguna proposta, avui, que estudiarem amb gran interès, alguna d'elles, altres ja li puc dir que són impossibles, però alguna l'estudiarem amb gran interès. Però dels altres, no.

Aleshores, davant d'això, es poden utilitzar les argücies que es vulgui, no? «És que aquí no toca.» Bé, doncs, no toca aquí, tocarà en un altre lloc. Miri, quan vulgui en parlem. O es poden dir altres coses, no? El que no es pot dir és: «No han dit res.» No, sí que hem dit. Els pot agradar més o menys, pot semblar insuficient, però si sembla insuficient s'ha de dir perquè és insuficient, perquè, si no, aquest tipus de desqualificació genèrica no porta enlloc. O sigui, aquest és el problema: no porta enlloc. I jo crec que tots plegats ens les hauríem d'estalviar.

S'ha parlat també dels pressupostos del 2007 i de la disposició addicional tercera. Jo voldria aclarir-ho, això, també, entre altres coses perquè el grup que representava l'il·lustre diputat que ha intervingut va votar a favor d'aquests pressupostos, literalment, amb les mateixes quanties que van ser pactades, exactament amb les mateixes quanties, i sé ben bé, exactament..., mesuro les meves paraules: exactament amb les mateixes quanties que havien estat pactades. Jo ho he explicat molt bé, això, jo crec, no? Ho puc tornar a explicar. Perquè em sembla que és una qüestió en la qual vam anar junts quan vam aprovar l'Estatut i haurem ara de tornar a anar junts, no? Nosaltres vam aprovar..., es van aprovar els pressupostos generals de l'Estat de l'any passat el mes d'octubre, el mes d'octubre va tenir lloc el debat de l'esmena a la totalitat; van entrar al parlament espanyol a finals de setembre. L'Estatut havia entrat en vigor el 9 d'agost, de manera que va ser materialment impossible aprovar una metodologia; no es va poder aprovar.

I vam acordar unes quanties que eren satisfactòries. Eren fruit d'una metodologia discutida i pactada entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, com ha de ser? No, no ho van ser. Va ser una fórmula satisfactòria? –sí bé, lògicament, una fórmula que podia ser objecte de compensació a resultes del que passés quan discutíssim la metodologia. Sí, era satisfactòria; en aquell moment, pendent d'això. I per això ho vam aprovar diferents grups o hi vam votar a favor diferents grups dels que donen suport al Govern avui aquí i alguns dels que no donen suport al Govern. De manera que va ser prou satisfactori el que es va fer en aquell moment? Va ser prou satisfactori. És definitiu, i avui podem dir que no cal fer res més? En absolut, no ho podem dir.

Entre altres coses, jo coincideixo en vostès en un punt molt important. Escolti, no s'hi val a dir: «Miri, hem aplicat l'Estatut en la inversió en infraestructures, però després resulta que en la inversió total estem al 13,95 per cent.» Què passa? Que una cosa havia de compensar l'altra? Que el Govern de l'Estat no podia dir: «Estem complint el que diu l'Estatut, que és donar un tracte especial a Catalunya durant set anys»? Sí senyor, això és el que hem de fer, i això és el que hem de dir avui que s'ha de fer –és el que hem de dir avui que s'ha de fer. I no tindran ningú més exigent que aquest Govern per reclamar que es faci. Perdoni'm, jo no parlo dels governs del passat; van fer el que van poder, com tot-hom. Però aquest Govern serà el més exigent que hi ha hagut mai reclamant que es faci el que s'ha de fer, entre altres coses perquè tenim l'Estatut –entre altres coses perquè tenim l'Estatut.

De manera que això és el que toca fer ara, i és en el que ens hem realment de posar, de treballar a fons tots

plegats. Home, aquells que volen el millor per al país, no?, i que pensem que realment hi ha moltíssimes coses a fer, i que part del problema que tenim –i una part molt seriosa– és per l'estat de subinversió, l'estat de dèficit crònic de la inversió de l'Estat a Catalunya al llarg de molts, i molts, i molts anys. Aquest problema és el que hem de resoldre.

Que diu que hi ha problemes de gestió? Segur que n'hi han. Però com que no vull donar les culpes a aquells que són responsables de la gestió, que és el Govern de Madrid..., perquè em diran: «És que dona les culpes al Govern de Madrid.» Fixi-s'hi, algun dels que han intervingut, el senyor Domingo concretament, diu: «Home, no és un problema d'inversió, és un problema de gestió.» Molt bé, doncs, qui és responsable de la gestió de l'aeroport, de rodalies i en bona part de tots els temes que tenen que veure amb les concessions de les autopistes és el Govern de Madrid. De manera que, miri, ja sap on està el problema. Ara, si jo digués: «És culpa del Govern de Madrid», sap què em diria vostè? Que estem donant la culpa sempre al Govern de Madrid. De manera que ja m'explicarà què vol que faci.

És un problema d'inversió o és un problema de gestió? Perquè, si és de gestió, aleshores és del Govern de Madrid; i si és d'inversió, també. (*Rialles.*) O sigui que ho haurem d'arreglar, i haurem d'arreglar-ho seriosament. I aquest Govern farà el que ha de fer; aquest Govern farà el que ha de fer i el que ha fet, que és no amagar-se darrere que qui té la responsabilitat de gestió és un altre per no donar la cara, perquè els ciutadans no ens ho haurien perdonat, i farien molt bé, perquè som el Govern que està avui al capdavant de la Generalitat, i ens toca donar la cara i assumir aquests problemes i fer el que calgui per resoldre'ls. És el que els demano que fem.

I no creem alarmisme. Perquè, aleshores, mirin, no tindrem un problema: en tindrem dos. Un, resoldre aquest problema que diem, aquest dèficit crònic d'inversió en infraestructures; és un problema que fa molts anys que hi és. Aquest país ha estat capaç de superar adversitats, ho ha sabut fer i superarà aquesta. Ara, hi ha una cosa que no la sabríem superar, que és si això acabés influint que la moral colectiva del país caigués per terra, que ens penséssim que com a país no som res, que perdéssim l'autoestima, que perdéssim la confiança en nosaltres mateixos, perquè aleshores hi hauria dues derrotes, eh? Una, que podem resoldre, que aquesta ja forma part dels anys: l'encaix nostre a Espanya, la relació amb el Govern de Madrid, de veure com fem les coses perquè ens tractin com ens han de tractar. Però una altra, que no tindria solució, que és un país que deixa de confiar en si mateix.

Jo els demano que no contribuïm, fent alarmisme, que aquest sigui el missatge que surt ni d'aquesta cambra ni de cap d'aquells que són responsables del futur del país.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, començaré amb una anècdota viscuda ahir a la nit a les dotze, a mitjanit, a l'aeroport del Prat –viscuda personalment, s'entén. Esperant recollir les maletes –cosa, diguem-ne, normal, això de recollir les maletes, i a més a més durant bastant estona, però no els parlaré del que em va passar a mi, lògicament–, se'm van atansar una parella de nois joves –dues..., una parella, un noi i una noia, concretament– i amb un to irat –dic «irat» per ser suau, a més a més, eh?– em van dir: «Senyor Mas, aquest país no funciona. Hem viatjat per diferents països», em deien, «tot ha anat molt bé, no hem tingut incidències enlloc. Arribem aquí, a casa nostra» –ho van dir així: «a casa nostra»– «i això no funciona.»

Evidentment, això és una anècdota, una anècdota viscuda i explicada per dues persones només; no es pot convertir l'anècdota i no es pot extrapolar com si fos l'única veritat. Però de tota manera aquesta frase, «Aquest país no funciona», en aquest moment és veritat. I, a més a més, jo crec que vostès ho saben –em dirigeixo als membres del Govern. Quan passen les coses que passen i, a més a més, de manera molt acumulada i molt permanent, molt continuada en el temps, vol dir que realment allò que són serveis públics fonamentals, siguin competència de qui siguin, no funcionen. I aquestes dues persones, escolti'm, vivien la realitat. No estan ni al Parlament, ni viuen de la política, ni són diputats, ni regidors... Eren dues persones que havien viatjat per diferents països, arribaven aquí a mitjanit i s'adonaven que a casa seva –i els asseguro que els dolia molt, això–, a casa seva les coses no funcionaven.

Jo els faré..., pràcticament cap crítica, a vostès. Només els diré... –i agafin-s'ho com vulguin, no?, i segurament a vostès, doncs, això els ofendrà, m'imagino, però ja els dic que només els diré això–, vostès, a més a més, no estan a l'alçada de les circumstàncies. I, a més a més, intueixo que també ho saben, això, que les coses podrien anar molt millor. Ei, i sé que en la relació amb l'Estat –ho conec personalment, com vostès poden comprendre– les coses no són fàcils i sé que tots els governs –tots, absolutament tots: el de Convergència i Unió durant uns anys a Catalunya, el Govern de Socialistes, amb vostès a dintre del Govern a Espanya, després el Govern del PP, ara vostès amb el tripartit aquí– passen èpoques millors i èpoques pitjors. Però en aquest moment aquest Govern no està en un bon moment –deixin-me insistir-hi, no?–, no estan a l'alçada de les circumstàncies. I crec que vostès això també ho intueixen.

Miri, hi ha una cosa que és nova en aquest país, crec –els ho dic també molt modestament, eh? Efectivament, hi han dèficits històrics; això no es pot negar, això és veritat, hi han dèficits històrics. Fins i tot, «històrics» vol dir d'abans de la recuperació de les institucions catalanes. Ara, també és veritat una altra cosa, i el conseller Castells acabava d'aquesta manera, no?: també és veritat que en aquest moment el dèficit més important que tenim, a banda del funcionament de moltes coses, és un dèficit de confiança. Si vostès copsessin una mica l'opinió del carrer –que jo no en tinc el patrimoni, evi-

dentment, no?, però procuro tenir les oïdes obertes–, si vostès copsessin aquest estat de situació, s'adonarien d'una cosa, i és que en aquest moment el que avui passa en aquest Parlament tindrà una gran repercussió mediàtica i molt poc interès ciutadà. Saben per què? Perquè la gent ja no confia en les institucions del país. I això és molt greu. No és que hi puguem arribar, senyor Castells, com a conseqüència de no sé què diu Convergència i Unió: és que la gent no hi confia, en les institucions pròpies del país. Aquest és el problema. Ja no n'esperen gaire cosa, del que puguem fer. Ei, i escolti'm, i la parella que em va interpel·lar a mi, al final, m'ho deien a mi pensant que jo podria ajudar a resoldre-ho. I potser és veritat. Però aquest és el dèficit, i això sí que és nou. De problemes, n'hem tingut tots, i de dèficits, n'hem acumulat tots, però això és nou; això, aquesta crisi de confiança, és nova, i és molt greu. I vostès ho saben. I alguna cosa s'ha de fer per recuperar aquesta confiança.

Jo, si m'ho permeten, molt resumidament, els faré tres propostes. Vostès vénen aquí, ens diuen que s'han de fer propostes... Convergència i Unió no ha parat mai de fer propostes, i vostès ho saben. El conseller Nadal abans ha llegit un escrit, que m'ha atribuït a mi –devia ser així, jo no el recordava–, del gener del 2002. Saben per què el devia escriure, jo, aquest escrit? Perquè sortíem d'una negociació duríssima per millorar les finances de Catalunya, per poder, entre altres coses, fer inversions, amb el Govern del Partit Popular amb majoria absoluta. I des d'aquest Parlament se'ns va dir que allò no donaria ni un sol euro a Catalunya, i ho van dir vostès. I perquè el senyor Maragall, cap de l'oposició en aquell moment, ens havia anunciat una moció de censura. En aquest moment, hi ha mil motius per censurar aquest Govern, i nosaltres no ho farem. Nosaltres no la presentarem, una moció de censura, precisament perquè intentem que l'esperit sigui constructiu.

Un minut, senyor president, per resumir les tres propostes.

Primer, pla d'infraestructures. El vam proposar nosaltres al president de la Generalitat, el senyor José Montilla; vam ser nosaltres que el vam proposar. Però no ens volem posar cap medalla especial, només volem que es faci. Jo els faig una proposta concreta: aprofitem el debat de política general de finals de setembre, d'aquí a un mes i mig, per, en el Parlament de Catalunya, en aquesta casa, signar el pla nacional d'infraestructures en forma de pacte. Vostès ens poden dir avui si el Govern està capacitat per fer un pla ambiciós d'infraestructures i pactar-lo amb Convergència i Unió? Sí o no? Primera proposta.

Segona proposta. Les inversions de l'Estat a Catalunya. Escoltin, tenim l'Estatut que tenim i diu el que diu, i tothom que vol entendre el que diu ho entén perfectament. L'Estat està obligat, en totes les infraestructures, a invertir la riquesa que Catalunya aporta al conjunt de l'Estat cada any, durant set anys. I aquesta, doncs –és igual, deixin com es va negociar i tot això–, diu això i això és un gran què. Ara, vostès estan disposats, de veritat, si això no es compleix fil per randa, sense cap mena de regateig, a bloquejar els pressupostos de l'Estat per a l'any que ve? Sí o no? Segona proposta.

I tercera proposta. Evidentment, hi ha un problema de gestió d'infraestructures i no només d'inversió. Entre aquesta gestió, hi ha l'aeroport del Prat. Nosaltes fem aquesta gestió de principi –i crec que el país també– que l'aeroport del Prat estigui gestionat per les institucions catalanes d'una manera clara i majoritària, en totes les funcions, senyor Ridao –totes–, excepte les que corresponen a la navegació aèria. Aquest Parlament i aquests grups, i el tripartit i el Govern de la Generalitat, estan en disposició d'escriure i de votar això en el proper mes i mig? Sí o no? Això no són discursos, ni són valoracions, ni és crítica ni és res de tot això; són tres propostes concretes. Si vostès estan disposats a assumir-les, escolti, avui hem donat un pas endavant. Però les han d'assumir amb totes les conseqüències. Els aviso d'una cosa –i disculpi'm, senyor president, ja acabo–: és possible que assumir alguna d'aquestes propostes a vostès els signifiqui algun cost electoral, és possible. Estan disposats a patir algun cost electoral a canvi de millorar el funcionament del país?, que allò que aquella parella em va dir a mitja nit sigui realment de veritat, que un altre dia ens puguin dir: «Escolti'm, aquest país funciona.» És el que nosaltres volem.

El president

Senyor Joan Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Amb la brevetat que em marca el Reglament... Jo, senyor Mas, celebro que vostè pogués utilitzar l'avió ni que vingués de vacances, i que pogués sentir l'opinió d'una nit d'estiu d'uns senyors que es va trobar vostè a l'aeroport de Barcelona, però potser podria vostè també haver fet la reflexió, potser, de la part de responsabilitat que té el seu propi grup parlamentari respecte d'aquesta afirmació que li feia aquesta parella de ciutadans. Perquè pensi que el malhumor i la crisi de confiança no s'installa tan sols perquè els mitjans de comunicació reflecteixin la realitat, sinó perquè també hi han forces polítiques que fan un determinat discurs i plantegen els temes d'una determinada manera que el que fan és que la ciutadania percebi aquesta falta de confiança o percebi que tots els polítics són iguals, si em permet l'expressió.

Perquè vostè sap que fets com els que passen a Barcelona –i no és una excusa– han passat aquest mes a Nova York, a Roma, a París, amb cues impressionants a les autopistes italianes, etcètera. O sigui, hi ha un mal del segle XXI a les societats superdesenvolupades europees que tenen aquest tipus de circumstàncies en alguns llocs i, evidentment, que es resolen de la manera que s'han de resoldre i que els governs les volen resoldre, intenten resoldre-les de la millor manera possible.

Però jo el que sí que li voldria dir, aprofitant el to de la seva intervenció, és que pensin, valorin quina part de responsabilitat tenen respecte d'aquests esdeveniments, aquesta sensació ciutadana que vostè ens ha explicat en aquest contacte amb dues persones. Perquè, vostè ens parla i ens diu que el seu grup fa propostes. Però, escolti'm, jo, de problemes que ha tingut el país, he trobat propostes seves que realment han estat moltes vegades –em permet l'expressió?– potser una mica ri-

dícules. Quan tot just fa un any, aquí, hi havia els problemes de l'aeroport del Prat, el seu portaveu deia que intervingués l'exèrcit per «despejar» les pistes. Quan vam tenir els primers problemes a Renfe, se'ns va dir que els traspaséssim immediatament als Ferrocarrils de la Generalitat. Escolti, podria fer una llarga llista, i això no m'ho invento. Vostè sap que això de l'exèrcit és cert, això de Ferrocarrils de la Generalitat, també..., i la memòria no em dona per més.

Vostè ha plantejat un seguit de propostes, senyor Mas, constructives, li ho he de reconèixer, però que no es podran resoldre avui aquí, que s'hauran de debatre i discutir en un debat de política general, si més no, i que correspon al Govern i al president de la Generalitat i als consellers entrar en aquesta discussió. Jo li agraeixo el to, però li demano a vostè i al seu grup que facin també la reflexió de quina és la seva part de contribució a aquest estat d'ànim de la política general.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Joan Ridao, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Miri, abans de dir el que volia dir, no em resisteixo a qualificar alguna intervenció de l'oposició, perquè, de fet, alguna ha estat d'una gran frescor enmig de l'estiu, certament. Jo crec que és d'agrair aquest to volgutament institucional i conciliador del cap de l'oposició, però certament ve després d'una intervenció que creiem desproporcionada i plena de ressentiment del seu grup parlamentari, precisament d'aquelles que en res ajuden a recuperar la confiança. Perquè la confiança, senyor Mas, no és només cosa del Govern, és cosa de tots.

I nosaltres creiem que a grans mals, grans remeis. I està bé aquest decàleg, conseller Nadal, i fins i tot podríem coincidir amb bona part de les propostes que ha fet el cap de l'oposició, però nosaltres creiem que a situacions d'emergència nacional, solucions també d'emergència nacional, perquè, de fet, estem en una situació d'autèntica excepcionalitat. Perquè, si parlem d'una quarta part de la xarxa viària congestionada, que set de cada deu vies ràpides són de peatge a hores d'ara, que el servei ferroviari és inqualificable –per no dir pèssim–, que el TGV provoca encara, a hores d'ara, greus incidents, i que l'aeroport del Prat suporta de qualsevol manera els col·lapses d'estiu, doncs evidentment estem en una situació que no és ni caure en el victimisme, ni és caure en un fals debat identitari, com abans s'ha dit, sinó, evidentment, el debat d'una situació molt greu. I una situació molt greu que requereix, evidentment, una resposta que no es pot despatxar només amb «no» a les actuacions i amb un pla de xoc, com ha anunciat el conseller Nadal, ni tan sols amb noves promeses –per cert, que ningú s'hi ha referit– del president Zapatero, que, per cert, segurament no complirà, i sobretot, ara que estem en dates de negociacions de pressupostos de l'Estat per a l'any vinent, ni acceptant uns quants euros més en el pressupost de l'Estat, perquè algun partit català –no dic

quin, perquè podria ser que fos qualsevol— pugui posar-se alguna medalla en la negociació amb el Govern de l'Estat.

Per tant, insistim en una qüestió que ja vam posar sobre la taula, fa alguns dies, i, de fet, ens agradaria alguna..., de fet, fem un emplaçament i ens agradaria rebre algun tipus de resposta, per bé o per mal, i és que en aquest sentit el que cal, més enllà de plans de xoc, és un autèntic canvi d'actitud, i per tant insistim en la unitat. I volem insistir en la importància i en la transcendència de les inversions de l'Estat per a l'any vinent, per tant en la negociació del pressupost de l'any vinent. I això vol dir que aquesta famosa disposició addicional tercera, que a nosaltres no ens omple de satisfacció perquè no és el que va aprovar aquest Parlament el 30 de setembre, perquè ens sembla que és un pedaç, perquè set anys no podran absorbir o compensar aquest dèficit crònic que tots estem denunciant, però vaja, sigui com sigui s'ha de tirar endavant, encara que no es compleix, perquè certament, l'Estatut, conseller Castells, va entrar en vigor el 9 d'agost, però es va plebiscitar el 14 de juny, i escolti'm, tot el peix venut estava ja el 21 de gener a la Moncloa, per tant hi havia temps... (*Veus de fons.*) Divuit? És igual, no ho discutirem, això. Divuit de juny... No, no, però el 21 de gener —vostè en sap alguna cosa d'això— ja va quedar, diguem-ne, aquest pacte de ferro bastant blindat. Per tant, no és, en definitiva, una bona excusa dir que l'Estatut no havia entrat en vigor, perquè, certament, el Govern de l'Estat..., i el Govern sabia perfectament com acabaria tot plegat.

Per tant, nosaltres voldríem saber de cadascun dels grups parlamentaris —no cal que sigui ara, però en tot cas es podria expressar en aquest acte o més endavant— si estan d'acord que, al marge d'aquest pacte nacional d'infraestructures, que ens sembla bé i que, per cert, jo l'he estat fullejant aquests dies, conseller Nadal, almenys l'esborrany, però que està molt centrat bàsicament en actuacions que depenen de Catalunya, doncs el que cal és, sobretot, centrar els esforços en aquelles actuacions que depenen del Govern de l'Estat. I per això, una de les peces que pot acompanyar aquest pacte nacional d'infraestructures és crear una mesa per a les infraestructures a Catalunya amb el patrocini del Govern; és a dir que la lloable iniciativa que va tenir el conjunt d'agents socials i econòmics o les cambres, per exemple, doncs, al voltant de la gestió de l'aeroport, seguint, per tant, l'estela d'aquest exemple, ens agradaria crear una mesa per a les infraestructures, participada no només pels partits, sinó pel mateix Govern, pels agents socials i econòmics, per fer un plantejament unitari de cara al pressupost del 2008 i següents.

I, evidentment, en aquest sentit fem un emplaçament a la resta de representants polítics al Congrés i al Senat, que tots estem aquí representats, per tal de constituir un intergrup —algun grup ni que sigui informal— per canalitzar els acords d'aquesta mesa i, després, per poder fer un seguiment de les inversions necessàries i de la seva execució. Perquè aquí tothom maneja, tot i posar dades, però no existeix una oficina pressupostària de l'Estat, per tant en aquest sentit, doncs, és molt difícil de fer un seguiment, una fiscalització. El senyor Zapatero, per cert, que l'altre dia va venir aquí i va dir que se sentia

molt orgullós del moment que viu Catalunya, diu que crearà una oficina de seguiment de les inversions, depenent directament de l'Oficina Econòmica del Govern. Evidentment no vull ser profeta del pessimisme, però som, almenys, escèptics.

A més a més, ni el senyor Zapatero, ni el senyor Solbes, ni la ministra de Foment no es posen d'acord amb les xifres, per tant, des d'aquest punt de vista, és molt, molt important, doncs, poder convenir quins són els números. I en aquest sentit —i acabo, senyor president—, m'ha semblat entendre —no sé si era el conseller Castells o el conseller Nadal, que deia veladament que calia actualitzar els estudis sobre estoc de capital públic a Catalunya, que no s'han actualitzat des dels anys noranta, per conèixer quin és el drama estructural acumulat pràcticament des del franquisme. Per tant, una segona mesura, jo crec, molt higiènica, seria, en definitiva, també que el Govern fes això. I que ho fes, ho repeteixo, amb humilitat, amb esforç i amb aquest esperit i vocació d'unitat que creiem que ha de presidir l'actuació des d'ara del Govern, però del conjunt de partits polítics.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Mas, jo no vaig estar ahir a l'aeroport, però vaig estar noranta minuts tancat en un Euromed per culpa de la manca de subministrament elèctric, no? (*Rialles.*) I després vam estar mitja hora aturats a Garraf, perquè hi havia un caos monumental a Sants —només hi havia una via de totes les que havien d'estar operatives. I a més a més, vam estar sense informació. I en arribar a l'estació de Sants, doncs —senyor Castells, vostè que se sorprèn perquè la gent no reclama, no?—, home, hi havia una cua de més de cent persones, no?, per reclamar la devolució del viatge. I per tant, no estaria de més que vostès parlessin amb el Ministeri per tal que es pogués ampliar el nombre de persones que atenen els usuaris, no?

Avui, després de tot el que vostès han dit, i després, sobretot, de la segona intervenció del senyor Nadal, tenim una constatació a fer, no?, i és una mica trista, però és real. Avui, vostès han confessat que el senyor Montilla no pinta absolutament res dintre del PSOE, que no els fan cap mena de cas. Vostè ha parlat que al Ministeri o ploreu o riuen quan parlen de vostè, no? Senyor Nadal, miri, ja m'ha entès el que volia dir. En qualsevol cas, senyor Nadal, jo li dic una cosa, li dono un consell, no?: si vostè no aconsegueix, ni a través del senyor Montilla, que el Ministeri de Foment li faci cas, o demani a la ministra que plegui, o plegui vostè. Perquè clar, si no, per què ens serveix tenir un conseller de Política Territorial, que a més a més és del mateix partit que la ministra de Foment? Jo entenc —i a més a més li ho dic de debò, amb el cor— que vostè tinguis vergonya, l'altre dia, acompanyant la ministra de Foment, ho entenc. I a més a més entenc que en algun diari català l'haguessin tret a vostè de la fotografia amb la ministra de Foment, ho entenc; és humà —és humà— i, per tant, ho entenc, no?

Escolti, vostè no m'ha contestat absolutament res del que jo li he dit. Ho entenc, això també pot ser una estratègia, no? Però, escolti, no ha estat capaç ni de citar una sola infraestructura impulsada o pensada pel Govern socialista. I jo no li demano que menteixi i que se n'inventi una, jo només li dic que reconegui que no hi ha cap nova infraestructura feta a Catalunya pel seu Govern amic, no?

Jo li faig una proposta: senyor Nadal, tregui's de sobre Iniciativa. (*Rialles.*) Escolti'm, si s'han de fer noves inversions, si vostè té... (*Remor de veus.*) Senyor Nadal... (*remor de veus*) –tranquillitat...–, senyor Nadal, si vostè ha de tirar endavant i té el coratge de fer les infraestructures que Catalunya necessita i els seus socis no els deixen, tindrà els catorze vots del Partit Popular per fer-ho. No li demanem res a canvi. Només li demanem, a canvi dels nostres vots, que faci el que ha de fer un govern seriós i responsable, res més. No demanem absolutament res per nosaltres: no volem cotxes oficials, no volem conselleries, senyor Nadal. Només volem el millor per als catalans, no?

El senyor Castells parlava de l'expedient informatiu que està tramitant la Generalitat; també ha dit que la Comissió Nacional de l'Energia està fent..., que hem de veure... Escolti, senyor Castells, els catalans no podem esperar. Vostè sap perfectament que el darrer expedient que va fer la Comissió Nacional de l'Energia per l'apagada a Can Jardí va trigar dos anys a resoldre's. Vostè creu que els catalans podem esperar tant, senyor Castells? Creu que hem d'esperar dos anys que la Comissió Nacional o la Generalitat tinguin l'expedient informatiu enllestit? Jo crec, sincerament, que no podem esperar, no?

Vostè..., li he trobat a faltar referències sobre totes aquestes subestacions elèctriques que no s'han pogut fer perquè l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, ha posat traves administratives a la seva construcció. No he trobat ni una sola referència a això, senyor Castells, i ho lamento, no? Jo sé que són del mateix partit, però bé, hauria estat bé, també alguna referència a això, no?

I acabo –acabo. No podem fer demagògia, senyor Castells, senyor Nadal, no? Com es pot oferir un pacte nacional de les infraestructures sense un debat previ? Nosaltres hem demanat un debat monogràfic; vostès ni han contestat a aquesta petició, que jo crec que és raonada, del Grup Parlamentari Popular, no?, un debat monogràfic sobre infraestructures, i vostès tampoc hi han donat resposta. Jo sé que vostès no tenen cap mena d'intenció de debatre seriosament, amb profunditat, les infraestructures que Catalunya necessita, però acabo, senyor president, dient-los una cosa: vostès venien avui amb l'encàrrec de generar confiança en els ciutadans, i la veritat és que avui han aconseguit tot el contrari, ni credibilitat ni confiança.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, el senyor Sirera demana al senyor Nadal que es tregui de sobre Iniciativa per Catalunya. Vostè, senyor Sirera, és un expert a treure's gent de sobre. (*Remor de veus.*) S'ha tret el senyor Piqué i el senyor Vendrell, i en aquesta sessió del Parlament encara és hora que hagi tingut ni un mínim record de per què no estan ells avui aquí. Però bé, en tot cas, no pateixi, que entre el que representen el Grup Socialistes, Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que ens vàrem presentar a les eleccions amb programes diversos i amb prioritats diverses, no es preocupi, que ens posarem d'acord fins i tot també en aquells temes en què avui és més difícil de trobar un acord. Ho farem.

Jo, en tot cas, la meua intervenció..., volia fer simplement una reflexió breu sobre el tipus de crítica que ha plantejat Convergència i Unió al Govern aquests dies i avui. El senyor Mas ha dit que el Govern no està a l'alçada; el senyor Puig ha dit que el Govern no està capacitat, i en els dies anteriors fins i tot hi ha afegit un seguit de crítiques al president Montilla que m'estalvio de qualificar –m'estalvio de qualificar-les–, però jo crec que avui vostès saben que han provocat indignació en molt bona part de la ciutadania de Catalunya. Jo crec que el missatge de Convergència i Unió és que el Govern no està capacitat, no està a l'alçada, conclusió: aquí els únics que estan capacitats i a l'alçada per governar són Convergència i Unió. Aquest és el missatge.

I el senyor Mas, quan planteja la seva preocupació per la degradació de les institucions, ell hi contribueix. Perquè una cosa és estar a l'oposició i discrepar d'un govern, i l'altra, no respectar-li la capacitat de governar, la legitimitat de governar. Vostès, senyors de Convergència i Unió, el problema que tenen és que encara, i ja portem molt de temps, no han paït que estan a l'oposició. Vostès tenen opinions diverses que la majoria de govern, és legítim. Però el Govern està capacitat per governar i el govern està legitimitat per governar.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller* Castells, he empezado diciendo que no se trataba solo de un problema de inversión, sino también de gestión. Nos pide colaboración para incrementar la inversión. No podemos dársela, porque en el lugar donde se aprueba nosotros todavía no tenemos participación. Pero no le quepa la menor duda que cuando la tengamos procuraremos que las inversiones catalanas sean las que necesita Cataluña.

Ahora bien, no nos pida que nos sumemos a lo mejor a una fórmula que no consideramos adecuada. Nosotros en su día entendimos que la figura de la disposición adicional tercera del Estatuto no era buena. Entendíamos que la vía adecuada era la de la LOFCA. Y no nos haga, como no haga el señor Solbes, hacer ejercicios de Su-

doku, como en su día reconoció, porque a lo mejor ese no es el planteamiento. Nosotros tenemos un planteamiento global colectivo, no tenemos ningún problema de encaje en España, y, como no lo tenemos, entendemos que los presupuestos generales del Estado son para toda España. Otra cosa es que entendamos que ahora debe ser prioritaria la inversión en infraestructuras en Cataluña. Y ahí nos encontrará, sin duda.

Elude problemas que aquí he planteado yo. Evidentemente que la gestión de los aeropuertos, de cercanías, la titularidad no es de la Generalitat, pero determinadas actuaciones de la Generalitat, gestión de la Generalitat, sí que contribuyen a empeorar o a dificultar la gestión de la Administración del Estado. En este sentido, está claro que la apuesta, en su día, que se hizo del trazado del AVE por el Prat i Barcelona Sants, a lo mejor ha dificultado la actual situación de las cercanías, y esa gestión, que en su día fue efectuada, fue solicitada por el Ayuntamiento de Barcelona y por la Generalitat de entonces. Es decir que aquellos vientos nos están trayendo ahora estas tempestades. A lo mejor habría que asumir que políticamente fue una decisión equivocada y que hubiera bastado con la estación de Sagrera y la vía..., y no había la necesidad de atravesar toda Barcelona y entrar por Sants.

También sí que contribuye a la mejora del tráfico, pues, una correcta supervisión de la regulación del mismo, y a lo mejor no es del todo adecuada la que se está realizando en estos momentos.

También sería conveniente –y aquí hoy nos hemos felicitado por ello– el levantamiento no excepcional de las barreras de peaje. Y el impulso por parte del Gobierno de la Generalitat en esta materia puede contribuir, realmente, a regular de una manera más fluida el tráfico en Cataluña.

Y, desde luego, es una directa responsabilidad suya la supervisión del control de la inspección de las empresas eléctricas. Y hasta ahora estamos por ver qué se ha hecho en esta misión, en este cometido, por parte de su Gobierno.

En definitiva, no estamos ante un solo problema de gestión de la Administración del Estado, sino que la Administración de la Generalitat, la gestión de la Generalitat, incide de forma directa, prioritaria, en el gobierno y en la gestión del Gobierno central.

En todo caso, a la vista de lo escuchado hoy aquí, creo que se está engañando a los catalanes. No es un problema de confianza; es un problema de confianza en el Gobierno. Y está claro que aquí se está vendiendo –y creo que eso es un mal ejemplo– el modelo de «nosotros lo hacemos mejor, o lo haríamos mejor». A la vista de la gestión de su Gobierno, desde luego ese principio no es válido, y a nosotros no merece ninguna confianza. De ahí que incidamos en que el tema no es de titularidad, sino de competencia del titular.

Pero –y ya acabo con esto– se ha planteado por nuestro grupo, al igual que se ha formulado por otro grupo, la necesidad de un debate específico en materia de infraestructuras; infraestructuras que abarquen también el tema de la energía, por supuesto. Estamos esperando una res-

puesta. No sé si es el momento de aprobar o no planes nacionales de infraestructuras o planes de infraestructuras, pero lo que está claro es que en este caso, desde luego, en un mes y medio nos parece un poco precipitado, por lo menos aprobarlo de una manera inmediata, pero sí debatir sobre ello. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Cuenten con nosotros para invitar al debate; en ello estaremos. Y, en todo caso, sí le invitamos a que, siguiendo el ejemplo...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...que hoy... –ya termino, señor presidente–, siguiendo el ejemplo que hoy tiene a gala de lucir el señor Víctor Morlán, cambien de actitud, de forma de trabajar, y también de comportamientos.

Muchas gracias.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a un quart de cinc i quatre minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixença de Manuel Pizarro, president d'Endesa, perquè informi sobre l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona (tram. 357-00049/08)

Ho farem amb la compareixença del senyor Manuel Pizarro, president d'Endesa, que té la paraula. Si vol intervenir des del faristol...

El Sr. Manuel Pizarro Moreno (president d'Endesa)

Molt honorable senyor president, señoras y señores diputados, antes de analizar las causas y desarrollar los incidentes de suministro que tuvieron lugar el pasado 23 de julio y las actuaciones que FECSA-Endesa ha venido realizando en relación con el abastecimiento eléctrico de Cataluña les ruego que me permitan hacer algunas consideraciones previas.

La primera es expresarles el agradecimiento de la compañía a la que represento y el mío de manera personal por haber aceptado la celebración de esta comparecencia con tanta rapidez y en fechas tan especiales. En todo caso, creo que este acto demuestra el claro interés de los representantes políticos de los ciudadanos de Cataluña por conocer con profundidad y de primera mano lo

acontecido y la mejor disposición de Endesa por facilitarles cuanta información sea necesaria para ello.

La segunda cuestión es reiterar en este acto público que Endesa lamenta profundamente las molestias e inconvenientes que han tenido que afrontar los clientes afectados por esos incidentes y que les presenta de nuevo sus sinceras excusas por aquellas responsabilidades que pudiera tener respecto de los mismos.

En este sentido, quiero dejar claro desde el principio que Endesa es muy consciente que su primera responsabilidad social es suministrar el servicio eléctrico con los adecuados niveles de seguridad y calidad; un servicio que es fundamental para el desarrollo económico de la sociedad y para el bienestar de los ciudadanos.

Esto no lo digo solamente ahora, sino que en la primera Junta General que me cupo el honor de dirigir a los accionistas la primera cuestión que dejé bien clara es que en una empresa de servicio público el objeto social y su principal ocupación es prestar el servicio público. Si ese servicio público se presta bien, la empresa ganará dinero y si gana dinero se lo dará al accionista. Pero la primera obligación de una empresa de servicio público es prestar ese servicio público. Lo dije en la primera Junta que presidí en el año 2003 y lo he repetido en la Junta General de este año, donde tienen las actas de la Junta a su disposición para todo lo que quieran.

Por ello sabemos muy bien que ningún argumento o explicación logrará compensar plenamente las molestias que se han causado. No obstante, sí habrían de servir para dar respuesta a un legítimo derecho que esas personas tienen como clientes y como ciudadanos: la de disponer de información veraz y transparente sobre todo lo que afecta a ese servicio. Por consiguiente, las explicaciones que voy a ofrecerles a continuación responden a este último propósito, y no tratan en modo alguno de eludir ninguna responsabilidad al respecto, pero sí de establecerlas y definir las en sus justos términos.

Estoy seguro de que todos ustedes entenderán y compartirán que Endesa debe reconocer sus responsabilidades, pero solamente las responsabilidades que son suyas.

En tercer lugar, y por último, como acabo de señalarles nuestra compañía ha tenido ocasión de presentar públicamente sus excusas y sus explicaciones a los clientes afectados de la ciudad de Barcelona. Hemos mandado una carta a todos y cada uno de los clientes afectados por la situación que nos trae aquí. Pero hacerlo aquí, en la sede del Parlament de Catalunya, tiene obviamente una significación diferente y más profunda, pues se lleva a cabo antes quienes han sido elegidos democráticamente por esos ciudadanos para que los representen.

Por ello, quiero reiterarles que considero un honor y un privilegio que nos den la oportunidad de exponerles la información que seguidamente les voy a facilitar. En el caso mío, les diría que es doblemente un honor puesto que, en fin, como aragonés que soy, pues, intervenir en el Parlament de Catalunya, que durante tantos siglos ha estado unido a lo que son las Cortes de Aragón, pues es especialmente un privilegio para mí, que les agradezco muy especialmente.

En primer lugar, quería hacer una primera aproximación a los incidentes que se han producido. Lo primero que considero esencial dejar claro es que los incidentes del pasado día 23 de julio, según han confirmado todos los estudios técnicos realizados hasta la fecha, y que están a su disposición –que están a su disposición–, no fueron debidos a ningún problema relacionado con la dimensión, con la extensión o con la capacidad de la red de distribución eléctrica de la ciudad. Es decir, no hubo ningún problema ni con la dimensión, ni con la extensión, ni con la capacidad de la red. La red no estaba saturada en el momento de los incidentes. Dicho de otro modo, no fueron causados por ningún incremento de la demanda que esa red hubiera sido incapaz de afrontar, pues los fallos de las instalaciones, que los hubo, no se debieron a ninguna sobrecarga derivada de una punta excesiva de consumo.

Asimismo, es preciso poner de manifiesto que ningún fallo en la red de distribución –como fue la caída del cable Can Jardí - Collblanc, de 110 kilovoltios– debe afectar a la red de transporte, pues los sistemas de protección e interruptores deben ser capaces de detectar y aislar las faltas en tiempos tales que el resto de los equipos conectados al sistema no sufran daños. Es decir, la red –ahora lo diré– tiene que estar dimensionada para que cualquier incidente que afecte a cualquier elemento de la red se pueda encapsular, se pueda aislar y no afecte a los demás elementos de la red.

Y este punto queda muy adecuadamente recogido en el informe que la Comisión Nacional de la Energía, en enero del año 2004, realizó respecto al incidente acaecido el 14 de diciembre del año 2001 en el suministro eléctrico a Barcelona y zonas adyacentes, concretamente lo que llamamos el incidente Can Jardí, donde se tratan exhaustivamente los requerimientos de selectividad y rapidez exigibles al sistema de protección de la red de transporte.

La red de transporte, como todos sabemos, es propiedad de Red Eléctrica Española, que debe tener preparadas sus protecciones –lo dice textualmente el informe de la Comisión Nacional de la Energía– para prevenir cualquier tipo de incidente en la red de distribución. Es decir, como todos sabemos, en España se distingue entre generación, transporte y distribución. Lo que Endesa hace es, por una parte, generar energía eléctrica, lo que es el sistema de generación, las centrales de generación de electricidad. Luego hay una red de transporte que es propiedad de Red Eléctrica y que opera Red Eléctrica, y una red de distribución digamos al *retail*, lo que sería el *retail* en la banca. Pues bien, en este caso, lo que dice la Comisión Nacional de la Energía es que la red del transporte debe tener elementos que aislen cualquier incidente para que no pase a la red de distribución a través de cualquier elemento que se produzca en él.

Lo segundo que es indispensable manifestar, con la misma claridad, es que, de acuerdo asimismo con informes técnicos de expertos independientes, el día 23 de julio no se produjo un incidente de suministro, sino varios. No un incidente de suministro, sino varios. Y que las consecuencias que se derivaron posteriormente para los clientes afectados no se pueden explicar convincentemente si no se tienen en cuenta todos ellos.

La descripción pormenorizada de todos estos incidentes se encuentra reflejada con todo detalle en diversos informes técnicos tanto de Endesa como de expertos independientes, que como es lógico y como reitero se encuentran a su total disposición. No obstante, y a fin de ofrecer en estos momentos una explicación tan comprensible y transparente como sea posible, permítame que describa a continuación los aspectos más esenciales en el tiempo limitado de que dispongo.

En primer lugar, las razones de la caída de la línea Can Jardí - Collblanc, por qué el cable de Can Jardí se cae sobre la estación de Collblanc. Durante los últimos días, se ha afirmado repetidamente que la interrupción del suministro comenzó con motivo de la caída de la línea Can Jardí - Collblanc 4 de 110 kilovoltios, propiedad de FECSA-Endesa, sobre el parque de 220 kilovoltios de la subestación de Collblanc, propiedad de Red Eléctrica. Es decir, se ha dicho que lo que origina el incidente es que se cae un cable propiedad de FECSA, de Endesa, que es el cable Can Jardí - Collblanc 4, sobre una subestación de Red Eléctrica, que es la subestación de Collblanc. Pues bien, no es cierto –no es cierto. La caída de esta línea no fue la causa de la interrupción del suministro, sino la consecuencia de incidentes previos que se venían produciendo en la red de transporte de Barcelona en las semanas anteriores al 23 de julio, y que les paso a detallar. Según los datos de que dispongo, dicha caída no fue debida a ningún tipo de sobrecargas o calentamientos derivados de su régimen de explotación. En el momento de su rotura, circulaban por ella corrientes de 260 amperios, muy por debajo de su capacidad nominal, que es de 500 amperios. Es decir, estaba a la mitad prácticamente de su capacidad nominal. De hecho, todas las potencias máximas diarias que han circulado por esta línea entre el 1 de enero de este año y el pasado 30 de julio se encuentran por debajo de la potencia máxima que debe soportar.

En segundo lugar, el estado de mantenimiento de la línea era correcto. Conviene subrayar al respecto que ninguno de los dos circuitos... La línea Can Jardí - Collblanc tiene dos circuitos, el circuito 3 y el circuito 4. Pues bien, ninguno de los dos circuitos..., es decir, las torres llevan dos circuitos por esas torres, el 3 y el 4, ninguno de los dos circuitos que la integra han registrado disparos, es decir, interrupciones automáticas de funcionamiento por averías u otras anomalías, no ya en los últimos dos meses, sino en los últimos tres años. En las dos líneas que van a través de la línea, digamos, de torres que hay, en ninguna de las dos líneas, la 3 y la 4, ha habido no ya en los dos meses anteriores, sino en los tres años anteriores ningún tipo de problemas.

Además –y esto es muy importante– la línea había sido sometida a revisión termográfica el pasado 5 de marzo, a revisión exhaustiva el día 19 de marzo, a revisión periódica reglamentaria el día 23 de marzo y a revisión por el vigilante responsable el día 17 de mayo, sin que ninguna de ellas detectara problema de ningún tipo.

Entonces, ¿por qué se produjo la caída de la línea? Las conclusiones de las revisiones del conductor de la línea que se han llevado a cabo hasta este momento indican que su rotura fue ocasionada por diversas perturbaciones producidas en fechas anteriores a su caída, que dieron

lugar a calentamientos, vibraciones y sobretensiones que debilitaron gravemente los materiales. Y hay abundantes datos que explican estas perturbaciones.

Entre el 5 de junio –5 de junio– y el 23 de julio pasados se registran sesenta desconexiones en la red de 220 kilovoltios de la ciudad de Barcelona, propiedad de Red Eléctrica, lo que en el lenguaje técnico se conoce como disparos; sesenta disparos –sesenta disparos, eh?– entre el 5 de junio y el 23 de julio.

En la noche anterior a la caída de la línea Can Jardí - Collblanc se produjeron once disparos. En esa noche, once disparos en esa misma red, según reconoce el propio operador del sistema de transporte. Y más concretamente, entre las dos horas y nueve minutos y las dos horas y cuarenta minutos del 23 de julio, las líneas de 220 kilovoltios existentes entre las subestaciones de Can Jardí y Collblanc se dispararon un total de cinco veces –cinco veces.

Estos incidentes se vieron acompañados de disparos de las protecciones del cable Badalona - Maragall –Badalona - Maragall, como saben, está bastante más lejos que la estación que nos ocupa, al que me referiré más adelante. De acuerdo con los informes técnicos que les he mencionado existe una clara correlación entre estos disparos y la aparición de sobreintensidades en la línea Can Jardí - Collblanc.

No conocemos con plena exactitud la causa de estos disparos en la red de 220 kilovoltios, pues se trata de instalaciones que no son propiedad de nuestra compañía, pero todo indica que se encuentran relacionados con los incidentes producidos en las semanas anteriores al 23 de julio, en los que diversos cables de esta tensión en el centro de Barcelona resultaron seriamente dañados. Me refiero a que la línea Badalona - Maragall está completamente, bueno, pues al margen de, digamos, los incidentes de lo que he señalado, lo que veremos posteriormente en la línea Maragall.

Y sigo con ello. Me refiero, en primer lugar, a la explosión de un conducto de gas –cuestiones que ha habido previas– y lo que han producido las vibraciones en los conductores. Me refiero, en primer lugar, a la explosión de un conducto de gas, el pasado 5 de junio, que dañó el cable de 220 kilovoltios Collblanc - Urgell, y que originó un incendio que motivó la intervención del cuerpo de bomberos. Y, en un segundo lugar, a los daños causados el 16 de julio, es decir, siete días antes, es decir, justo una semana antes de los incidentes en los cables Besòs - Trinitat y Badalona - Sant Andreu, ambos de 220 kilovoltios, y por tanto de Red Eléctrica, que sufrieron daños como consecuencia de la perforación de unos pernos de sujeción en otra obra, que taladraban la red de la galería subterránea donde se encontraban los mencionados cables. Las imágenes de estos incidentes, yo las he visto y se las ofrezco, están a su disposición, como es natural, aunque estoy seguro que sus señorías ya pudieron verlos en su día por las distintas cadenas de televisión.

Es decir, lo primero que quiero concluir es que hay 60 desconexiones en la red de 220 kilovoltios de la ciudad de Barcelona, 11 disparos en esa misma red según reconoce el propio operador del sistema. Y, por último,

entre las 2.09 y las 2.40 del 23 de julio las líneas de 220 kilovoltios existentes entre las subestaciones Can Jardí y Collblanc –que es de lo que estamos hablando– se disparan un total de cinco veces.

Situación de la red de transporte de 220 kilovoltios en Barcelona. Es necesario analizar, a través de los hechos que voy a relatarles, el funcionamiento y la situación de la red de transporte de 220 kilovoltios de la ciudad de Barcelona.

En toda mi intervención he procurado no hacer un solo juicio de valor. Estoy hablando de hechos, estoy hablando de desconexiones y hasta ahora, salvo lo que me dicen los informes técnicos en los cuales me apoyo, no hay un solo juicio de valor en lo que les estoy diciéndolo. Sigo, por tanto, relatándoles hechos que determinan cómo se encuentra la red de alta tensión, de 220 kilovoltios, en Barcelona.

En primer lugar, les remito a todos ustedes a diversas actas –actas– de reuniones del comité técnico de seguimiento de la operación del sistema ibérico, celebradas desde julio del 2004, en las que Endesa pone de manifiesto los problemas que se registran en la red del transporte de Cataluña; julio del 2004, desde entonces.

Segundo, les remito a las cartas enviadas desde hace más de un año por nuestra compañía a Red Eléctrica de España, como operador del sistema, para advertirle de estos problemas, agravados por el incremento de la demanda en este mercado. Y cartas que, como no puede ser de otra manera, están a su entera disposición. Hemos dicho todos los problemas que tenía la red de 220 en Barcelona.

O, por último –y esto es muy importante–, a la petición de Endesa realizada antes de los incidentes del 23 de julio, de que diversos sucesos en la red de transporte de Cataluña, registrados en los meses de junio y julio, ¿eh? –meses de junio y julio–, fueran incluidos en el orden del día de la reunión del grupo de análisis de incidentes que se celebrará en el seno del operador del sistema el próximo mes de septiembre. En particular, el 19 de julio, cuatro días antes, es decir, como digo, cuatro días antes de los incidentes, Endesa planteó la necesidad de analizar en ese grupo los diecinueve disparos de instalaciones de 220 kilovoltios ocurridos los días 17 y 18 de julio y que afectaron principalmente a cables que alimentan las subestaciones de Collblanc, al cable Badalona - Maragall –ya estamos allí– y al transformador de Rubí.

Permítanme que cierre esta parte de mi intervención con un dato especialmente significativo: la mejor evidencia de que la causa de la rotura de la línea Can Jardí - Collblanc 4 fue externa a la propia línea es el hecho de que a las tres de la madrugada del día 23 de julio –a las tres de la madrugada del día 23 de julio–, es decir, pocas horas antes de su caída, se produjo una rotura en el otro circuito de la misma línea. Es decir, la misma línea lleva la 3 y la 4; pues, el mismo circuito de la otra línea, a pocos kilómetros de Collblanc, pero a kilómetros..., Santa Creu d'Olèrdola, un circuito con el que comparte los mismos apoyos, que tiene el mismo nivel de mantenimiento y que registraba un nivel de carga que no llegaba al 60 por ciento de su capacidad

total. Pues bien, lo que nos dicen los informes es que la probabilidad de que dos circuitos de una misma línea se rompan con menos de ocho horas de diferencia por causas independientes es de una vez cada 3,6 millones de años –3,6 millones de años.

Hemos visto cómo se cae el cable de Can Jardí sobre la estación de Collblanc; vamos a ver qué es lo que pasa con esa caída. En cualquier hipótesis a considerar, la caída de un conductor, que no de toda la línea, es decir, de tres conductores, de la línea Can Jardí - Collblanc, 4, de FECSA-Endesa, sobre la subestación de Collblanc de Red Eléctrica, no explica la magnitud de los incidentes que se desencadenaron a continuación. La caída de este cable sobre la subestación no explica que haya 330.000 clientes durante dos días sin luz. Puede explicar, como ahora diré, que haya 20.000 o 30.000 abonados diez minutos sin luz, pero no 330.000 clientes dos días sin luz. Ahora se lo explicaré.

La caída produjo una falta en las barras de 220 kilovoltios de la subestación, así como la apertura del cable de 220 kilovoltios Urgell - Collblanc, también de Red Eléctrica de España. No obstante –y esto es lo más importante–, las protecciones de la subestación de Collblanc, así como las de la subestación de Urgell, asimismo de Red Eléctrica de España, fueron capaces de despejar las faltas producidas, incluso a pesar de que la secuencia y tiempos de actuación de las protecciones resultan francamente anómalos y revelan una descoordinación de su funcionamiento. Es decir, las protecciones de la subestación encapsulan la subestación y hacen que la avería se quede completamente ahí, en 40.000 abonados, y eso se puede despejar en diez minutos. Aun así, 3,6 segundos después... Aquí les quiero decir también una cosa: esto es como la caja negra de un avión, es decir, que al final se sabe absolutamente todo lo que ha pasado con décimas de segundo, y si queremos podremos saber absolutamente todo lo que ha pasado con décimas de segundo. Así, 3,6 segundos después de la caída de la línea, quedó completamente confinado el cortocircuito provocado en Collblanc, el cortocircuito se queda confinado en Collblanc, 40.000 abonados, y eso se resuelve en diez minutos.

Si todo hubiera acabado aquí, como hubiera sido lo lógico, el incidente –y aquí lo digo– se hubiera saldado con una pérdida de suministro a los clientes que reciben abastecimiento eléctrico desde Collblanc y que se hubiera repuesto en cuestión de minutos –en cuestión de minutos. ¿Por qué no fue así? Porque un 90 por ciento de los 323.000 clientes totales afectados lo fueron por causas ajenas a la caída de la línea Can Jardí - Collblanc, por causas ajenas a la caída de esta línea.

Y ahora vamos al incendio de la subestación de Maragall. Los análisis realizados demuestran que diez milisegundos después de esa caída, es decir, una vez que Collblanc ya está completamente aislado, pues, diez milisegundos después tuvo lugar el disparo del cable de 220 kilovoltios Maragall - Badalona, propiedad de Red Eléctrica de España, por causas que nada tienen que ver con el incidente inicial de la línea Can Jardí - Collblanc y que ya existían probablemente con anterioridad al mismo. Ahora les digo por qué; ahora les digo por qué, porque tenemos hasta las grabaciones de la Guardia

Urbana de Barcelona con Endesa, con FECSA-Endesa, y las grabaciones de FECSA-Endesa con Red Eléctrica de España, que están a su disposición también.

A los once segundos de este nuevo disparo, se produjo el incendio del parque de 220 kilovoltios de la subestación de Maragall, también propiedad de Red Eléctrica de España. En este incendio, el causante de las interrupciones al 90 por ciento de los afectados y el factor que más dificulta las labores de reposición del servicio..., por la inexistencia de subestaciones alternativas de transporte desde las que poder alimentar a los consumidores que quedaron desabastecidos. La estación de Collblanc se queda completamente aislada y, en milisegundos, hay una avería en Maragall que, en principio, no tiene por qué tener nada que ver con Collblanc, porque en Collblanc han funcionado completamente los aisladores y ahí no pasa nada.

Dado que se trata de una instalación de Red Eléctrica de España, en FECSA no estamos en condiciones de explicar hasta sus últimos detalles el incendio de la subestación de Maragall, pero hay indicios suficientes para realizar hipótesis consistentes.

Primero, de acuerdo con un acta notarial elaborada el pasado 6 de agosto, mientras que la caja *cross bounding* o de puesta a tierra de la línea subterránea Maragall - Badalona se encuentra en buen estado, la de la línea Urgell - Maragall se halla completamente carbonizada. Esta línea también presenta daños evidentes causados por arco eléctrico a la altura del número 33 del paseo Maragall.

Y aquí voy: siete horas antes –siete hora antes– de la caída de la línea Can Jardí - Collblanc, se escucharon ruidos –cito textualmente lo que nos dijo la Guardia Urbana–, «como de explosiones» y se notificó la salida de humos procedentes de una trampilla correspondiente a un cable en las proximidades de la subestación de Maragall. Nuestros servicios técnicos trasladaron, como hacen siempre, esta circunstancia a Red Eléctrica. Es decir, tenemos las cintas de cómo la Guardia Urbana nos dice: «Mire usted, que está saliendo humo de al lado de la estación de Maragall.» Como en principio la gente conoce eso como FECSA, nosotros inmediatamente tenemos grabada la conversación de la Guardia Urbana con FECSA y de FECSA con Red Eléctrica diciendo: «Al lado de la estación vuestra de Maragall, nos dice la Guardia Urbana que hay ruidos como de explosiones y que sale humo», un suceso que no constituye un hecho aislado, puesto que en los dos últimos meses se han producido hasta seis situaciones de este tipo. En este sentido, las grabaciones, como digo, de las conversaciones mantenidas por la Policía Municipal con nuestros teléfonos de asistencia están a su entera disposición.

A su vez, y aquí tenemos tres informes técnicos que también están a su disposición –de expertos de la Escuela Técnica Superior de Ingenieros Industriales de Barcelona, el primero–, han confirmado –y cito textualmente, aquí cito– que «las cajas de puesta a tierra del cable Maragall - Urgell no estaban en correcto estado durante la incidencia de la red de 220 kilovoltios del día 23 de julio en Barcelona» –cierro comillas; no lo digo

yo, lo dice la Escuela Técnica Superior de Ingenieros Industriales de Barcelona.

Un informe de la Escuela Superior de Ingeniería –Icaide la Universidad de Comillas señala en sus conclusiones que –cito textualmente– «el incendio del cable aislado a 220 kilovoltios Urgell - Maragall no debería haberse producido si el estado de vida del mismo hubiera sido adecuado» –cierro comillas.

Y, por último, un estudio del Departamento de Ingeniería Eléctrica de la Escuela Técnica Superior de Ingenieros Industriales de Sevilla afirma –y cito textualmente–: «La caída del cable de 110 kilovoltios solo justifica» –«solo justifica», cito textualmente– «la interrupción breve sufrida por los consumidores suministrados desde las subestaciones de 110 kilovoltios Mata, Collblanc, Hosfrancs y Sants.» Sigo citando textualmente: «Las interrupciones a los consumidores desde Urgell y Maragall –esta última», añade el informe, «la de mayor duración y responsable de la repercusión del evento–, se deben a fallos de la red de 220 kilovoltios que no deberían haberse producido si esta red hubiese estado en condiciones normales de explotación» –y cierro la cita.

Así pues, el análisis de los hechos y los informes de los expertos coinciden en los mismos aspectos fundamentales: la caída del cable Can Jardí - Collblanc de FECSA-Endesa se encuentra en medio de los incidentes que concurren en la interrupción de suministro sufrida por 323.000 clientes de Barcelona. No es el origen de los mismos, pues se produce como consecuencia de repetidos fallos en la red de 220 kilovoltios de Red Eléctrica de España, ampliamente registrados y documentados. Tampoco es un factor causal, pues también ha quedado demostrado que el 90 por ciento de la afectación del servicio fue debido a un incendio acaecido en la subestación de Maragall que no es de Endesa, que es de Red Eléctrica, y que no tiene ninguna relación con la caída del citado cable.

En resumen, FECSA-Endesa ha estado, está y estará dispuesta a asumir todas las responsabilidades que le competen en los sucesos del día 23 de julio, y seguirá haciendo cuanto esté en su mano para mantener el servicio a sus clientes y para colaborar con todas las instituciones y con todas las autoridades, en beneficio de Barcelona, de Cataluña y de nuestros clientes. Pero comprenderán ustedes que les diga con la misma claridad que no asumiremos responsabilidades que no son nuestras; es decir, eso no lo puede hacer nadie, y, por tanto, pues no lo haremos nosotros.

En este sentido y a requerimiento de la Comisión Nacional de la Energía, hemos remitido un informe detalladísimo a dicho organismo público de todo el incidente y, como es natural, está también a su disposición para todo el que lo quiera analizar.

Y ahora permítanme que les explique..., es decir, hasta ahora, ¿qué es lo que ha pasado? Hasta ahora, ¿por qué cae o cómo cae un cable en Can Jardí, cómo se incendia la subestación de Maragall, cómo el cable que cae sobre Collblanc determina que en la subestación se quede aislado absolutamente de todo y que no pase más allá toda la cuestión de protecciones?–eso está recogido todo y

registrado todo en la propia red, se puede comprobar por todos ustedes. Y ahora vamos a ver lo que hemos hecho nosotros, sea o no culpa nuestra, vamos a ver lo que ha hecho FECSA-Endesa.

Por lo que ser refiere a los clientes suministrados por subestaciones que son propiedad de FECSA-Endesa, es decir, lo que pasa con aquellos clientes que se suministran en subestaciones que son nuestras y que están únicamente gestionadas por nuestra compañía, la totalidad de los abastecimientos por las de Mata y Hostafrancs vieron repuesto su suministro en seis minutos –en seis minutos–, y las de Sants, Collblanc y Les Corts se fueron normalizando de forma progresiva en menos de dos horas. Lo que dependía de elementos de FECSA y de Endesa, unos en seis minutos y otros en menos de dos horas –en menos de dos horas. En cuanto a los clientes vinculados a las subestaciones de Urgell y Maragall, ambas de Red Eléctrica Española, a las dos horas quedaban 130.000 clientes sin suministro, y la plena reposición del servicio tuvo lugar a las cincuenta y siete horas de iniciados los incidentes, gracias –y lo quiero decir aquí y ahora– a los grandes esfuerzos realizados por todo nuestro personal técnico, del que me siento orgulloso.

Para hacer frente a las consecuencias de todos ellos, tanto propios como ajenos, es decir, de todo lo que pasó, para hacer frente a todo lo que pasó, sea culpa nuestra o no lo sea, FECSA-Endesa instaló en la ciudad 145 grupos electrógenos –145 grupos electrógenos, vinieron hasta de Holanda–, en menos de cuarenta y ocho horas, así como un transformador móvil, un conjunto de celdas móviles y cincuenta kilómetros de cables de media tensión, en cuarenta y ocho horas.

En cuanto a los recursos humanos, ha destinado 700 personas a la reposición del servicio –700 personas a la reposición del servicio– y 900 a atención comercial.

Y hay que añadir que para proporcionar información a las autoridades y a los ciudadanos, la compañía ha mantenido contactos permanentes con los representantes de la Generalidad de Cataluña, el Ayuntamiento de Barcelona y de la Delegación del Gobierno en Cataluña. El consejero delgado, don Rafael Miranda, celebró una rueda de prensa para informar de la situación tras su entrevista con el presidente de la Generalitat, el alcalde de la ciudad y otras autoridades.

Desde FECSA se han atendido más de dos centenares de llamadas diarias de medios de comunicación –dos centenares de llamadas diarias de medios de comunicación–, y sus servicios comerciales han atendido más de cuarenta mil solicitudes en el teléfono gratuito especialmente habilitado para este incidente. Se han concretado ocho mil acuerdos de compensación con los clientes y siete más están en proceso de tramitación.

Con esto quiero decir que hay algo que para mí es muy claro: el servicio me lo pagan a mí, el servicio se lo pagan a FECSA, y FECSA atiende a los clientes y les paga las indemnizaciones que procedan, y luego ya repercutiremos o ya repetiremos sobre quien sea, pero nosotros al que le cobramos el recibo..., damos la cara al señor del recibo. Y, pase lo que pase con la causa de los incidentes, estamos dando la cara; hemos llegado a siete

mil... –lo tengo por aquí...–, siete mil acuerdos, y en ocho mil estamos en vías, como les digo, de atención. Lo tengo aquí: ocho mil acuerdos de compensación y siete mil en proceso de tramitación.

FECSA-Endesa, de acuerdo con la Generalidad de Cataluña y a través de la Agencia Catalana del Consumo, ha establecido los criterios de adelanto de compensaciones a los clientes, como digo, que hayan sufrido daños por el incidente, así como los procedimientos para atender a los mismos. Este adelanto económico, como digo, supone un ejercicio de responsabilidad con nuestros clientes, por ser nosotros los responsables del suministro, y hasta el momento en que se depuren todos los hechos. En el caso de clientes particulares se aplican compensaciones entre 60 y 300 euros, en función del tiempo de interrupción y las personas que conviven en la vivienda y las pérdidas ocasionadas. En el caso de empresas y establecimientos comerciales, es necesario presentar la reclamación por escrito, y se están analizando y peritando las posibles afecciones de forma individual. Estos criterios han sido comunicados y compartidos con diferentes gremios y asociaciones empresariales.

A pesar de todas estas actuaciones y de las que se siguen llevando a cabo desde otras instalaciones de FECSA y Endesa para restaurar la plena operatividad de las subestaciones de Urgell y Maragall, es indispensable señalar, por razones obvias de transparencia, que todas ellas son acciones de carácter urgente y extraordinario y que la plena normalidad del suministro solo se conseguirá cuando se subsanen completamente los daños sufridos en las instalaciones, ajenas a nuestra gestión, y se solucionen los problemas que afectan a la red de transporte de Barcelona, de 220 kilovatios, como digo, en la ciudad de Barcelona.

En este sentido –y esto lo quiero decir con absoluta rotundidad–, FECSA-Endesa no tiene, a día de hoy, ninguna instalación dañada que impida el normal suministro eléctrico a sus clientes en este momento. Repito: FECSA-Endesa no tiene en este momento ninguna instalación dañada que impida el normal suministro eléctrico a sus clientes en este momento. La precariedad del mismo se debe, insisto, a los daños sufridos en la red de transporte de 220 kilovoltios, que no pertenece a FECSA-Endesa. Los grupos generadores que tantas molestias ocasionan a los ciudadanos son la única solución que en situaciones de emergencia se puede establecer, debido a la falta de suministro de gran transporte. Es decir, a nosotros la red de transporte no nos suministra la energía suficiente para poderla dar nosotros a nuestros abonados. Eso es lo que está pasando: no nos llega por el transporte la energía que necesitamos para trasladarla a nuestros abonados.

Y paso, por último, a hablar de algo que se ha planteado todos estos días y que voy a decir con toda satisfacción –con toda satisfacción–, que es el nivel de inversiones de Endesa en Cataluña. Soy el primero en entender que, cuando una red eléctrica falla por el motivo que sea, la primera reacción sea suponer que no se ha invertido lo suficiente en su extensión y en su capacidad. Comprendo también, con la misma sinceridad, que los datos que pueda aportar al respecto difícilmente consolarán a

quienes han sufrido cortes de suministro. Pero, al igual que con el resto de las cuestiones, estoy en la obligación profesional y personal de ser claro y transparente también en este tema.

Los datos que presentamos año tras año a nuestros accionistas, y que por ello se hallan oportunamente auditados de manera independiente, demuestran que Endesa está haciendo un esfuerzo inversor elevado, creciente y proporcionado en Cataluña, mucho mayor que el que hace cualquier otra empresa eléctrica en España –mucho mayor que el que hace cualquier otra empresa eléctrica en España. Traigo todos los datos, y cuando quieran los debatimos..., traigo todos los datos; luego los podemos ver.

Les ruego que me permitan exponerles al respecto una serie de datos objetivos y auditados, sin mayores comentarios. Entre los años 2002 y 2006..., digo 2002 porque es el año en el que yo llegué a la presidencia de Endesa, y alguien ha dicho que yo no tengo ningún interés en invertir lo suficiente en Cataluña. Pues tomo como referencia el año 2002, que es el año en el que yo llego a la presidencia de Endesa, para que no haya dudas, como está en el Registro Mercantil, como consejero dominical, como consecuencia de la participación que la Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Zaragoza, Aragón y Rioja tenía en Endesa, fruto de la participación que teníamos en Eléctricas Reunidas de Zaragoza, que, al fusionarse con Endesa, pues apareció un paquete de Ibercaja –la caja que yo me he honrado en presidir en ese momento–, a partir de ahí llegué al consejo de Endesa, y el 13 de mayo del año 2002, anunció ante la Junta General don Rodolfo Martín Villa que pensaba proponerme como presidente. El 14 de mayo del año 2002, el consejo de administración, por unanimidad, me eligió como presidente, y el 15 de mayo del año 2002, festividad en Madrid, día de San Isidro, en vez de descansar en Madrid o aparecer en Teruel, vine a saludar al *conseller en cap*, fue mi primera visita a Cataluña para entrevistarme con el *conseller en cap* y ponerme a su disposición, antes que con Aragón y antes que con nadie, para ver lo que podíamos hacer en FECSA y Endesa aquí en Cataluña.

Pues bien, entre los años 2002 y 2006, Endesa ha destinado a Cataluña 5.229 millones de euros –5.229 millones de euros–; de ellos, 2.794 a inversiones en las instalaciones de generación y distribución de electricidad, y 2.435 a gastos de operación, mantenimiento y personal. A su vez, el 76 por ciento de la inversión en instalaciones y el 69 por ciento de los recursos totales se han dedicado a las redes de distribución de electricidad –el 76 por ciento en instalaciones y el 69 por ciento a distribución de electricidad.

Las inversiones de este período han sido mucho mayores que las de los años precedentes. Entre el año 2002 y 2006, Endesa invirtió en instalaciones de generación y distribución en Cataluña un promedio de 426 millones de euros anuales, frente a los 186 millones en el período 1981-2001, lo que supone un crecimiento del 128.

Las inversiones de la compañía en la red de distribución de Cataluña son proporcionales a la importancia de este mercado, que es muy importante para Endesa. El 40

por ciento del esfuerzo inversor realizado por Endesa Red en instalaciones de distribución en el período 2002-2006 se ha destinado a Cataluña; el 40 por ciento de lo que ha dedicado a distribución Endesa, lo ha dedicado a Cataluña –hablo siempre de España–, porcentaje que incluso supera al que representan los clientes de Cataluña en el mercado total, que es del 36 por ciento. Es decir, los clientes en el mercado catalán..., el mercado nuestro es el 36 por ciento, los clientes; hemos invertido el 40 por ciento. Pero muy superior a la aportación del mercado catalán, el beneficio neto de nuestra distribuidora, que fue del 22 por ciento. Es decir, en Cataluña obtenemos el 22 por ciento del beneficio de distribución e invertimos el 40 por ciento –el 40 por ciento– de lo que hacemos. A ello hay que añadir que la inversión total de Endesa, solo en instalaciones de distribución en Cataluña, que ha ascendido a 2.129 millones de euros en el período 2002-2006, ha sido mucho mayor que el resultado bruto de explotación que le ha proporcionado este mercado, que ha sido de 1.207. Es decir que el resultado bruto son 1.207, y hemos metido 2.129 millones. Pero es que si lo comparamos con el beneficio neto, que son 400 millones, lo que ganamos en Cataluña, 400 millones, hemos metido 2.129 millones –2.129 millones.

En definitiva, Endesa ha invertido en instalaciones de distribución en Cataluña un total de 538 euros por cliente en el período 2002-2006, frente a los –espero que no se me enfaden mis paisanos aragoneses, ni los andaluces, ni los mallorquines, ni los Canarios– 487 euros que hemos invertido en el resto de los mercados que tenemos; 538 en Cataluña, 487 en el resto de España. Unas cantidades..., no sé si es mucho o poco... Me dirán «es mucho» o «poco»; pues yo les voy a decir lo que invierten el resto del sector. Unas cantidades, por cierto, que son mucho mayores que las que invierten las demás empresas del sector en sus respectivos mercados, que apenas llegan a 297 euros por cliente. Es decir, la media del sector por cliente, 297 euros en ese período; la media de Endesa, 487; la media en Cataluña, 538. No sé si es mucho o poco, pero es casi el doble de lo que invierte el sector en sus respectivos territorios.

Por otro lado, es obligado dejar constancia que una parte sustancial de las inversiones realizadas por Endesa en Cataluña se han realizado en el marco de dos protocolos suscritos en su momento con la Generalitat y que fueron cumplidos por nuestra compañía por encima de lo inicialmente previsto. Firmamos convenios con la Generalitat y los cumplimos en demasía; no por debajo, en demasía. El protocolo de inversión 1999-2003 suponía un compromiso –allí con el conseller Subirà– de inversión de 733,2 millones de euros, que al final se tradujo –regatearon muy bien y cumplimos muy bien nosotros– en 1.302,54 millones de euros. El compromiso eran 733 millones e invertimos 1.302 –hablo del 99-2003.

En cuanto al Plan general de inversión 2004-2008, en el que estamos, establece un monto total de 1.736 millones. Solo en el período 2004-2006 llevamos ya invertidos 1.271 –1.271. Nos faltan 500 para llegar al compromiso que tenemos y nos queda año y medio. Es decir, un 73 por ciento de lo comprometido, con lo cual

es fácil pensar que sobrepasaremos el compromiso que tenemos con las autoridades.

Posteriormente, y por iniciativa de Endesa –por iniciativa de Endesa, eh?, no por el convenio, sino porque nosotros queríamos dar buen servicio en Cataluña–, hemos puesto en marcha en Cataluña el plan Tramuntana, que incluye la entrada en servicio de cuarenta nuevas subestaciones en el período 2004-2010, de las cuales veinte –veinte– están ya operativas; es decir que nos pusimos en el 2004 un compromiso de hacer cuarenta y ya, en el año 2007, a los tres años, después de que necesitamos dos años de tramitación y un año de ejecución, es decir que nos pusimos de inmediato a intentar gastar dinero, pues ya veinte las tenemos operativas, cinco en construcción y quince en tramitación. De estas cuarenta subestaciones, siete corresponden a Barcelona: tres en servicio –Hostafrancs, Tànger y Motors–, una en construcción –la d'Eixample– y tres en trámite –Vall-donzella, Facultats y Lesseps. Hasta el momento se han invertido un total de 260 millones de euros en el marco del plan Tramuntana desde su inicio, en el año 2004.

Por consiguiente, estos datos confirman que las inversiones de Endesa en Cataluña son muy elevadas, crecientes en el tiempo, proporcionales a la relevancia de este mercado, superiores a los recursos que este le proporciona y mucho mayores que las que la propia Endesa y, sobre todo, las demás compañías realizan en el resto de España. Y ahora vamos a hablar de si eso se traduce en mejora del servicio.

Un observador podría preguntarse si esas inversiones han sido suficientes para conseguir una mejora substancial del suministro, y la respuesta es inequívocamente que sí –inequívocamente que sí. En los años 2002 a 2006, el denominado TIEPI –que es el método que utilizamos para medir el tiempo de interrupción, es el tiempo de interrupción equivalente de la potencia instalada, es decir, el indicador a través del cual se pondera el tiempo de interrupción por los clientes a los que afecta– ha mejorado en Cataluña, del 2002 al 2006, el 50 por ciento –el 50 por ciento–, hasta situarse en 1,79 horas anuales de interrupción del suministro en el año 2006. En el año anterior estábamos en las tres horas, y digo con orgullo que lo hemos bajado casi a la mitad, a base de trabajar y poner dinero, las dos cosas. Esto convierte a Cataluña en la segunda comunidad autónoma española, por detrás únicamente de Canarias –únicamente de Canarias–, también del mercado de Endesa, en las que más ha mejorado el TIEPI en el período indicado, situándola de esta forma entre las que tienen mejor nivel en el conjunto del mercado español.

Esta substancial mejora de la seguridad del suministro, que se llega a situar en un 59 por ciento si el análisis se extiende hasta el 30 de junio... Desde luego, si incorporamos el incidente siguiente..., si solo atendemos a lo que hubieran sido los diez minutos de interrupción, los 40.000 de Collblanc, seguiría igual –seguiría igual. Se ha conseguido a pesar de que la demanda del mercado catalán ha aumentado un 16 por ciento. La mejora general conseguida en Cataluña ha sido particularmente sensible en el caso de Barcelona, y lo digo con orgullo –y lo digo con orgullo. En el año 2006 fue la segunda de las siete mayores ciudades de España con mejor ca-

lidad de servicio –la primera, Zaragoza, lo siento, pero la primera es Zaragoza. Su tiempo de interrupción en Barcelona fue solo de 0,92 horas/año, lo que la situó por primera vez –por primera vez y era mi objetivo– en mejor posición que Madrid; por primera vez en la historia de suministro eléctrico en Cataluña, por primera vez en mejor posición que Madrid, que es la ciudad contra la que se intenta batir todo el mundo y la que yo tenía como objetivo para conseguir en Barcelona mejor servicio que en Madrid. Esta mejora ha tenido continuidad en los primeros seis meses del presente año, y el TIEPI de enero - junio en Cataluña, el primer semestre, ha sido todavía 16 minutos mejor que el del primer semestre del año 2006.

Plan de nuevas inversiones de Endesa en Cataluña –y voy terminando. Es voluntad de Endesa mantener su compromiso inversor con Cataluña en los próximos años. En el período 2007-2009, nuestra compañía va a destinar 2.100 millones de euros a la actividad de distribución; de ellos, 1.200 millones de inversiones en nuevas instalaciones y 900 millones en operación, mantenimiento y otros gastos. Estas inversiones en distribución se van a ver acompañadas de un notable esfuerzo en instalaciones de generación; sin generación no se puede hacer absolutamente nada, si la generación no acompaña. Vamos a construir dos nuevas unidades de ciclo combinado en Besòs, con ochocientos megavatios de potencia total, así como cuarenta y seis megavatios de nueva potencia hidráulica, aparte de llevar actuaciones de renovación tecnológica en Vandellòs, en Ascó y varias centrales hidráulicas de bombeo, una de ellas en Aragón, que es la de Moralets, que vamos a pasar a bombeo, y desde allí, desde luego, desde Aragón, mandaremos energía a Cataluña, como venimos haciendo siempre.

Todo ello supondrá unos recursos totales de 1.275 millones de euros, de los que 600 millones se destinarán a inversión en nueva potencia y los 675 restantes, al resto de actuaciones. Así pues, los recursos totales que Endesa va a dedicar en el trienio 2007-2009 suman 3.375 millones de euros, es decir, más de 1.100 millones anuales. Si los 3.375 los sumamos a los 5.000 y pico, estamos hablando de casi 9.000 millones desde que tengo el honor de ser presidente de Endesa.

Y quiero cerrar mi intervención ratificando con toda solemnidad y ante todos ustedes, legítimos representantes de los ciudadanos, el pleno compromiso de Endesa con Cataluña, porque todos los datos que hasta aquí les he proporcionado demuestran que Endesa está firmemente comprometida con el presente y futuro de Cataluña, como lo está con el de todos los mercados en los que opera.

Endesa –si quieren podemos hablar de esto luego– se hizo cargo de FECSA para dar solución y facilitar la viabilidad de una de las principales eléctricas españolas que se hallaba en esos momentos al borde de la suspensión de pagos. De esta manera, Endesa afrontó un complicado reto económico y financiero que ninguna otra empresa o entidad pudo, quiso o supo asumir. Le tocó a Endesa, y Endesa tuvo el deber y la obligación, desde luego, de acudir al salvamiento de FECSA.

Nuestra compañía asumió una deuda de 600.000 millones de pesetas. He dicho que me calculen en pesetas constantes o en euros lo..., ahora serían prácticamente 9.000 millones de euros, del 87 al año 2007. Endesa saneó la empresa, procedió a gestionarla para procurar su plena recuperación, manteniendo el empleo, manteniendo a los accionistas –Endesa tenía cien mil accionistas hace un año, cien mil accionistas en Cataluña–, manteniendo las pensiones –FECSA tenía un fondo interno de pensiones, que si FECSA hubiera suspendido pagos o quebrado se hubieran quedado sin pensiones los que lo tenían asegurado con un fondo de previsión interno– y, por supuesto, las inversiones de una compañía emblemática para el tejido industrial catalán.

Endesa tiene en Cataluña 4.200.000 clientes, 2.800 empleados; tenemos el 38 por ciento del inmovilizado material de España y el 22 por ciento de toda Endesa. Somos, de lejos, el primer inversor en esta comunidad. No hay ningún otro inversor que haya puesto en Cataluña del año 2002 al 2007 5.229 millones de euros. No hay ningún otro inversor privado, repito, que haya puesto en Cataluña del 2002 al 2007 5.229 millones de euros. Y esto quiero que quede muy clarito.

Una parte de los mejores profesionales procedentes de FECSA trabajan ahora en Madrid, en Sevilla, en Palma, en Bogotá, en Buenos Aires, en París, en Roma, en Río de Janeiro, en Varsovia o en Santiago de Chile. Y un amplio grupo de profesionales procedente de otros mercados de Endesa trabajan hoy en Cataluña, donde está además la sede de Endesa Red, que fue, por cierto, una de las primeras decisiones que como presidente de la compañía me honré en llevar a cabo. Una de las primeras cuestiones que hice, después de que mi primera visita fuera al *conseller en cap*, fue traer a Cataluña la sede de Endesa Red.

A través de la Fundación Endesa participamos en el patrocinio de la iluminación y restauración de los principales monumentos de Cataluña, como la abadía de Montserrat, el monasterio de Poblet –donde están sus reyes y los míos, que son los mismos–, la catedral de Girona, la Sagrada Familia de Barcelona, la Seu Vella de Lleida, el edificio del Instituto de Estudios Catalanes. Endesa está comprometida con el presente y futuro de Cataluña porque la catalanidad es un rasgo esencial de su historia y de su propia naturaleza. Decía Espriu que el que olvida sus raíces pierde su identidad. No hemos olvidado nuestras raíces catalanas, como no olvidamos nuestras raíces aragonesas y nuestras raíces andaluzas... –lo digo siempre en Málaga cuando voy, había una empresa que se llamaba El Chorro–, no olvidamos que también estaba El Chorro, como no olvidamos Unelco y no olvidamos, desde luego, lo que pasa en Gesa. No estamos en Cataluña: somos parte de Cataluña –somos parte de Cataluña.

En Cataluña tenemos un consejo presidido –y me acompaña hoy– por el profesor Antón Costas, ilustre catedrático de la Universidad de Barcelona, integrado por relevantes miembros de la sociedad catalana. El defensor del cliente de Endesa –de toda Endesa, ¿eh?–, figura además que solo Endesa posee entre las eléctricas españolas y que, por cierto, tiene sede en Barcelona, es don José Luis Oller. A nuestro consejo de

administración siempre han pertenecido distinguidos representantes de la sociedad catalana; por supuesto, nuestro director general, que me acompaña, don José María Rovira, después de haber estado arreglando la electricidad en Buenos Aires, está aquí haciendo todo lo que podemos codo a codo por Cataluña. Y estamos orgullosos, desde luego –y lo digo aquí y ahora–, de nuestra alma catalana.

Por ello hemos procurado siempre establecer relaciones de confianza y lealtad con el tejido empresarial y social de Cataluña y con sus legítimos representantes, y seguimos y seguiremos empeñados en ello, como lo prueba esta comparecencia. Yo personalmente, que –no lo ocultó nunca– soy aragonés..., en Aragón somos siempre partidarios del pacto, y siempre partidarios de las mejores relaciones con el mundo que nos circunda. Este año en la junta general se hablaba de eso. Hay mucha gente que se llama ecologista porque tiene buena relación o relación amable con el medio ambiente; hay que tener relación amable con el accionista, hay que tener relación amable con el empleado, hay que tener relación amable con el inversor, hay que tener relación amable con el proveedor y hay que tener relación amable con los territorios donde estamos. Y desde luego, mientras yo esté –mientras yo esté–, por mi parte no..., en fin, no será.

En este marco de lealtad –y acabo–, Endesa estará siempre dispuesta a asumir su primera responsabilidad, que es la de suministrar el servicio eléctrico que la sociedad catalana requiere, en las mejores condiciones posibles de calidad, de seguridad y de precio –y de precio. Pero hemos de ser todos conscientes de que en todos los países del mundo, incluidos los más desarrollados, las redes eléctricas son infraestructuras industriales sujetas de manera permanente a riesgos físicos y que exigen constantemente labores de mantenimiento y revisión. Los ejemplos de incidentes graves son recientes y abundantes, y ocurren en los países más desarrollados del mundo: en Estados Unidos, en Francia, en Italia, en Alemania, en Suecia..., en todos los países, todos los días. Nuestra obligación es invertir lo necesario y aplicar las mejoras tecnológicas necesarias para minimizar esos riesgos y asegurar la urgente reposición del servicio cuando se producen incidentes.

Pero, aun siendo los principales responsables, necesitamos también de la colaboración de los demás agentes implicados. Las experiencias de otros países desarrollados y de otras ciudades de España señalan con claridad que se les debe exigir a las empresas eléctricas que asuman sus obligaciones, pero también prestarles una colaboración imprescindible en forma de acuerdos institucionales, de normativas eficientes, de agilización de permisos administrativos para las nuevas inversiones, aceptación social de las nuevas instalaciones y consumo racional de la electricidad.

En este sentido, me gustaría, para terminar mi intervención, pedirles su apoyo y colaboración para incrementar los apoyos de la sociedad catalana al desarrollo de las infraestructuras energéticas que sean necesarias para la mejora de la calidad de vida de los ciudadanos. En este camino, Endesa está y estará siempre comprometida. Y quiero agradecerles, por último y una vez más,

la oportunidad que me han brindado de acudir a esta honorable institución y poder dar las debidas explicaciones, a través de sus representantes, a todos los ciudadanos de Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Pizarro. I si els sembla bé, doncs, procedim directament a la intervenció dels grups parlamentaris. (*Pausa.*) Si és així, intervindrà, en primer lloc, el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol. Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, bona tarda. Bona tarda a tots els representants d'Endesa i de FECSA-Endesa, tant a nivell d'Estat com a nivell de Catalunya. Senyor Pizarro, agraït per la seva presència aquí entre nosaltres.

Sàpiga que la presència que vostè fa avui aquí amb nosaltres és una compareixença que a instància seva ha despertat, per entendre'ns..., ha posat els pèls de punta a més d'un. Fixi's que hi ha hagut aquestes darreres setmanes allò de, per exemple: «El tripartit intenta evitar que el president d'Endesa comparegui al Parlament de Catalunya.» Hi ha hagut, per entendre'ns, la voluntat que una explicació com la que vostè ha fet avui aquí però que és veritat que Endesa no fa sovint, que Endesa no el fa massa sovint aquest tipus d'explicació detallada del que fa i del que no fa a Catalunya i del que fa i del que no fa amb els seus clients, hi havia la intenció i la voluntat que això, per entendre'ns, no es produís.

Sàpiga, senyor Pizarro, que, sorprenentment, aquest matí nosaltres hem tingut el titular d'energia, que és el conseller Castells, i ha estat incapaç, incapaç..., ha passat un mes de l'apagada del 23 de juliol; ha estat incapaç de posar sobre la taula cap de les causes, cap dels encadenants de les causes que podrien justificar el que li va passar a Barcelona i, jo crec, poc o molt, a la repercussió de la imatge de tot Catalunya el 23 de juliol passat. N'ha estat absolutament incapaç.

Nosaltres celebrem que vostè hagi tingut, per entendre'ns, el coratge, eh?, i la valentia de venir aquí a explicar aquestes coses. Sàpiga, de totes maneres, que se l'ha tractat a vostè com el permil de l'entrepà, perquè al matí hem tingut el Govern marcant-li el terreny a vostè i just després tindrem Red Eléctrica Española marcant-li també a vostè el terreny.

Dit això, vostè parla de causes, i ja poso de manifest una cosa que jo i la gent de Convergència i Unió tenim, per entendre'ns, sabuda. El cable a 110 d'Endesa sol no és el causant de tot això; això és cert. Ara, deixi'm formular-li algunes preguntes.

Hi ha una cosa que sí que és òbvia: aquell cable no era reglamentari; vostè això no ho ha citat. Un cable de menor tensió passant per sobre d'un de major tensió, això no és reglamentari. Sé que vostès han anunciat que ara això ho soterraran, però és cert que aquest cable, amb les condicions amb què fins ara ha estat operant, era un cable que, malgrat que havia passat les inspeccions de

tensió i de capacitat, era un cable, per entendre'ns, no reglamentari.

Sorpren una cosa de què a vostè o al senyor ministre Clos els hagi de demanar l'opinió. El senyor ministre Clos el dia 30 de juliol deia el següent, i li ho llegeixo literalment, tal com ell ho pronunciava; diu, parlant del transport: «Si nuestra red, en comparación del resto de redes europeas, es una red correcta, la red de Cataluña y de la región metropolitana de Barcelona, con relación a la red de España, es también una red de características promedio, quizá un poco por encima del promedio de calidad de la red del conjunto de España.» El ministre Clos ve a dir que la xarxa de transport de Barcelona i de la regió metropolitana és fins i tot millor que la de la resta d'Espanya. Amb l'explicació que vostè acaba de fer, ens insinuava molt directament –tindrem l'oportunitat de sentir el senyor Atienza després– que la xarxa de transport de Barcelona no és bona –no és bona. Hem posat de manifest aquest matí que hi ha una contradicció flagrant i total entre les opinions del conseller Castells, titular d'energia a Catalunya, i les opinions del ministre Clos, titular d'energia a nivell d'estat.

Algunes preguntes concretes que, per entendre'ns, val la pena formular-li, assumint que siguin o no siguin de la responsabilitat, però vostè n'és coneixedor. És lògic que collapsant Collblanc es cremi Maragall? Vostè més o menys ha insinuat que no. Les proteccions de Maragall, d'Urgell abans i de Collblanc mateix van funcionar o no van funcionar? Els actius que fallen..., vostè hi ha passat una mica per alt, però els actius que fallen de qui són? Els actius que fallen de qui són, i qui els manté? Vostès van tenir la «possibilitat» –diguem-ho amb les paraules tènues, eh?– de vendre aquests actius l'any 2003 a Red Eléctrica, fruit d'una imposició legal, i els van estar mantenint fins a l'any 2005. Però des de l'any 2005 vostès no mantenen cap d'aquestes infraestructures que han fallat a la ciutat de Barcelona. Alguna cosa hi té a veure, tot això?

Sàpiga, però, que els clients sí que són de vostè; vostè ho ha dit, els clients són de vostè, majoritàriament els clients són de vostè. I a vostè sí que li diríem clarament que si nosaltres haguéssim estat al Govern, nosaltres a vostès els hauríem obert un expedient sancionador. Sabem el dany comès, sabem els usuaris afectats i sabem que l'han causat vostès, encara que vostès no en tinguin la culpa, perquè hi ha algú que té l'aixeta, que té el *grifo* principal, que és Red Eléctrica Española. Però sàpiga que a instàncies nostres, eh?, hauria estat ja iniciat el procés sancionador.

I, una mica, el que volíem preguntar és fins a quin punt..., bé, perduts entre l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya, amb la voluntat, doncs, de buscar... El *malo* de la pel·lícula són vostès, sàpiga-ho; el *malo* de la pel·lícula a Catalunya és Endesa. La gent s'ha començat a assabentar ara que hi ha una altra companyia que està per sobre Endesa, que és la que, per entendre'ns, garanteix el transport de l'electricitat, que es diu Red Eléctrica Española. Però fins ara això ha estat quelcom bastant difús. Per tant, ha estat un cert exercici anar-li, per entendre'ns, –disculpi'm l'expressió, i amb tota cordialitat, senyor Pizarro–, a carregar-li el mort a Endesa.

Dit això, amb relació a la causa, sí que tothom a Catalunya, com a mínim, coincideix en alguns orígens que justifiquen tot això, sigui responsabilitat d'Endesa, sigui responsabilitat de Red Eléctrica o sigui responsabilitat del Govern català, del Govern espanyol o de l'Ajuntament de Barcelona: hi ha hagut poca inversió i poc manteniment. Jo sé que vostè ha intentat demostrar just el contrari. Però digui'm, si us plau, quantes vegades, des del Govern espanyol o des del Govern català, li han requerit poder avaluar l'estat d'inversió del pla Corona, del pla Tramuntana, de les diferents planificacions que Endesa tenia programades a Catalunya. Quantes vegades vostè s'ha reunit amb el Govern català per poder anar avaluant les diferents inversions programades?

És veritat o no és veritat, senyor Pizarro, que el pla Tramuntana, que literalment està incorporat en el Pla d'energia de Catalunya...? El tripartit tira endavant un pla d'energia que el que fa és que es fa seves totes les seves inversions. Però sorprenentment, després, aquestes inversions, ens trobem que no estan materialitzades. Hi han unes inversions importants a la ciutat de Barcelona, dintre del Pla d'energia, que en el fons són del pla Tramuntana, que el problema és que ja no sabem si són de Red Eléctrica o d'Endesa, perquè són de 220, i sabem que la xarxa de 220 s'entén que és ja més transport que distribució, que el problema és que aquestes infraestructures estan per fer. I segurament el fet hauria produït el mateix efecte, però hauria produït menys mal, si aquestes inversions que el Pla d'energia preveia i que el Govern de Catalunya preveia, i que teòricament o Red Eléctrica o Endesa havien de fer, haguessin estat fetes.

I una mica la sospita que nosaltres tenim, senyor Pizarro, és que aquestes inversions algú les ha anat posposant en el temps. No sabem ben bé finalment de qui és responsabilitat. Aquí passa una cosa, senyor Pizarro, hi ha un esport nacional, eh?: ningú assumeix cap responsabilitat –ningú. Fa un mes, i aquí no té ningú la culpa dels 350.000 abonats i les 700.000 persones i els comerços i les empreses afectats per l'apagada.

Escolti'm, sense cap mena de judici de valor, tampoc; igual que ha fet vostè, sense cap judici de valor: vostè ha estat requerit alguna vegada, l'empresa que vostè presideix ha estat requerida alguna vegada per exigir dèficits extraordinaris, per exemple, del Fòrum Universal de les Cultures, que es va celebrar l'any 2004, de forma, per entendre'ns, no programada al que vostès ja havien acordat prèviament amb l'Ajuntament de Barcelona amb relació al Fòrum? Ho dic perquè, clar, un acaba tenint la sospita que aquí pot haver-hi, per entendre'ns, un cert joc, un cert joc de: «Escolti'm, jo entro per aquí un cèntims que potser deixo d'invertir a la ciutat...» Per tant, seria molt bo, seria molt bo i necessari que tot això vostè avui ho aclarís.

Vostè ha intentat aclarir –i certament ho ha intentat– que vostès inverteixen molts diners a Catalunya. Però també un es pregunta si amb tota la pugna sobre l'OPA, més o menys la Constitució en mà, eh?, vostès, el Govern de Catalunya, el Govern espanyol, han estat més preocupats per això que no pas de preocupar-se i d'atendre els clients, i per entendre'ns d'una altra manera, els abonats.

Escolti'm, miri, responsabilitats, deixi'm que li ho digui, vostè jo crec que això ho ha abordat, i jo entenia les ganes que vostè tenia de venir aquí a dir-ho: el cable no és la causa; pot ser-ne en una part, però en el màxim dels màxims dels màxims el cable i Collblanc haurien afectat, en dues hores d'apagada, 25.000 abonats. Per tant, aquí hi ha moltes més causes, no?, però ningú assumeix cap responsabilitat.

Miri, jo li ho diré molt ràpidament, senyor Pizarro: tenim un exministre, que es deia José Montilla, que avui és president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable senyor José Montilla; tenim un exalcalde que avui és ministre d'Energia del Govern de l'Estat, que es diu senyor Joan Clos; tenim una empresa, que es diu Red Eléctrica Española, que és el braç armat de la política energètica del Govern espanyol –el braç armat, eh?, amb un nomenament fet a dit directament–, i els tenim a vostès, l'empresa Endesa, que guanya milers i milers de milions d'euros cada any, i ningú assumeix cap responsabilitat.

Jo ja entenc que a vostè això li costarà, perquè dirà..., ja ens ho dit, poc o molt ens ho ha dit, no?: «No, les responsabilitats no van amb Endesa.» De totes maneres, alguna cosa han fet, perquè han assumit una cosa que no sé si és per impotència seva o per supèrbia de qui els va forçar a fer-ho –que va ser el Govern català, i concretament el seu president, el senyor Montilla–; és el tema de les indemnitzacions. Si vostès coneixen, com coneixen perfectament, tots els afectats, la pregunta és: per què no fan les indemnitzacions d'ofici?, per què no les fan d'ofici? Perquè si tenen entre sis mil..., entre set mil i vuit mil, eh? –sumem-les totes–, si tenen al voltant de les quinze mil reclamacions, fins a tres-cents cinquanta mil n'hi ha molts. Obviem ja la problemàtica dels comerços i de les empreses. Si vostès saben els afectats i vostès es poden rescabalar buscant aquell que té l'ai-xeta, que és el transportista, que és Red Eléctrica –que crec que això és el que acabarà passant–, per què no actuen vostès d'ofici? Aquí es va demostrar certament, o d'una certa manera, una impotència... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, la impotència d'uns –en part, la seva– i la supèrbia d'un altre –del Govern de Catalunya concretament– per intentar estimular, a través d'un «tapaboques» que en dic jo, un «tapaboques», eh?, un procés d'indemnització que, per entendre'ns, fes callar les inversions que no acaben de venir, siguin de vostès o siguin de Red Eléctrica.

D'ara endavant, senyor Pizarro..., perquè també hem de parlar d'ara endavant. El TIEPI ha millorat; la inversió d'Endesa a Catalunya arran, per exemple, del pla Tramuntana i el pla Corona, tancats l'any 2002 –no el 2004, l'any 2002, si no ho tinc mal entès jo, tancats ja l'any 2002–, està donant poc o molt els seus fruits. Però fixi's que el que està passant és una cosa curiosa. Hi han dues empreses que es dedicaran a repartir-se les culpes, vostès i els senyors de Red Eléctrica. Hi ha un ajuntament que fa veure que la cosa no va amb ells i que es converteix –aquest sí– en el primer manifestant i en el primer intransigent de tota la gent ofesa, que n'és molta. Tenim dos governs, el català i l'espanyol, que es tapen les vergonyes mútuament. Tenim, a més a més,

un govern català que té una profunda descoordinació i incapacitat d'acordar el que toca fer en temes energètics de forma interna. I li explicaré, a dintre del Govern tripartit de Catalunya...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...és on s'ha configurat la cultura del no; la llavor de la cultura del no, senyor Pizarro, on arrela de veritat és en un govern que està farcit, profundament, d'incoherències.

Amb tot això jo només li demano una cosa; més enllà d'intentar continuar aclarint coses que al meu parer Endesa no fa amb massa freqüència, coses com la que ha fet vostè aquí, li voldria fer el prec que la seva companyia a Catalunya doni a entendre que els abonats són més aviat clients, clients que tenen drets i que tenen deures, eh?, i que, malgrat que estiguin, poc o molt, lligats a un monopoli del qual no es poden despendre, seria bo que a través de més explicació i més informació vostès donin a entendre que el que estan subministrant aquesta gent és un servei d'interès general que es diu «electricitat».

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Primer de tot, doncs, agrair la presència del president de FECSA-Endesa, el senyor Pizarro, dels seus col·laboradors, dels seus directius a nivell d'empresa, i també a nivell de Catalunya. Deia el senyor Pizarro: «Nosaltres som part de Catalunya, i aquesta empresa té la seva ànima a Catalunya.» Bé, en qualsevol cas, tot i que amb un cert retard, li agraeixo en nom del meu grup parlamentari la seva compareixença o la seva explicació pública dels fets que van ocórrer el 23 de juliol.

Els primers dies, li ho he de dir amb sinceritat, vam trobar a faltar que veus autoritzades de la seva empresa expliquessin no les causes de per què havia passat l'incident, però sí el que jo crec que els clients, els usuaris, les persones i les empreses que depenen, el seu subministrament elèctric, de FECSA-Endesa, doncs..., jo crec que, a part del Govern, probablement, el fet que les dues empreses elèctriques de les quals depèn el nostre subministrament donessin explicacions més clares a la ciutadania. Perquè els fets que van passar el 23 de juliol, com no se li escaparà a vostè –i ho ha reconegut des de la tribuna–, doncs, són d'una gravetat extraordinària i són impropis d'una societat amb un nivell de prosperitat com és la de Catalunya.

Podem estar explicant –que després m'hi referiré– l'increment d'inversions que s'ha produït al llarg d'aquests darrers anys, però hi ha una evidència clara: malgrat aquest increment d'inversions, que és cert que s'ha pro-

duït, des del 2002-2003 fins al 2006, tant per part de FECSA-Endesa com de Red Eléctrica de España, la xarxa elèctrica a Barcelona ha fallat. I els ciutadans i les ciutadanes el que volen és que, més enllà de saber les raons objectives de per què això ha passat, més enllà de les picabaralles, fins i tot, dels grups parlamentaris, tinguin solucions, hi hagi garanties, sobretot de futur, que aquestes qüestions no tornaran a passar. Un accident es pot produir, però aquest encadenament de successos que van portar a aquesta apagada que a alguns clients els ha suposat més de cinquanta hores de no tenir subministrament, jo crec que tant les administracions, però sobretot les empreses que subministren energia en el nostre país, han de garantir que no torni a passar.

Jo no faré atribució de responsabilitats ni en un sentit ni en un altre. Sí que voldré fer o faré algunes preguntes per tal d'intentar que hi hagin alguns aclariments. Perquè –aquest matí ens ho deia el conseller Castells, eh?– ha d'haver-hi una certa prudència per part de tots plegats, fins que els expedients informatius que la Direcció General d'Energia del Govern de la Generalitat i la Comissió Nacional de l'Energia han obert no estiguin tancats, no estiguin conclusos, per saber exactament què ha passat, no?, perquè una apagada tan important com la que ha tingut la capital del nostre país, doncs, home, és difícilment explicable per una sola causa. Probablement hi ha un encadenament de fets que deuen afectar, no sé en quin grau, les dues empreses que en aquests moments tenen o fan el subministrament d'energia en el país: l'empresa de transport i l'empresa de distribució. Per tant, fins que aquest expedient no estigui tancat, jo crec que no es pot demanar atribució de responsabilitats en percentatges ics a cada una de les empreses. Dit d'una altra manera, jo crec que el que no volem que passi és el mateix que li va passar a alguns que governaven fa un cert temps, que amb una apagada similar, l'any 2001, ràpidament van intentar tancar un expedient, suposo que per tranquil·litzar algunes consciències o per tapar algunes boques, i s'ha acabat com s'ha acabat. Per tant, fem bé les coses, i ja veurem de qui és la responsabilitat.

Algunes mesures ja han estat apuntades per part del Govern de Catalunya, de les coses que des de l'Administració caldrà fer; una d'elles, una nova llei, en funció del nou marc competencial que té Catalunya, en funció també del nou marc normatiu en el conjunt d'Espanya, que serà la llei de garantia de subministrament elèctric. Per tant, des d'aquest punt de vista, sí que una de les preguntes que voldríem formular-li a vostès –també ho plantejarem al senyor Atienza quan faci la seva compareixença– és en quin grau de disposició està FECSA-Endesa per al compliment d'aquesta nova llei que el Govern ha anunciat que a finals de setembre aprovarà i que, per tant, tindrà els seus tràmits parlamentaris corresponents.

Deixi'm dir-li també que el Grup Socialistes considera que tot el que ha passat és inacceptable, no? Alguns dels arguments ja els he donat. En tot cas, el Grup Socialistes, tal com està fent el Govern de la Generalitat, vetllarà per assegurar que s'arribarà a tenir tota la informació necessària per aclarir el que ha passat. I, més enllà d'aclarir el que ha passat, també, que aquests in-

formes ens donin pistes d'aquelles inversions necessàries que es necessiten, tant a la xarxa de transport com a la xarxa de distribució, per tal que fets com els que han ocorregut no tornin a succeir.

Jo ja entenc que als grups de l'oposició els interessa amortitzar massa ràpidament la seva acció de govern –que, per cert, és molt recent, eh? Algunes de les dades d'inversió que s'apuntaven ja anaven en aquest sentit, eh?, anaven en el sentit que hi ha una certa inflació en les inversions, en aquest cas de FECSA-Endesa, a partir de finals del 2003, principis del 2004, fins al 2006. No em referiré a aquestes xifres, perquè les ha expressat el senyor Pizarro; sí que m'agradaria que m'aclarís algunes xifres d'aquestes inversions de què ha parlat, no?

A nosaltres ens agradaria conèixer els muntants que signifiquen les inversions en generació, que tenen una retribució superior als de la distribució, els que tenen la distribució, i també m'agradaria saber aquelles inversions que corresponen a promotors privats i que probablement estan incorporades o s'han incorporat en les xifres d'inversió que vostè ha donat. També ens agradaria conèixer quin ha estat el muntant de les vendes, de l'operació de compravenda dels actius de FECSA-Endesa a Red Eléctrica que es van produir a finals de l'any 2003, i fins quan, d'aquestes infraestructures que abans corresponien a la seva companyia, vostès n'han fet el manteniment fins que se n'ha fet càrrec directament Red Eléctrica.

Vostè deia: «S'ha de tenir una relació amable amb el país, s'ha de tenir una relació amable amb els accionistes de l'empresa.» Jo crec que s'hauria de ser igual de diligent en l'atenció als accionistes –que ens consta que qualsevol empresa ho deu fer, que vostès ho fan–, que s'hauria de ser igual de diligent amb els usuaris, no?, amb els clients. Al cap i a la fi són persones, són empreses, i les persones i les empreses són l'ànima del nostre país. I per tant Red Eléctrica i FECSA-Endesa són empreses de servei públic, i, per tant, com a empreses de servei públic, tot i que siguin empreses privades, es deuen al fet que aquest servei públic funcioni al més correctament possible.

També m'agradaria conèixer quina repercussió han tingut en les inversions en la xarxa de distribució les mesures que el Govern d'Espanya va adoptar l'any 2004 pel que fa referència a la millora de la retribució a la distribució, que jo crec que ha permès, doncs, un increment important de les inversions; què ha significat també el pla de millora de la qualitat del servei a càrrec de la tarifa elèctrica pel que fa a les inversions a Catalunya. Vull recordar –i acabo, senyor president– que aquesta va ser una de les actuacions que el ministre Montilla, avui president de la Generalitat, va impulsar quan era ministre d'Indústria del Govern d'Espanya.

Per acabar. Vostè és conscient, és conscient FECSA-Endesa que té un mercat captiu a Catalunya –pràcticament, la majoria dels clients al nostre país són clients de la seva companyia–, i que per tant la primera necessitat de l'empresa és vetllar per la qualitat del servei, en lloc de tenir com a primera prioritat, el que a nosaltres ens ha semblat que era últimament la prioritat de FECSA-

Endesa, que era el valor de l'acció de l'operació corporativa que han tingut darrerament.

Bé, en qualsevol cas... (*Pausa.*) Sí, i per acabar, senyor president, una única pregunta. A mi m'agradaria saber com s'expliquen..., he dit que segurament hi havia una relació de moltes causes que justificaven o que podien explicar l'apagada del 23 de juliol. A mi m'agradaria saber com un cable que està subjecte per tracció a una torre pot caure. Aquí s'ha parlat de moltes coses: de sobrecàrregues, de manques de manteniment. Però, bé, en tot cas el que està clar és que aquests cables estan subjectes per tracció a unes torres i que alguna cosa deu haver passat en el manteniment perquè aquests dos cables..., en un mateix dia, en sis o set hores, hi van haver dos cables d'un mateix circuit que van caure. Un va provocar o pot haver provocat els efectes que ha provocat; l'altre, per sort, no, perquè van funcionar les proteccions. Vull dir, en tot cas si hi ha un problema de manteniment o no en aquesta línia.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pizarro, senyor Costas, benvinguts a aquest Parlament. I crec, senyor Pizarro, que hauria de venir més sovint a Catalunya. Per moltes raons, però també perquè bàsicament hi té el seu principal mercat. Per tant, vingui els cops que vulgui aquí en aquest Parlament i en aquest país.

Vostè, senyor Pizarro, ha explicat l'anàlisi des del punt de vista d'Endesa del que ha passat, l'anàlisi de la inversió dels darrers anys. En tot cas, nosaltres volem ser molt prudents. I, en la línia del que el mateix conseller d'Economia i Finances ha anunciat aquest matí, d'esperar els informes, que tenen una profunda complexitat, i del que avui s'ha després de la seva explicació, des del nostre punt de vista encara veiem més la complexitat de dilucidar realment el còctel de qüestions que han pogut passar. En tot cas, la prudència d'esperar tant la conclusió dels informes del Govern de la Generalitat, com del Consejo Nacional de la Energía.

En tot cas, deia que vostè ha fet bàsicament una explicació de l'anàlisi del que ha passat i de com, diguem-ne, s'ha atès aquesta qüestió. Però permetin-me que des del Grup d'Esquerra Republicana entrem al fons de la qüestió, que respon a la pregunta: «I ara què?»; la pregunta «i ara què?» per tenir el que ens cal, per ser realment europeus com volem ser, tant per competitivitat, com per benestar de la nostra gent.

El sistema elèctric català és un sistema saturat, és un sistema «desinvertit», si se'm permet l'expressió, és un sistema històricament «desinvertit», i és un sistema vulnerable i extremament fràgil. I això s'ha fet evident implícitament aquests dies, perquè, malgrat el creuament –i permeti'm que el qualifiqui de lamentable– de causes de l'apagada que s'han atribuït una empresa a

una altra, s'ha fet evident, deia, el reconeixement implícit que la xarxa elèctrica, tant la de transport com la de distribució, catalana està obsoleta i que no està a punt, com deia, per mantenir el benestar de la ciutadania, ni la competitivitat de l'empresa catalana, almenys en els graus de qualitat i d'excel·lència que estem obligats a ambicionar i que el país necessita. No ho diem nosaltres, ho ha dit el Col·legi d'Enginyers, ho han dit diversos sindicats, fins i tot en un moment determinat el CNE: el sistema elèctric de distribució i de transport a Catalunya està al límit de les seves possibilitats.

Jo voldria tocar en la meua exposició tres aspectes que considero de fons; alguns més de fons que d'altres o alguns de manera més extensa que d'altres. Aquests tres aspectes són: en primer lloc, la qüestió de la qualitat i de la seguretat en el subministrament; en segon lloc, la manca d'inversions de manteniment de la xarxa i l'estat i la configuració de la xarxa, tant per manca de recursos econòmics, i també en funció de les tarifes que paguem els catalans i les catalanes a Endesa, tant pels endarreriments en l'execució planificada, i una tercera qüestió, que és quin és el model energètic de Catalunya i cap on anem, que és una qüestió que, a Endesa, com a operador, li toca tangencialment, o no, però que en tot cas està jo crec que molt menys tangencialment del que pugui semblar, i que també tenim aquesta qüestió entre les mans.

No seré jo qui li faci la reflexió que la seguretat del subministrament és fonamental en la prestació d'un servei elèctric, i més tenint en compte que un servei elèctric no és un servei qualsevol; primer, perquè és clau per a altres sectors i altres serveis industrials o de particular, i després perquè és de primera necessitat per a una qualitat de vida adequada de les persones, i després perquè, clar, no es pot emmagatzemar l'electricitat, tu no pots tenir un estoc d'electricitat per a quan hi hagi demanda, no pots diferir la demanda, i el que és més greu: no hi ha serveis substitutius d'això.

Per tant, estem parlant que és una qüestió absolutament molt delicada, i més en un mercat, siguem francs, que no ha acabat la liberalització. I això a vostè també li ho he sentit dir en determinats moments. Vostè està per la lliure competència, els clients i els usuaris en matèria elèctrica també estem per la lliure competència, però aquest no és un mercat liberalitzat, és un estat de quasi-monopoli i és un mercat encara captiu.

Bé, estem satisfets que hagin presentat les excuses a les persones usuàries per carta. Ara bé, senyor Pizarro, segur que convindrà amb mi que si no es treballa a llarg termini per garantir el subministrament des de la generació, per garantir la seguretat del subministrament, planificant el transport i, si cal, amb models de redistribució justos –i això tampoc no voldria deixar-ho de banda–, no es resolen les mancances. I es pot haver actuat ràpidament després de l'incident greu, es poden haver posat molts recursos humans per resoldre-ho, però com podem..., vostè em pot garantir que això no es tornarà a repetir en èpoques punta del mes de gener, febrer, juny, juliol, de diversos anys?

Per tant, es tracta d'invertir més. I la meua pregunta, la primera pregunta és: quines inversions..., vostè m'ha

parlat de les dels darrers anys, però jo li pregunto: quines inversions entre l'any 90, 1990, i el 2007 s'han fet en la xarxa de distribució catalana i en el manteniment de la xarxa de distribució catalana?

Hem parlat de les inversions i de la necessitat de la feina a mitjà i llarg termini, i no voldria deixar de banda la importància de dissenyar un bon model de política energètica, una revisió a fons del model en què la distribució sigui més territorial, més estesa, més descentralitzada i més a prop les fons de generació del consum final, però sobretot també que aquest model es gestioni adequadament, i això vol dir supervisar, controlar.

Vostè ens ha parlat de les inspeccions que s'han fet a la xarxa afectada els darrers mesos. Li voldria preguntar quantes inspeccions l'any fan a la xarxa de distribució i si el Departament d'Economia i Finances tenia constància d'aquestes darreres inspeccions que es van fer entre el mes de març i el mes de maig a la xarxa.

Qüestió de qualitat. Vostè ha parlat del TIEPI –certament, ha millorat, certament–, però les xifres ens diuen que encara està per sota de la mitjana estatal, és a dir, que l'indicador és superior a la mitjana estatal en els últims quatre anys.

Però a nosaltres també ens agradaria parlar no només del TIEPI, sinó de l'índex de cobertura. Des del nostre punt de vista que no és tècnic, és polític, si em permet, però entenem que l'índex de cobertura és una manera d'objectivar la seguretat del subministrament de què parlàvem, és a dir, la divisió entre la potència disponible i la punta de potència màxima demanada al sistema.

Doncs, les xifres ens diuen que de l'any 90 fins almenys l'any 2004, en què nosaltres en tenim dades, aquest índex de cobertura ha anat baixant fins a tocar perillosament o fins i tot a estar per sota del mínim desitjable, que és 1,1: l'any 90, 1,3; el 95, 1,4, i a partir del 95, 1,1, 1, 1,05, 1, 1,1. Per tant, no parlar només del TIEPI sinó de l'índex de cobertura, que va molt lligat també a l'increment de demanda i l'increment de consum.

En tot cas, no ho dic jo, ho va dir l'anterior secretari d'estat d'energia l'any 2003, Catalunya era la catorzena comunitat autònoma en qualitat del servei. Des d'Endesa, vostès han dit en diverses ocasions que el model de distribució català els és desfavorable, si ho comparen amb altres comunitats, perquè vénen històricament d'una xarxa que han heretat de tres companyies elèctriques amb xarxes creuades: Enher, FECSA i Hidroelèctrica.

A mi m'agradaria preguntar-li quin era l'estat de la xarxa en el moment que Endesa es va fer càrrec de la xarxa, de les xarxes catalanes; quines inversions prèvies s'havien fet, perquè l'ou de la serp de la cultura del no a què es referia el senyor Pujol no hi era, aquest ou de la serp de la cultura del no, aleshores.

Des del nostre punt de vista..., i aquí entrarem en la qüestió de les inversions, perquè vostè ha parlat, senyor Pizarro, que el percentatge d'inversió es correspon amb el percentatge de clients que té a Catalunya, però les inversions, crec, les inversions en la xarxa de distribució es financen a través de les aportacions tarifàries a la tarifa.

Per tant, si partim d'aquests criteris, com molt bé diu el Col·legi d'Enginyers, ens trobem que aportem el 25 per cent de la tarifa i rebem el 15 per cent d'inversions. Així els números, a nosaltres tampoc no ens surten. I nosaltres entenem..., i aquesta és una proposta que llancem i que crec que vostès són els primers interessats, els diners que van a la borsa que es distribueix des del CNE a les operadores vagin en proporció de les necessitats d'inversió territorials i de les necessitats de qualitat del servei. No és el mateix tenir una xarxa que s'han trobat en mal estat que haver de repartir un «café para todos» en funció de no se sap ben bé quina és la necessitat o no.

En tot cas, per tant, insistir que els nostres números ens diuen que novament tenim unes balances fiscals elèctriques que no ens són favorables, que aquí hi ha 4 milions de clients, que tenen vostès a Catalunya, que prop del 20 per cent del negoci mundial d'Endesa està aquí a Catalunya i que, per tant, cal invertir per necessitats de la xarxa i la demanda.

Vaig acabant. Vostè ha parlat de molts milions d'euros, però jo li diria que, amb tota la humilitat del món, sense gaires coneixements tècnics, sense tenir en compte ni l'estat de la xarxa, ni l'increment de la demanda, que des de l'any 98 fins al 2003, en cinc anys, a Catalunya gairebé s'ha incrementat un 35 per cent, segons les dades que tenim, en l'increment del consum només es veu una part del relat. Per què FECSA-Endesa no ha donat històricament la qualitat del servei adequada a les necessitats dels consumidors? Per què no ho ha fet?

I agradi o no, senyor Pizarro, queda clar que des d'aquí hem de poder controlar més les inversions, més el manteniment i més l'estat de la xarxa. I les noves legislacions i normatives que tenim a partir d'ara ens ho permeten, aquí i des del ministeri.

Vostè va dir, referint-se a l'Estatut, l'any 2005, que Catalunya havia de resoldre els seus problemes dins de Catalunya sense afectar els altres. Això ho va dir a Telemadrid l'octubre del 2005. Doncs, resulta, senyor Pizarro, que no podem decidir sobre el que ens convé perquè ho decideixen altres per nosaltres; decisions a seixanta quilòmetres d'aquí... I encara que soni tan bé que vostès també són Catalunya, perquè vénen d'on vénen, quedín-se aquí... *(Veus de fons.)*

Últimes preguntes, i disculpi, senyor president acabo de seguida.

El president

Senyora Anna Simó, hauria d'acabar, sí.

La Sra. Simó i Castelló

Dues terceres parts del Pla Tramuntana s'havien d'executar entre el 2005 i el 2007, no és així, què ha succeït? I li recollim el guant del suport per millorar la qualitat de vida de la ciutadania però també del compliment de les iniciatives que iniciarà el Govern de la Generalitat.

I una última cosa. Valorem des d'Esquerra la fermesa amb què defensa el que és seu, senyor Pizarro. Ho hem vist ara aquí, ho valorem moltíssim. Ara bé, amb tots els respectes, fins a l'any 2003 –o el senyor Oriol Pujol

fins i tot ho ha escurçat al 2005 en què es va fer efectiva la venda– la xarxa de transport –entre la qual s'inclouïa la subestació de Maragall– era seva també. Fa dos, fa tres, fa quatre anys, però els cicles d'inversions no són absolutament immediats.

Per tant, a l'espera que pugui ajudar-nos a respondre aquestes preguntes, li agraeixo la seva atenció.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats i diputades..., señor Pizarro, quisiéramos en nombre del Partido Popular agradecerle el gesto de estar esta tarde aquí atendiendo a las peticiones de los grupos parlamentarios de la oposición, su buena disposición, que ha manifestado al realizar esta comparecencia. Una actitud y un gesto que queremos agradecerle especialmente porque lo hemos echado en falta en otros que pese a ser citados no han querido dar la cara. Y al contrario de lo que aquí se ha opinado, nosotros consideramos que esta comparecencia no se produce tarde sino a voluntad propia y en el momento adecuado. Le agradecemos sus explicaciones, esperamos respuestas a algunas preguntas, a algunas dudas sobre los hechos que han provocado el corte de suministro eléctrico que ha sumido a la ciudad de Barcelona en un apagón que duró varios días, y sobretudo, esperamos de usted algunos compromisos de futuro, que son lo que nos interesa.

Después de las explicaciones que usted ha dado, y que si me lo permite han dejado poco margen a la ignorancia y a la pregunta, tenemos bastante claro cuáles son las verdaderas causas del corte del subministro eléctrico, y me gustaría solicitar de usted alguna respuesta más, a la vista, y quiero recordarlo, que hoy usted está aquí por las insinuaciones de los responsables en materia de energía del Gobierno catalán que han señalado a usted como culpable y que no han querido asumir hasta el momento la más mínima de las responsabilidades. Por lo tanto, la razón de su presencia hoy aquí es, entre otras, la consecuencia de una acusación directa sobre su gestión empresarial, que señala el Gobierno de Cataluña que preside el señor Montilla –que por cierto es ex ministro de Industria y al que no hemos visto todavía–, los partidos políticos que lo componen y algún que otro medio de comunicación.

En los últimos días hemos tenido únicamente excusas políticas, señor Pizarro, que no han hecho más que disminuir la credibilidad de sus autores y aumentar la desconfianza de los ciudadanos. El Grupo Parlamentario Popular piensa, o echaba de menos, que no podemos escudarnos ni conformarnos con excusas políticas y que para saber la verdad lo que necesitábamos era saber la opinión de los técnicos. Yo me preguntaba si podíamos contar con la opinión de alguna institución técnica seria y respetable que estableciera cuáles eran las razones objetivas de este corte de suministro eléctrico; instituciones que además existen en la mayoría de países serios y que ayudan a los políticos en la toma de decisiones.

Hoy usted nos ha aclarado la situación; usted dispone de todos estos informes, no sólo elaborados por su propia empresa, sino que también ha hecho mención de algunos elaborados por otras instituciones independientes, que le agradecería mucho, y me permito la libertad y el atrevimiento de solicitarle que los meta en una carpeta y se los envíe al señor Castells, que parece ser que todavía anda intentando elaborar un informe en el que tampoco albergamos muchas esperanzas, la verdad. Y si hablamos del señor Zapatero, ha remitido las responsabilidades al informe que elaborará la Comisión Nacional de la Energía, cuyos resultados, con suerte, llegarán dentro de dos años.

Por lo tanto, para el Partido Popular no creemos que estos informes acaben aclarando demasiado las cosas.

A título de anécdota le comentaré que el orden de las comparecencias que hoy se producen nos ha sorprendido bastante, por cuanto el Grupo Popular estimaba más adecuado que los responsables políticos hubieran dado cuenta hoy aquí, después de oír sus explicaciones, señor Pizarro, como responsables empresariales –la de usted y la del señor Atienza. Pero no han querido asumir –no han podido– el riesgo de tener que dar más explicaciones que las que a ellos les convienen, y, por tanto, ahora ha sido su turno.

De estas comparecencias el Grupo Popular quiere obtener unos objetivos claros. El primero, delimitar las responsabilidades entre las empresas y la administración pública, qué parte de culpa corresponde a cada cuál. Delimitar responsabilidades era uno de los primeros objetivos que reclamábamos de esta comparecencia para saber hasta donde llega su responsabilidad como empresario, señor Pizarro. Si es posible prevenir estas situaciones de tal manera que nunca más vuelvan a producirse. Qué medidas va a aplicar. Qué sistema de indicadores utiliza para saber en qué condiciones está el subministro eléctrico. Y a quién y hasta qué punto podemos exigir la responsabilidad de no haber actuado con la diligencia debida. Porque a la vista de cómo se han producido las comparecencias, debo señalar que hay una contradicción importante y flagrante entre las declaraciones del señor Castells esta mañana, que ha afirmado que según el Gobierno hay problemas de exceso de demanda de consumo eléctrico y que ésta es la causa, juntamente con la falta y el déficit de inversión, mientras que usted ha afirmado aquí que esa no es la causa, ni de la dimensión ni de la extensión ni de la capacidad de la red de distribución, y que no hay ningún problema sobre la saturación por un exceso de consumo de demanda.

Debo decirle que lamentablemente estamos acostumbrados a este tipo de contradicciones, pero aprovechando aquí su presencia me gustaría que contribuyera a aclararlas.

¿Antes de producirse el apagón, el corte de subministro eléctrico, algún responsable de la Generalitat les había exigido el cumplimiento de sus obligaciones? ¿Habían hablado con ustedes? ¿Consideran que la gestión de la Generalitat y de los responsables de Energía ha sido suficientemente diligente para conseguir de ustedes la

actuación necesaria? ¿Qué medidas preventivas van a tomar?

Una pregunta a título más técnico, ¿a la vista del número de desconexiones, a las que usted ha hecho referencia, en la red de 220 voltios previas al incidente, lo pusieron en conocimiento del regulador de la Comisión Nacional de la Energía o de alguna otra autoridad energética? Díganos, señor Pizarro, a juicio de usted, dónde están los puntos débiles de la red de distribución energética de Cataluña.

Otra de las cuestiones que quisiéramos plantearle es ¿en qué medida esta ampliación del tendido eléctrico y la realización de estas inversiones en Cataluña han sufrido retrasos, bien por discrepancias internas del Gobierno de Cataluña –ya que unos son partidarios de la ampliación de esta red y otros no–, o han contado con numerosos impedimentos y bloqueos en nombre de la defensa del medio ambiente o de la salud pública? Y quisiera referirme a algunas cuestiones a las que aquí ya se han mencionado, como es la línea de las Gavarres o lo que está sucediendo actualmente con la línea de muy alta tensión.

Pero ahí no queda el problema. Sabemos que en los últimos meses se han contabilizado en Cataluña hasta sesenta incidentes con el subministro eléctrico, de los que nos gustaría saber exactamente cuál es el origen o la causa.

Y respecto al Plan Tramontana, que sí que es de su competencia y que preveía la construcción de 39 subestaciones eléctricas, de las que hasta ahora sólo hay 20 en toda Cataluña, y concretamente en Barcelona preveía la construcción de 7 de las que sólo hay 3, consideramos que es un bajo nivel de cumplimiento del programa de inversiones a fecha de hoy. Y si tenemos en cuenta que sólo han terminado veinte de las cuarenta previstas, ¿puede darnos garantías de que éstas se van a cumplir en los términos y en las fechas previstos? ¿Qué calendario tiene previsto? Y, sobre todo, ¿esas inversiones y ese dinero que destinará a la construcción de subestaciones eléctricas irán de manera concreta a esas inversiones y no se desviarán, como antes se ha apuntado, al pago de otras cuestiones? ¿En qué medida las inversiones que debían hacerse en Barcelona se han visto impedidas por dificultades o problemas o bloqueos también de la propia Administración municipal?

Otro de los argumentos más utilizados estos días, señor Pizarro, y no por ello menos débil, es una clara muestra más de la incompetencia de los responsables para gestionar situaciones de crisis, ha sido el argumento de la falta de inversiones. Hemos visto que usted tiene claro cuál es su programa de inversiones, y lo que queríamos saber es exactamente cuáles van a ser los compromisos de futuro en esa materia.

En cuanto a cuáles han sido las relaciones de su empresa con los responsables políticos en materia de energía, ¿en los últimos meses –también se le ha preguntado antes–, cuántas veces ha hablado y ha llegado a acuerdos o firmado convenios con los responsables políticos del subministro de energía en Cataluña? Nos gustaría saber exactamente si existe esa fluidez de trato a la que

usted aludía que había habido en otras épocas o en otras circunstancias.

Y, por último, quisiera referirme a una cuestión referida a las indemnizaciones. No he querido referirme a cifras que me parecían especialmente relevantes como consecuencia de esta situación, pero sí lo haré ahora: 350.000 usuarios afectados y 56 horas sin suministro; hospitales que a falta del suministro retrasaron sus intervenciones y tratamientos; 144 generadores que han sido instalados en las calles de Barcelona ocasionando molestias; oficinas y teléfonos de atención al consumidor se colapsaron sumiendo a los usuarios en la desinformación y en la descoordinación –también ellos esperan de usted hoy una explicación clara de a qué atenerse.

He recordado que la Cámara de Comercio ha elaborado un informe que ha cifrado las pérdidas en la nada despreciable cantidad de 62 millones de euros, lo que supone que en algún momento habrá que hacer frente a estas indemnizaciones. Quisiéramos saber por parte de su empresa de qué manera, en cuánto tiempo y en qué medida piensan hacer frente al pago de las indemnizaciones de las que las empresas son responsables.

Y en cuanto a las previsiones de la comparecencia de hoy, señor Pizarro, no esperamos sólo un proceso explicativo o exculpativo. Le he comentado antes que lo importante es ver de qué manera nos vamos a enfrentar al futuro, con qué vamos a contar, qué medidas se van a tomar para que una cosa así no vuelva a suceder, y díganos el tiempo que necesitan, el calendario que tienen previsto para cumplir sus compromisos, con qué presupuestos de inversión cuentan y qué necesitan para Cataluña y para que Cataluña pueda disfrutar de un suministro eléctrico acorde con sus necesidades, con sus índices de crecimiento, que son importantes, que nos permitan estar a la altura de los demás países de nuestro entorno.

Ustedes tienen aquí una gran responsabilidad, y le pido en nombre del Grupo Parlamentario Popular que a pesar del Gobierno de Cataluña, que hoy nos ha dado unas lamentables explicaciones, ni Cataluña ni los catalanes merecen lo que les está pasando. Ayúdenos a evitarlo, colaboren, esperamos de ustedes el cumplimiento de los compromisos que hoy van a asumir aquí, una comparecencia que no tiene precedente anterior, y recuerden que el Partido Popular desde este Parlamento de Cataluña que hoy les abre las puertas, o desde el Congreso de los Diputados, será exigente con el cumplimiento de sus compromisos. Esperamos que no nos decepcionen.

Muchas gracias.

El president

El senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pizarro, hem seguit amb molta atenció i respecte la seva intervenció en seu parlamentària. Amb atenció,

pel que ha explicat –responsabilitats pròpies o d'altres, inversions, millores del servei– i també pel que no ha dit. I amb respecte, des d'una institució, el Parlament de Catalunya, que representa el nostre autogovern. I, tot i que avui ha fet lloances a Catalunya, cal dir-li que com a mínim en diverses ocasions quan s'ha tramitat l'Estatut vostè públicament no el va tenir massa en consideració, per no dir que el va menysprear.

Avui tornem a constatar que a Barcelona es va viure una de les crisis més grans de subministrament elèctric, una crisi intolerable, un accident amb conseqüències molt importants per a milers de ciutadans i ciutadanes. Tot i això nosaltres volem de nou manifestar la nostra solidaritat amb les persones afectades i el reconeixement als treballadors i treballadores que han posat al dia al més aviat possible part de les conseqüències d'aquest accident.

Avui nosaltres volem parlar, encara que sigui de passada, d'algunes visions que tenim d'aquestes causes, de per què va passar, però sobretot de proposar mesures, que potser no li agradin, però que per nosaltres passen per evitar que no es torni a repetir. L'apagada a Barcelona no només es pot parlar com una avaria, un accident inevitable, *disparos diversos o turbulencias*, el més rellevant és que no existeixen instal·lacions, interconnexions i xarxes que permetin establir línies alternatives de servei. Aquest és un aspecte fonamental per garantir el servei i també perquè és un dels conceptes que paguen els usuaris al seu rebut de la llum, el de la potència, que els comprometen a vostès a fer-ho i que tampoc han complert.

Les elèctriques i, per tant, Endesa –i veurem què diu l'expedient informatiu– tenen responsabilitats evidents. Un manteniment deficient, unes infraestructures col·lapsades, no complir amb la potència contractada i pagada pels usuaris, inversions deficientes i una manca de més estacions i més interconnectades, això és el que va portar l'apagada a Barcelona, per la qual cosa, per aquestes responsabilitats, que ja es dirimiran, estem convençuts que vostès, les elèctriques, han de ser sancionats econòmicament de manera exemplar.

Algunes coses que volem destacar, que ens preocupen especialment. Primer, les afirmacions que vostès fan sobre les inversions, òbviament que les tenim en compte, però vostès són part interessada, les expliquen vostès. I la segona, la inspecció que fan, i és que les fan les mateixes empreses. És com si les empreses de la construcció elles mateixes es fessin la inspecció de com apliquen la llei de prevenció de riscos laborals. Quina barbaritat!

Però dit això, i abans d'algunes reflexions més de fons, li volem fer algunes preguntes. Primer, per què no s'ha complert el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, amb la construcció de noves estacions?

És cert –segona pregunta– que d'aquest conveni n'hi han compromeses nou, dues d'elles construïdes i en funcionament, una en construcció, però dues més –no com han dit els representants de l'oposició– a dos solars cedits, amb llicència ja atorgada –no obstant, FECSA no ha iniciat cap tipus d'obra–, en concret, Zona Universitària i Ciutat Vella? És cert que hi ha un solar a

Nou Barris, cedit per l'ajuntament, i que FECSA no ha sol·licitat la corresponent llicència? És cert també que FECSA ha desestimat un solar ubicat en els Ferrocarrils Catalans de la Generalitat a Sarrià?

Si això és així, voldríem continuar amb una tercera pregunta: si haguessin estat fetes totes aquestes estacions –perquè parlem de Barcelona–, la subestació de Maragall, en lloc d'estar connectada només amb Besòs i Urgell, hauria estat connectada també amb Nou Barris i Eixample - Horta, hauria passat el mateix? Passar de dues connexions a quatre hauria reduït el risc d'accident? I, si aquest s'hagués produït, n'hauria estat més fàcil l'esmena?

Una quarta pregunta: és cert, com afirma Red Eléctrica...? Perquè uns diuen –ja veurem què diuen els altres– que mai s'ha produït la desconexió de l'estació de Collblanc per fer les revisions pertinents del cable en qüestió. I si van fer canvis dels cables i les connexions hores després de l'accident; això ha estat públic. Els preguntem si això és cert o no.

I la cinquena pregunta: vostè diu –i ho hem escoltat amb molt d'interès– que han crescut, des que vostè és el nou responsable d'Endesa, les inversions al nostre país, de 2002 a 2006; benvingudes. Però això ho han fet per altruisme de la seva empresa?, perquè tenen bon *feeling* amb el Govern catalanista i d'esquerres?, o perquè anaven molt endarrerits d'inversions en aquest país?

Bé, i després de les preguntes volia retornar a algunes qüestions de fons. Perquè nosaltres creiem que, més enllà del que ha succeït, s'han de canviar les regles del joc en el sector energètic. Primer, perquè les elèctriques les han trencat, i segon, perquè cal un canvi de model energètic, pensant en les persones, en el territori i en l'economia del país, tenint present que la demanda no és il·limitada, no pot ser il·limitada. El que hem patit són les conseqüències d'una causa; la causa principal és que vostès, les elèctriques, són el rostre real de les privatitzacions dels serveis bàsics. Diguem les coses pel seu nom: parlem d'un servei de subministrament i de distribució, tant en alta com en baixa tensió, que estan privatitzats, que pertanyen a empreses gestionades amb criteris empresarials, que actuen a la pràctica en règim de monopoli, sense competència.

Nosaltres som dels que defensem que la política ha de decidir sobre els serveis bàsics; és més democràtic. No compartim que sigui l'economia, en aquest cas el consell d'administració o la junta d'accionistes que els va permetre jugar a les OPA, que determini què fer, què invertir, com inspeccionar el servei públic bàsic per a la qualitat de les persones i del desenvolupament econòmic.

Què fer, doncs, pel nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa? Canvis substancials per a un major control democràtic, és a dir, públic, d'un servei bàsic i del model energètic. Com fer-ho? Introduint canvis legislatius substancials en la planificació, control i gestió del sector elèctric, ja que aquest servei i aquestes infraestructures cal que siguin governades atenent l'interès general, i no els interessos de les grans companyies, dels accionistes i de

les grans entitats financeres que hi sol haver moltes vegades al darrere.

Per la qual cosa li plantejem que nosaltres proposarem i acompanyarem, tant en el Parlament de Catalunya com en el Congrés dels Diputats, un seguit de mesures des de la política. Una, un canvi en la normativa per garantir la inspecció que cal fer, ara en mans exclusives de les empreses. Dues, canvis legislatius en la Llei del sector energètic, en la direcció –com ja ho vam presentar en el Congrés dels Diputats i que van rebutjar, per cert, el PSOE, PP i Convergència i Unió– que les empreses estiguin obligades a reinvertir part dels beneficis en les millores de la xarxa elèctrica. Tercera, reunir periòdicament les companyies elèctriques perquè garanteixin la qualitat del subministrament i expliquin les causes de les incidències i apagades que es produeixin. Quarta, presentar un informe al Congrés dels Diputats per al compliment de les obligacions de qualitat del subministrament per part de les companyies elèctriques. Cinquena, una major col·laboració amb les comunitats autònomes. I sisena, una llei perquè, si falla la subestació de la qual depenen principalment els usuaris, permeti passar automàticament a estar vinculades a una altra subestació.

Per tant, com pot veure de la nostra intervenció crítica, escoltant el que ens ha plantejat, prenent nota del que ha dit i del que no ha dit, volem que s'arribin a aclarir al màxim les responsabilitats. Tindrem molt presents els documents que vostè ens ha plantejat i les seves opinions. Però també serà determinant per nosaltres l'informe, l'expedient demanat pel Govern de Catalunya, també de l'Ajuntament de Barcelona, i allò que es pugui produir des del Congrés dels Diputats; mesures per poder paliar els efectes d'una crisi que han provocat empreses privades, i després, un major control públic sobre un sector que és bàsic per als ciutadans, per al territori i per al país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula finalment, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, agradecer la presencia del presidente de Endesa en esta Diputación Permanente, que..., en parte porque es consecuencia de la petición que en su día hizo nuestro grupo parlamentario aquí. Y entender que ha sido especialmente esclarecedora, su intervención.

En primer lugar, hacer un juicio de intenciones: nosotros no tenemos ningún prejuicio hacia su empresa, hacia FECSA-Endesa; es decir, no cuestionamos ni su catalanidad ni su españolidad. Lo que queremos cuestionar es el buen servicio, que es lo que debe entenderse con qué es lo que debe dar una empresa que se encarga del transporte. Es decir, nos da igual su origen, pero no nos da igual el servicio que da. Esta, además, yo creo que es la opinión mayoritaria de todos sus clientes y de todos los ciudadanos. Es decir, una empresa que se encarga de suministrar..., bueno, de distribuir la electri-

ciudad, fundamentalmente lo que tiene que garantizar es el suministro. Usted mismo ha hecho referencia a ello: en su junta de accionistas ha valorado como primera premisa la del mantenimiento de un servicio de calidad. Reconocerá con nosotros que, por las razones que sean –usted ha expandido y ha dicho las suyas en este acto–, este servicio no está garantizado en Cataluña, no está garantizado en la ciudad de Barcelona y a día de hoy no es un buen servicio.

Después de la intervención de los anteriores grupos parlamentarios, no queda otra necesidad que ser repetitivo a la hora de plantearse..., más cuando interviene uno siempre el último; pero en este caso sí que me gustaría hacer una primera pregunta. Se ha hablado de la inversión, se ha exployado usted en la inversión; es decir, nos ha mareado con cifras, alegando lo satisfactorio que es el grado de inversión en Cataluña. La pregunta es muy directa: ¿es suficiente esta inversión para garantizar el mantenimiento del servicio de calidad que usted ofrece y que usted pide a su empresa? ¿Queda garantizada la continuidad y calidad del suministro?

En todo caso, sí que es cierto que, al hilo de su exposición, me ha preocupado una falta de coordinación entre el operador del transporte, entre Red Eléctrica Española, y el operador de la distribución, en este caso ustedes, FECSA-Endesa. ¿Es cierto que existe esta descoordinación que aparentemente –por lo menos algunos hemos tenido...–, la existencia que apuntaba en su intervención? Y, si existe, ¿se han puesto o se van a poner los medios de solución?

Aquí se ha abordado por otros intervinientes el tema del control de la inspección. Nosotros, desde nuestro grupo, y con ocasión de la intervención del *conseller* Castells el pasado día 30 de julio, cuestionamos un modelo energético español, un modelo eléctrico en que las empresas tienen la responsabilidad última en materia del control de la inspección. Realmente nos parece especialmente preocupante que la inspección sea efectuada de una manera propia y que únicamente quede en manos de la Administración la supervisión de este control.

Al hilo de las intervenciones efectuadas por el *conseller* Castells tanto hoy como en el día anterior, no ha quedado claro si realmente la Generalitat está efectuando este control. La pregunta es muy directa; puesto que no ha sido contestada por el *conseller* se la hago a usted: ¿son conscientes de que existe control de la inspección por parte de la Generalitat de Cataluña? Y, en este caso, ¿podría darnos cuenta, puesto que no lo ha hecho el *conseller*, de los sucesivos tipos de control que se vienen realizando en los últimos tiempos?

Las consecuencias para muchos ciudadanos han sido muy perjudiciales a raíz del apagón del día 23 de julio. Aquí hoy nos ha abordado un espíritu constructivo de su empresa diciendo que, aun cuando no tiene clara la responsabilidad de la misma, de una forma voluntaria se ha producido un adelanto de las compensaciones por parte de su empresa para garantizar el servicio a los clientes, en este caso compensar el daño producido.

Sobre este apartado, nos gustaría saber si realmente está prevista por parte de su empresa la compensación o indemnización a todos los clientes. Y esta mañana he

tenido ocasión de preguntarle o de invitarle al *conseller* Castells, en ese espíritu de colaboración que han manifestado la Generalitat, la Agència Catalana de Consum y ustedes, si estarían dispuestos a anticipar de oficio a todos los clientes afectados, de manera que no fuera necesaria la petición de indemnización por parte del cliente, sino que ya de oficio, evaluado el ahorro de consumo o la pérdida de consumo, en cada caso, si es posible efectuar de una manera directa, inmediata, sin necesidad de previa rogación, de previa petición por parte del cliente, esta indemnización. Esa sí que sería realmente una medida positiva, en cuanto que garantizaría precisamente la compensación del daño de todos los afectados. Con independencia que luego, en sede judicial –porque me temo que al final será en sede judicial–, delimiten las responsabilidades entre Red Eléctrica, ustedes, la Administración autonómica, la Administración central, la Comisión Nacional de Energía o vaya usted a saber quién es el responsable final de todo este desaguisado.

Se ha hablado igualmente aquí de valoración del daño. En este caso sí que nos gustaría que ustedes realizaran una posible evaluación, o en cuánto evalúan el daño producido por la pérdida de suministro energético durante el período al que se refirió el apagón. Nos parece poco objetivo que deban ser las cámaras de comercio quienes evalúen el daño, cuando ustedes pueden realizarlo de una manera inmediata; tienen ya buenos sistemas de evaluación. Y, en todo caso, si ya tienen alguna cifra aproximada sobre el importe que supuso para todos los ciudadanos, para todas las empresas, el apagón.

Y una última pregunta. Muchos ciudadanos ya han dejado de estar preocupados..., o no tan preocupados por el apagón en sí, por la pérdida de suministro, y empiezan a tener como principal inquietud el mantenimiento de los generadores que ustedes han dispuesto por toda la ciudad de Barcelona. Hoy el *conseller* Castells nos ha dado un avance de la posible retirada de los generadores, que están causando incluso problemas de salud en muchos ciudadanos. Si bien no asumen su responsabilidad, según hemos tenido ocasión de comprobar en este acto, sí que han colaborado en la puesta a disposición de todos los generadores. ¿Está previsto un plan para la retirada de los generadores? ¿Coincide su calendario con el calendario que hoy ha expuesto el *conseller* Castells en este acto?

Para finalizar, sí quisiera hacerle una última valoración. El suministro de energía es fundamental en la sociedad moderna y, evidentemente, en estos momentos estamos condicionados por una empresa que da un servicio público imprescindible para el funcionamiento de la empresa. De ahí que tenga que existir un control público de la actividad de una empresa privada. Somos partidarios del incremento de las medidas que aseguren de forma eficaz el suministro. Pero también nos preocupa que las posibles deficiencias de su empresa o de la empresa que sea responsable..., y ya tendremos ocasión de escuchar dentro de poco al señor Atienza, a ver si coincide con su exposición o no, pero nos preocupa que al final los problemas sean abonados por todos los ciudadanos mediante la factura, mediante la tarifa eléctrica. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Termino, señor presidente. Únicamente..., la pregunta es muy directa: ¿es usted partidario de cambiar el modelo actual tarifario eléctrico en España?

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, el senyor Manuel Pizarro. *(Pausa.)* Quan vostè vulgui.

(Pausa.)

El Sr. Manuel Pizarro Moreno

Muchas gracias, señor presidente. Voy a intentar ser breve en todo lo que pueda. Agradezco primero el tono de todos los intervinientes y, en fin, no podía esperar otra cosa del Parlamento catalán, e intentaré pues, como es lógico, estar a la altura de todos los que han intervenido. Gracias, en todo caso, pues..., en fin, que lo vean como una muestra de aproximación por parte d'Endesa a la sociedad y al Parlamento, e intentaré contestar en lo más importante a cada uno de los intervinientes.

En primer lugar, respecto al señor Pujol, el problema del cable, hay, según tengo..., me parece que hay veintisiete cables en toda Cataluña que cruzan instalaciones de unos sobre otras, con las autorizaciones administrativas pertinentes, es decir que se pueden quitar. Hay unos nuestros que pasan por encima de Red Eléctrica, y once de Red Eléctrica sobre los nuestros. Están con todas las autorizaciones..., quiero decir que pueden pasar lo mismo ellos sobre nosotros que nosotros sobre ellos. Se pueden quitar cuando se quieran, pero están con todas las autorizaciones administrativas, los hemos recibido así, supongo que lo habremos recibido de FECSA en su momento, y si quieren, pues, la comunidad autónoma tiene competencias administrativas para prohibir que eso sea así, puesto que tienen competencias, pero están con todos los reglamentos y con todos los sacramentos, y, por tanto, esto es lo que hay. Se pueden quitar si la Administración quiere que se quiten, pero así como están, y son completamente legales y con todas las autorizaciones reglamentarias.

Hemos hablado..., pues ya lo he explicado, el tema de Collblanc y Maragall. Ya hemos dicho que Collblanc queda completamente aislado y, a nuestro modesto entender, no tiene nada que ver Maragall, que desde hace cuatro horas el día de autos, el 23, ya estaba saliendo humo de cerca, y, por tanto, pensamos que Collblanc queda completamente aislado y que la cuestión de Maragall, que es la que produce el problema grave, pues no tiene nada que ver con el incidente de Collblanc. Y hemos dicho también por qué pensamos que cae el cable donde..., es un cable que se ha inspeccionado este año cuatro veces y que no se ha visto ningún problema; un cable que no ha dado problemas, no en dos meses, sino en los tres años anteriores. No tiene por qué fallar salvo que pase algo. Y si encima, además, un cable que está a distancia de la línea 3, con un intervalo de horas

sin tener nada que ver con esto, cae, pues ya lo digo, es una probabilidad de una entre 3,6 millones de años. Es decir que ahí ha tenido que haber algún tipo de sobreintensidad o lo que sea, que hace que eso se rompa, pero no porque estuviera mal, porque lo hemos inspeccionado cuatro veces, y, por tanto, pues no podemos saber lo que hay.

Hay algo con lo que no puedo coincidir. Dice que ustedes habrían iniciado expediente sancionador. Mire usted, yo soy abogado de origen; lo que se instruye siempre es un expediente para ver qué es lo que pasa, y la sanción viene después, si de los hechos resulta algo sancionable. Si no, se puede estar prejuzgando el fallo, y eso, pues, la verdad es que tiene otro tipo de connotaciones. Pero yo he instruido algún expediente en mi vida como abogado del Estado: se analizan los hechos que hay, y si de los hechos, una vez que están claros, aplicando la ley resulta que hay un hecho sancionable, luego se aplica la sanción; pero uno no puede abrir nunca un expediente diciendo ya que va a sancionar a alguien, pase lo que pase, porque eso, pues, en fin, perdone que le diga que eso no suele ser así y la justicia normalmente lo suele revocar.

Dice que la imagen de que el culpable es Endesa, de quién es. Pues, la imagen yo entiendo que es del que cobra el recibo, pero, mire usted, en este país el recibo lo cobran los que llegan al final, el recibo lo cobra el señor que distribuye al final, pero puede haber fallos de generación, fallos de transporte y fallos también de distribución. A veces hay fallos de generación, y los responsables somos nosotros también. En sistemas insulares, pues, hay veces que eso es muy difícil de gestionar, falla un elemento de generación, y lo que te aparece es un señor que no tiene luz; el distribuidor no tiene ninguna culpa y, sin embargo, pues, el culpable es el generador, y yo entiendo que ahí el que tiene que dar la cara es el distribuidor, y luego repercutir al que... O sea que le doy la razón, y entiendo que, bueno, para esto estamos; es decir que, una vez que cobras el recibo, pues tienes que dar la cara y tienes que intentar paliar el daño de la mejor forma posible.

En cuanto a las inversiones, requerimientos... Ha habido muy buena relación con el Gobierno anterior de Cataluña. Yo me reuní varias veces con el señor Subirà, que sabía mucho de estas cosas; me reuní varias veces con el señor Fernández Teixidó, y la relación era fluida. Y he visto menos al señor Castells, que acaba de llegar; con el señor Rañé, una relación muy buena, y con el señor Valls, que estuvo poco tiempo también... Es decir, las relaciones son buenas y, más que un problema de conminación a ver que es lo que haces, lo que hay es una especie de planificación a ver qué se puede hacer en Cataluña, se va haciendo, hay acuerdos que hemos suscrito y cumplido en demasía, y, por tanto, ahí no hay ningún problema.

En cuanto a que el plan Tramuntana y el plan del Gobierno catalán se solapen, seguramente; pero no puede ser de otra manera. Lo que no vamos a hacer es establecer subestaciones donde no quieren la planificación que quiera el que tiene las competencias.

Hay que decir algo que seguramente no he dejado suficiente claro en mi intervención. El sistema de generación está liberalizado, si es que se puede hablar de liberalización en el sector eléctrico. El sector del transporte está completamente intervenido, hasta el punto de algo con lo que yo no sé si se puede estar de acuerdo o no, a la vista de las directivas europeas, y es que el operador del sistema a la vez sea dueño de la red y gestione la red. Una de las cuestiones que..., mire usted, el operador del sistema, que es el que dice cómo funciona cada elemento, tiene que ser independiente, y luego la red puede ser o no de alguien distinto del que tiene la distribución, pero en todo caso es muy difícil que se sea juez y parte. Bueno, pues esa es un poco, digamos, la discusión que hay en Europa y la discusión que se tiene que establecer aquí.

En el Fòrum, convenio inicial –si quieren tomar nota–, 9.015.181,56 euros. De ellos se pagaron 3.005.060,52 en mayo del 2002; 3.005.060,52 en febrero del 2003, y 3.005.060,52 en mayo del 2003. Y hubo una aportación extra de las empresas que participamos en el Fòrum..., quiero decir, no era yo; es decir que lo digo en beneficio de mi predecesor, don Rodolfo Martín Villa: fue el primer y principal espónsor del Fòrum, en el que estaba implicado el Gobierno de Madrid, que era de un..., en fin, del Partido Popular; en el que estaba el Gobierno de Cataluña por aquel entonces, que era de Convergencia, y en el que estaba el Ayuntamiento de Barcelona, que era del Partido Socialista. Estaban las tres administraciones concernidas, todo el mundo de acuerdo, y, al final, una aportación extra antes de finalizar el evento, es decir, antes del 24 de septiembre, concretamente en julio del 2004, de 6 millones, en números redondos, de aportación extra. En total hacen 15.015.181,56; está en las cuentas de Endesa, auditado y aprobado, como no puede ser de otra forma, con todos los sacramentos de Endesa.

Si el Gobierno se ha distraído o no con otro tipo de actuaciones, pues se lo tienen que preguntar a ellos. Yo me he preocupado de gestionar la compañía, he dicho siempre que durante toda la OPA nosotros teníamos que generar energía, distribuirla y cobrarla, es lo que hemos hecho, y además, pues, hemos defendido a los accionistas, que nos están muy..., en fin, muy agradecidos –por lo menos son las cartas que tengo por todos los lados–, y la gente está muy contenta de, el que quiere vender, poder vender a cuarenta euros más cuatro de dividendos. O sea que la gente por ahí está contenta.

Me hablan de las indemnizaciones. Pues las indemnizaciones son las que son. En las indemnizaciones, cada uno pide una cosa –y contesto un poquito ya a lo que me decía el representante de Ciudadanos–: unos piden simplemente lo que no han tenido como luz, otros piden lo que sería el daño emergente y otros, el lucro cesante; es decir que cada uno pide una cosa. Y, por tanto, pues, lo que hay que ver es lo que pide cada uno, y en función de lo que cada uno pide, pues unas cosas se pueden dar y otras no, y el que no esté de acuerdo pues al final va a los tribunales. Intentamos, intentamos llegar a acuerdos con ellos, y buena prueba de ello es que a día 13 de agosto del año 2007 ya hay acuerdo con ocho mil de los reclamantes, frente a siete mil.

En todo caso, pues, aquí estoy dando explicaciones, como usted me pide, y daré todas las que quieran, ¿eh? Sí que quiero decir que la cuestión de la energía –y se lo digo a usted– es algo que exige arrestos, es algo que exige... –contesto a preguntas..., en fin, posteriores, pero se lo digo–, hace falta una especial complicidad con las personas que estén a cargo de los gobiernos que hay en cada momento. Y en este momento se lo digo a usted muy claramente, que yo estoy muy agradecido al Gobierno anterior de Cataluña, porque, bueno, pues había una línea, que era la de las Gavarres, que llevaba desde el año 90 hasta el año 2001, afectaba a trescientos y pico mil usuarios, nada menos que de la costa Brava, que es un emblema para Cataluña y para España, y gracias a los arrestos del presidente Pujol, que mandó a los Mossos d'Esquadra, pues se pudo hacer esta línea, y, si no, seguiríamos todavía..., en fin, como se estaba antes.

La segunda intervención..., el señor Terrades..., pues doy explicaciones. El señor Terrades dice que se incrementa la inversión pero que falla la red. ¿Garantías de futuro? Pues todas. Les damos todas las garantías que ustedes quieran, empezando porque hemos invertido ya 5.229 millones y vamos a invertir dos mil y pico más, o tres mil y pico más. Es decir que inversiones, las que hagan falta.

Sí que le quiero decir algo que a mí me preocupa desde que llegué al sector eléctrico. Mire usted, yo he sido toda mi vida..., bueno, he estado hasta en política, en política en un gobierno de coalición UCD-PSOE, en eso he estado en política, en el Gobierno de Aragón haciendo el Estatuto de Aragón. Y me preocupa, los años que he sido empresario, que cada empresa tiene su tempo –cada empresa tiene su tempo. El tempo de la bolsa es instantáneo; como alguien en la bolsa intente esconder en el cajón, como ha hecho alguna gente que no debía, los fallos de un día, diciendo: «Bueno, pues hoy me he comprado mal acciones, las meto en el cajón y mañana las venderé a más precio», lo que puede perder hoy en décimas de porcentaje, puede perderlo en números enteros pasado mañana. En la banca, pues los tempos de la banca son una inversión media a diez años, quince años, una hipoteca. En los términos..., en el sector eléctrico son cuarenta años. Yo, la inversión que tengo hoy tiene una vida media de veinte años, y yo estoy dejando la inversión para cuarenta años por delante, estoy dejando no la inversión para mis hijos, sino para mis nietos: cuarenta años –cuarenta años.

Y, por tanto, pues mire usted, yo lo que estoy intentando es, como el que tiene un coche, no cambiar de coche todos los años. Nadie va a cambiar una red eléctrica en un año. ¿Qué es lo que haces? Pues ver los elementos que van fallando, si tienes una instalación..., yo nunca he mirado para atrás y nunca a nadie le he pedido cuentas de lo que ha pasado ni en la Endesa pública ni en la Endesa privada ni en la FECSA pública ni en la FECSA privada. Yo cojo los elementos que hay, pongo los medios que tengo, empiezo a cambiar aquellas piezas que van mal y hasta que cambiemos la red. Pero lo que no hace nadie es cambiar de coche todos los años porque un año aparece un elemento nuevo; si no, estaríamos cambiando de coche cada seis meses, y de

red..., pues es cuarenta años. Y, por tanto, pues, ¿garantías de futuro? Que estamos haciendo un sobreesfuerzo de inversión –un sobreesfuerzo de inversión– y que lo estaremos haciendo.

Coincido con que hay un encadenamiento de incidentes, pero a nuestro modesto entender, desde luego, el de Maragall no tiene absolutamente nada que ver con Collblanc, porque Collblanc se queda aislado completamente –aislado completamente. Y ya le digo que cuatro horas antes del incidente de Maragall, la Guardia Urbana –y están las cintas a su disposición– ya nos avisa que sale humo de al lado de Maragall. Y se lo decimos a la Guardia Urbana y de la Guardia Urbana a Red Eléctrica, y en cuatro horas nadie dice nada. Y lo que arde es Maragall. Instalaciones nuestras no arde ninguna; ahí somos damnificados. Tenemos..., y contesto a alguien que me ha preguntado algo, si hemos cambiado cosas: hemos cambiado cosas, hemos cambiado todo lo que se nos había quemado en la conexión nuestra con Maragall, de inmediato. El día 26 lo teníamos todo arreglado, todo lo nuestro arreglado, lo que se había quemado como víctimas del incendio de Maragall.

Información sobre nuevas inversiones, todas las que quiera –todas las que quiera. Disposición de cumplimiento, todo lo que quiero. Garantía del suministro, pues yo creo que una sociedad como la catalana o como la española..., que es algo en lo que yo cada vez que hablo lo digo: a la economía española se le ha acabado ser una economía de sol y playa y una economía de precio barato. El esfuerzo que hemos hecho de convergencia con Europa es una convergencia donde estamos al cien por cien de la convergencia europea, pero eso significa sueldos y costes europeos, y significa calidad europea, y calidad europea es que el turista que viene a la Costa Brava no tenga cortes de luz y tenga aire acondicionado, y significa que el señor que esté con un ordenador no tenga cortes. Y por tanto creo que tenemos que hacer, todos, un esfuerzo tremendo. Pero le digo algo, le digo algo que he dicho muchas veces, y se lo digo aquí y no es mirar para atrás: nos falta hacer tres cosas –tres cosas. Uno, invertir lo que no se había invertido anteriormente. Y no protesto. Me encuentro con lo que hay, uno lo cambia y se acabó, en la medida que puede; desde luego el doble de lo que hacen los demás.

Dos, aumentar las inversiones porque el crecimiento del PIB español no es un crecimiento del cuatro acumulativo; es del siete acumulativo, del siete nominal, y por tanto hay un crecimiento tremendo –en Cataluña, del 16 por ciento– del consumo eléctrico. Y por tanto tenemos que reparar lo que viene de atrás, invertir lo que viene para adelante, y algo que es muy importante, que es de lo que hablaba hoy hace un minuto: es que en la sociedad hay una demanda mayor de calidad. No hay más que ver todos los electrodomésticos que tenemos en casa hoy y los que había cinco años, o seis años, o siete años. Y la red, básicamente, ¡es la de hace veinte años!; la red media que tenemos es la de hace veinte años –veinte años. Y por tanto tienes que ver la mayor sensibilidad de un señor, que ya no es que se quede sin luz en la bombilla, es que se queda en una tienda sin poder cobrar con la tarjeta, o que no se puede operar en un hospital, o que no le funciona el ordenador. Y por

tanto hay una mayor sensibilidad en la sociedad. Y yo creo que eso exige que los políticos..., pues mire usted, el sistema de distribución..., la cantidad de energía la da la generación, la seguridad general la da el transporte y la calidad en las casas la da la distribución, y si queremos calidad, habrá que hacer un plan de calidad.

Yo lo he hablado con todos los ministros que ha habido: lo he hablado con el señor Rato, lo he hablado con el señor Folgado, lo he hablado con el señor Montilla y lo he hablado con el señor Clos, la única vez que he estado con el señor Clos le hablé de esto –de esto–, y con el señor Montilla lo he hablado muchas veces. Bueno, yo comprendo que la distribución es el patito feo; se lo voy a decir claramente: la distribución es el patito feo. ¿Saben por qué? Pues mire usted, porque en España tenemos agua muy poca; el agua ha sido el 8 por ciento este año, porque estamos cerrando centrales nucleares, el agua es a peseta el kilovatio; las centrales nucleares nos producen energía a 3 pesetas/kilovatio. A partir de ahí, pues estamos con el carbón, que lo estamos cerrando por el CO₂, y, bueno, pues eso era el treinta y cinco y ahora es el veinticinco. Y el siguiente salto –ahí estamos hablando de una peseta el kilovatio– 3 pesetas/kilovatio Ascó - Vandellòs, 4 pesetas/kilovatio carbón; el siguiente salto es a ocho pesetas o nueve pesetas, fue el gas, y el siguiente salto es a quince pesetas la eólica, y el siguiente salto es a setenta pesetas la fotovoltaica.

Y entonces, como la tarifa no la queremos subir, pues mire usted, nosotros tenemos que pagarle más a la generación, a la distribución lo que toque y donde apretamos es en la distribución. Y el patito feo es la distribución. Y nadie quiere coger el toro por los cuernos. Los incrementos que hay de fuel, de gas, de productos energéticos... –el carbón ha pasado de 40 a 80 dólares/tonelada, porque está China reclamando de una forma tremenda materias primas. Y entonces sube la generación, el transporte lo dejamos como está y congelamos la distribución. Bueno, pues sigan congelando la distribución a ver hasta cuánto aguanta. Pero eso es lo que tenemos, eso es lo que tenemos y eso es lo que hay.

Todos los ministros –todos los ministros– lo saben. Y le diré una cosa: a todos los ministros les tiembla el pulso cuando llega el fin de año y tienen que decir –a todos los ministros, de cualquier color– que tienen que subirle al consumidor por encima del IPC. Y mire usted, eso es lo que hay –eso es lo que hay. La palma, desde luego, se la lleva el PP, que lo bajó un 35 por ciento, un 25 por ciento..., un 35 por ciento en términos reales. Pues eso es lo que ha habido; eso es lo que ha habido, ¿eh? Desde luego valoro la última subida especialmente, y además hay un guiño a la distribución, y se lo digo de verdad; creo que está muy bien hecho y creo que sería bueno que hubiera una prima y un premio a todos aquellos que están luchando por una mejor calidad en la distribución.

¿Tenemos un mercado cautivo en Cataluña? Pues un mercado cautivo en Cataluña y un mercado cautivo en Aragón, y los de Iberdrola tienen un mercado cautivo en Madrid. Pues eso lo que hay, eso es lo que hay, y eso es lo que es la distribución, y lo que hace falta, pues, es que las normas estén bien y que nosotros cumplamos todos. Pero eso es lo que hay. Lo que no va a hacer la

gente es empezar a tender líneas paralelas por otro lado, y lo que hay que ver es regular qué cobra el *carrier*, qué se compra y cómo se puede competir con ellos. Y hace falta una regulación muy bien hecha —una regulación muy bien hecha—, y yo no creo que la tengamos. ¿Cómo se puede caer un cable? Pues eso es lo que queremos saber, pero lo vamos a saber, no dude que no vamos a saber, ¿eh?

A la representante de Esquerra. Hay algo que no he entendido bien, permíname, pero... Voy a ir por partes. Dice que el sistema catalán está históricamente desinvertido y frágil. Bueno, mire usted, yo le digo una cosa: uno, de lo poco que entiende algo, es de economía. Cuando una empresa está al borde de la suspensión de pagos, pues paga los sueldos porque si no los empleados lo matan, paga el fuel porque si no no se lo sirven, paga el carbón y si queda algo, pues, invierte y si no queda nada, pues no invierte. Y cuando eso lo haces durante bastantes años, pues al final hay un déficit de inversión. Así de claro —así de claro.

A mí no me gusta mirar para atrás. Yo creo que el que mira para atrás se queda convertido en estatua. ¿Sabe?, lo que hace falta es mirar para adelante y ver cómo arreglamos esto entre todos, y desde luego eso es lo que he intentado. ¿Que está obsoleta? Pues está obsoleta. En Cataluña, y le puedo decir también que en el Matarranya, donde servía FECSA —y en Matarranya, donde servía FECSA. Y a nadie se le ocurre decir, pues, que los de FECSA nos querían matar o nos querían... Mire usted, pues, será línea para todos —quiero decir, nos querían dejar sin luz. Quiero decir que nadie... Pues bueno, hay una red mala, la arreglamos.

Hemos conseguido hacer en Aragón una línea de media tensión en dieciocho meses, tramitación y ejecución incluida, cuando en los demás sitios nos cuesta tres años, y en Canarias veinte, y en Canarias veinte, veinte años. La línea de Vilaflor..., ha tenido que haber un apagón de tres días en Tenerife. Comparecí en el Parlamento canario y lo conté —y lo conté. Y, afortunadamente, en fin, como nunca..., no hay mal que por bien no venga, pues la línea..., el apagón fue hace dos años, la línea ya está hecha. Llevábamos veinte años sin saber por dónde la hacíamos. Con lo cual, pues, yo creo que extraigamos también, bueno, consecuencias de aquí, e intentemos que Cataluña tenga la mejor red de España.

¿El transporte está al límite? Pregúntenle al señor Atienza, que lo van a tener ahora. Yo, de lo de los demás..., he tenido buen cuidado de no hablar más que de lo mío; de lo de los demás no he hecho más que apuntes para hablar de algo que me preocupa mucho, y es que el Código civil —y, en fin, en eso afortunada..., bueno, afortunada o..., digo para los que hemos estudiado, en no tener que memorizar muchas cosas—, el Código civil, artículo 1908, en el párrafo primero, dice que el que responde, en fin, cuando hay algún tipo de obligación de responder, habla, en el párrafo primero, del propietario, que responde siempre por la explosión de máquinas que no hayan sido cuidadas con la debida diligencia. En fin, es expresión textual. Es el propietario, y por tanto las referencias que he hecho a terceros es para decir que el propietario no soy yo y que lo es otro, pero no entro en juicios de valor, si la calidad del transporte está bien.

No sé si coincido o no; yo creo que el peor sistema que tenemos..., el peor sistema que hay es el que tenemos, donde no sabemos si está liberalizado o no liberalizado. A mí, le digo una cosa, me irritaba mucho —me irritaba mucho— la vieja Endesa pública, y me irritaba mucho por algo, no porque fuera pública, sino porque en el consejo de Endesa, que era regulador, es decir, era pública y por tanto el Gobierno regulaba lo que era la energía, se sentaban el secretario de estado de la energía, el secretario de estado de hacienda, el secretario de estado de medio ambiente y alguno más, y esos señores estaban en un consejo pegándose con Iberdrola, donde solo había gente privada, y con Fenosa. ¡Hombre, mire usted, o, en fin, todos públicos o todos privados! Lo que no puede ser es que el mismo que hace la norma se la aplique a sí mismo, esté en el consejo de administración y esté peleando con los pobres señores que están fuera haciendo lo que sea. Y, por tanto, pues, si se liberaliza, que se liberalice de verdad, y si se nacionaliza, que se nacionalice de verdad. Pero en todo caso lo que tiene que haber es un principio de coherencia, absolutamente.

¿Falta de mantenimiento y tarifas? Ya le he dicho lo que pienso de las tarifas. Las tarifas tienen que ser suficientes, pero hay —no me querría extender demasiado— en el *Quijote* un pasaje que a mí siempre me ha gustado, que es el de los capirotos, cuando monseñor va al sastre y le dice: «Mire usted, quiero que me haga usted un capirote con esta tela.» Le hace un capirote, sale del sastre, dice: «No, no, este señor me está engañando, me lo ha hecho muy fácil. Mire usted, yo creo que me puede hacer dos...» Pues dos, tres, cuatro y al final consigue que le hagan cinco capirotos. Y cuando sale del sastre le dan un capirote para cada dedo. «—Mire usted, que esto no me lo puedo poner en la cabeza. —Usted me dijo cinco capirotos y por tanto aquí los tiene.»

Bueno, pues yo digo un poco lo mismo. Al final dígame usted qué nivel de calidad quiere y yo le digo qué régimen de retribución queremos. Lo que no podemos tener es calidad alemana y precio tercermundista. O sea que al final tendremos que pagar por la red lo que vale la red, y eso habrá que pagarlo. Y eso es lo que hay. Y por tanto, pues, las tarifas tendrán que estar en el nivel que permitan en distribución la calidad que le queramos poner.

En cuanto al modelo energético catalán, yo creo que sería bueno que lo tuvieran si no lo tienen, y desde luego hace falta. (*Rialles*.) Creo que es bueno tener un sistema energético. Hay alguna comunidad..., yo conozco un poquito mejor la aragonesa, en fin, discúlpenme que hable de ella, pero en Aragón, por ejemplo, tenemos ya el cien por cien del consumo doméstico como eólico. Bueno, pues no está mal aquello; es decir, lo que hay que ver es qué se quiere como eólico, qué respeto al medio ambiente se quiere, qué planificación se quiere y qué medios se dan a las empresas para que lo tengan.

Inversiones desde 1990. Se las puedo facilitar cuando las quiera. Tengo las series —o las tenemos—, series históricas, precios constantes, corrientes...; se las facilito y están a su disposición.

¿Modelo de política energética descentralizada? Creo en ella –creo en ella. Y le voy a decir por qué. Mire usted, hay comunidades autónomas que no quieren tener generación; una de ellas, Madrid. Y hay provincias donde no quieren elementos de generación; una de ellas Gerona. Lo que no tiene sentido es que se pague el mismo precio por kilovatio; los señores que dicen: «A mi que me traigan la energía», que el que está dispuesto a tener una central al lado de su casa. Y por tanto lo que habría que hacer es desagregar, ver qué tipo de coste se imputa al transporte, qué tipo de coste a la generación y qué tipo a la distribución. Y el que quiera que le traigan a su casa la generación, como pasa en Sevilla cada vez que tienen cuarenta grados y es insuficiente el sistema andaluz..., pues se lo traen de Almaraz y pagan un 15 por ciento más de sobrecoste de transporte a cuarenta grados. O sea, que estoy completamente de acuerdo. Y les digo también, pues, que el que tiene Ascó - Vandellòs..., pues si una empresa se establece en Ascó o en Vandellòs lo que no tiene es por qué pagar ni transporte ni distribución; se pone a pie de planta y entonces llevaremos las empresas a la energía y no la energía a las empresas.

¿Inspecciones, cuántas al año? Pues, mire usted, nosotros hemos hecho cuatro, de abril a aquí, hemos hecho cuatro inspecciones de abril a aquí. Podemos hacer las que hagan falta. No hemos detectado ningún fallo. Y, desde luego, si hay alguno, lo decimos.

Me habla de TIEPI, los índices de cobertura han bajado... Yo creo que no ha bajado el índice de cobertura, pero tiene a su disposición, a través de don José María Rovira, todo lo que quieran.

¿Que había tres compañías en Cataluña? Había tres compañías en Cataluña. Y le digo algo que digo siempre, y no es ofensivo: si ahora tuviéramos que diseñar la red de Barcelona no la haríamos así, y la de Cataluña, tampoco. Pero tenemos lo que hay –tenemos lo que hay. Y lo que tenemos es que estaban Hidruña, Enher y FECSA. Cuando se unificaron las tres compañías, los operarios de FECSA no podían entrar en una subestación de Enher porque no sabían cómo funcionaba; esto pasaba dentro de un mismo grupo. Y aquello, pues, era una forma que era, primero, de mala gestión y, al final, de mal servicio al usuario. Y eso, pues, seguramente, habría que ir normalizando líneas e ir haciéndolo. Con un problema que tenemos nosotros, y se lo digo también, lo hemos dicho siempre en Cataluña, para que nos echen una mano: nosotros, la retribución es por línea ideal, y, por tanto, donde históricamente no la tienes ideal te pagan menos, o sea que si nos ayudan a cobrar un poquito más nos vendrá muy bien.

Las balanzas fiscales, que no son favorables. Pues no sé cómo son. Pero, en fin, lo que le digo es que nosotros invertimos en Cataluña respecto a los clientes..., primero, en el resto de España, tengo ahí los datos, por límite de tiempo no me quiero extender, pero de los 2.400 millones de inversión... Si lo tengo, es que me gustaría decírselo con precisión. Hay 2.500 millones de inversión este año. (Pausa.) Se lo digo, mire, este año –son datos de Unesa, no son míos, eh?, lo digo para que no piensen que...– el sector eléctrico en su conjunto, el año 2006, ha invertido 2.350 millones, todo el sector eléc-

trico –todo el sector eléctrico. Endesa, de 2.300, 1.400; es decir que Endesa, que es el 40 por ciento del sector, ha invertido 1.400, y el resto del sector 900 –900. Y de Endesa, 500 a Cataluña. El año pasado Endesa invirtió 1.389 –el resto del sector, 800–, y de los 1.389, 498 en Cataluña. Le doy los datos, no hace falta que los apunte, que se los doy enteros.

En el año 2004, Endesa invierte 1.055 millones en distribución –el resto del sector, 700–, y de los 1.055, 447 en Cataluña. Mire usted, esos son los datos. Se lo puedo dar por cliente, por..., por lo que quiera.

Hay una cosa que no he entendido bien –perdone porque mi nivel de catalán no es bueno. He entendido que había opinado sobre el Estatuto catalán. No haga mucho caso a lo que digan por ahí, y lo digo porque yo sé muy bien lo que digo. No opino ni del aragonés, y el primero lo hice yo. No opino ni del aragonés. De los demás no opino nunca –nunca. Tengo un gran respeto por Cataluña, como lo tengo por todos los sitios donde estamos, y por tanto creo que... A mi me tocó hacer el Estatuto aragonés. En Aragón somos gente muy orgullosa con nuestras autonomías y nuestros fueros, que son muy parecidos o por lo menos tan antiguos como los suyos. Y cuando tienes un gran respeto por la autonomía de los demás, tienes un gran respeto por sus elementos de autogobierno, como es el Estatuto. No habrá ninguna declaración mía ni sobre su Estatuto, ni sobre el canario, ni sobre el vasco, ni sobre ninguno –ni sobre ninguno. Y por lo tanto, pues, no sé a qué declaración se refiere, pero no he hecho ninguna, ni sobre el suyo ni sobre ninguno, ni sobre el aragonés. Me invitaron mis amigos de Aragón, el día que se aprobó el Estatuto, y estuve, cuando todas las fuerzas políticas estaban de acuerdo, simplemente a festejar la aprobación del Estatuto con ellos, sin inmiscuirme; ni siquiera en Aragón, donde, en fin, tengo la medalla de las Cortes, algo podría decir. Ni siquiera en Aragón participé. Con lo cual, pues, mucho menos en lo suyo.

A los señores del Partido Popular: compromiso de futuro, todo. Hay –ya lo he dicho por ahí, pues tengo los datos– 2.300 millones de compromiso de futuro. Pero yo creo..., miren ustedes, yo creo que..., lo ha dicho Sarkozy. Estuve, hace dos meses, con Tony Blair en su residencia, y con varios de los cincuenta primeros empresarios europeos, la primera cuestión en su agenda –era un señor ya que se iba y que podía haber dicho cualquier cosa– es la energía. Sin energía no funciona nada; sin energía de calidad no funciona absolutamente nada. Y yo ahí creo que sí que sería bueno un acuerdo, desde luego sobre la energía, sobre como tener energía suficiente, energía de calidad sin cortes y energía barata, por algo que es muy importante, y es que nuestro renglón de compras de productos petrolíferos es de 25.000 millones al año, cuando nuestro déficit por cuenta corriente son 83.000 el año pasado, y cuando, además, a través del precio de la energía estás metiendo a la balanza por cuenta corriente más inflación en los productos que vendes y mayor precio. Y por tanto, energía barata, energía de calidad y energía suficiente, la que sea.

¿Las indemnizaciones? Le digo lo mismo. Mire usted, cada uno pide una cosa; es decir, que no se puede por adelantado pagar, porque unos piden la energía que han

dejado de percibir; otros, el daño emergente; otros, el lucro cesante, y otros, cualquier cosa. Bueno, cada uno viene con su problema y procuramos solucionárselo, que es lo que tenemos que hacer.

Al señor Miralles le digo, respecto al Estatuto, lo mismo: que yo no he hecho nunca ninguna declaración –ninguna–, ni sobre el suyo ni sobre el mío. Y por tanto, pues, eso es lo que hay; es decir, es que no hablo de política, no hablo de política nunca –nunca. El mismo respeto que yo le doy a los políticos de no hablar de ellos, pues es que ellos me dejen trabajar, que es lo que tengo que hacer, y dar la luz, que es a lo que me dedico todos los días y bastante me cuesta.

¿Las líneas alternativas? Hace falta una red mallada en Barcelona –hace falta una red mallada. ¡Si lo sabemos todos! Más que una red mallada, exige un compromiso de todos, de todos los partidos, de todos..., es decir, una labor de pedagogía. Porque, mire usted, hay una cosa muy clara: todos queremos luz en casa, pero nadie queremos, como dicen los anglosajones, en nuestro patio de atrás, ni un transformador al lado de casa, ni una red de alta tensión, ni una red de media tensión, ni nada que nos quite la vista. Bueno, pues mire usted, al final habrá que explicar a la ciudadanía que si usted quiere luz hace falta una malla, que esa malla, los cables le llegan a casa por cable, que tiene que haber una estación transformadora –cuantas más, mejor–, y que tenemos dificultades enormes –enormes– de conseguirla. Acabo de preguntar a don José María Rovira y él le dará las explicaciones que quiera sobre qué pasa con las tres o cuatro que faltan. Mire usted, en tres años hacer las veinte que hemos hecho créame que es una heroicidad –una heroicidad–, porque nos cuesta dos años por lo menos de tramitación y una nuestra de ejecución, eh? Bueno, a poco que te vayas un poquito en un trámite, estás en los cuatro años –en los cuatro años. Estamos a todo meter, porque el dinero lo tenemos, y porque yo, desde luego, no quiero ningún tipo de apagones –ningún tipo de apagones.

¿Sanción ejemplar? Mire usted, sanción la que diga la ley. Eso es lo que dice la ley. Yo creo mucho en la ley, ¿sabe usted?, yo creo que la democracia y la convivencia se basan en el respeto a la ley, y al final, pues, si hay hechos sancionables, se tienen que sancionar y se tiene que aplicar todo el peso de la ley. Las ejemplaridades me gustan menos. Yo creo que la ejemplaridad tiene que ser legal y tiene que ser el cuerpo, es decir, los representantes de la sociedad, a través de los parlamentos, los que fijen el tipo de hechos que son sancionables y el tipo de sanción. Y esa es la ejemplaridad, que es la vida en convivencia y el respeto a la ley.

¿En inversiones que somos parte? Mire usted, yo le he dicho lo mismo también, le he dicho lo que invierto yo y lo que invierten los demás. No sé si es mucho o poco, pero es que invierto el doble que los demás. Entonces, estaré encantado de que invirtamos todos cuatro veces más, pero yo desde luego, a mí por ahí no me cogen.

¿Convenio con el Ayuntamiento? Pues mire usted, tenemos un convenio con el Ayuntamiento que lo estamos cumpliendo *ad pedem litterae*, y al pie de la letra y... Y la relación con el Ayuntamiento es buena y ahí estamos

todos en el mismo barco, queriendo ellos que haya luz y yo darla, oiga, y además cobrarla. Ya le he preguntado a don José María Rovira y el le contesta qué es lo que pasa; le puede contar absolutamente cómo está todo.

Tengo una máxima, que dije este año en la Junta General, y es que, tanto en las empresas donde administramos dineros que no son nuestros, como ustedes que administran confianza que no es suya, hay dos normas esenciales, que son transparencia y responsabilidad. Y por tanto, en Endesa no hacemos nada que no podamos contar en la Junta General. Y si lo podemos contar en la Junta General, con mucha mayor razón a usted, o sea que pregunte lo que quiera, que se lo diremos.

En cuanto a los solares que nos han permutado, pues estarán ahí. Pregúntelo, estarán dispuestos para tener la subestación cuanto antes y somos los mayores interesados.

¿Si se habría reducido si Maragall estuviera duplicado? ¡Claro que sí! ¡Si lo que estamos trabajando aquí es como en los aviones! En los aviones todos los días hay incidentes en un avión y si no hay más accidentes es porque están con todo duplicado o triplicado. Y aquí, en cuanto tengamos todo en n+1, es decir que si falla un elemento hay otro, no pasa nada. Es lo que le decía hace un minuto: si en Collblanc pasa lo que pasó, y es que saltan los protectores y se queda limitado al incidente de Collblanc y no pasa nada más –y no pasa nada más–, es decir, y no arde Maragall por las causas que sean, el incidente es de cuarenta mil abonados y diez minutos y ya está. Y por tanto, cuanto más tengamos, mejor.

¿Cambio después de la siguiente? Hemos hecho los cambios necesarios para reponer. Es decir, a nosotros en Maragall se nos queman elementos. Y en este momento no tenemos ninguno averiado porque los repusimos de inmediato. Si hay alguna duda, pues mire usted, lo puede preguntar y lo puede mirar, porque queda todo reflejado. Esto es como una caja negra, queda...

¿Inversiones altruistas? Pues le voy a contestar una cosa muy clara. ¿Sabe para qué he hecho las inversiones? Para poder venir un día aquí a dar la cara con ustedes; justo para eso. A lo mejor no se lo cree, pero yo creo en estas cosas. Y lo dije en mi primera Junta General. He sido servidor público nueve años, me ha tocado lidiar asuntos importantes, como el asunto Rumasa. He estado dando la cara muchas veces por el Estado. Y cuando das la cara –cuando das la cara–, lo primero que tienes que hacer es poner dinero. Y le contaré algo más: había discusiones en el sector eléctrico, y la discusión es: ¿qué era antes el huevo o la gallina?, es decir, yo no pongo más instalaciones hasta que no me paguen, o yo no pago hasta que no me hagan..., yo –el Estado– no le doy más retribución hasta que usted no me las haga. Y mi decisión particular, que se lo dije a los accionistas en la Junta General, porque el dinero lo han puesto los accionistas de Endesa, es: «Voy a dar la cara por delante y espero que luego me lo paguen –y espero que luego me lo paguen.» Eso es lo que he hecho. Puede que no se lo crean, pero como lo he hecho, pues ahí está. Y como verá que la rentabilidad no sale. Y como puede mirar todas y cada una de las actas de las juntas generales, donde se lo he dicho al accionista, lo tiene sencillísi-

mo. Vea las juntas, estarán depositadas en el Registro mercantil, o en mi propia empresa se las facilito, y verá usted lo que he dicho.

Y además –y además– de meter 5.229 millones en Cataluña, hemos dado estos años 4.000 millones de dividendo, hemos saneado América, que estaba sin sanear, y además hemos tenido que sanear alguna empresa que tenía relación con Cataluña, como Quiero Televisión, que nos costó 50.000 millones de las antiguas pesetas. Todo eso es lo que hemos hecho. Y además tenemos en nuestras cuentas los 600.000 millones que debía FECSA y que hoy, en términos constantes, serían 9.000 millones. Todo eso es lo que hemos hecho. Estoy orgulloso de todo lo que he hecho, los accionistas me lo han aprobado, y mire usted por donde, con un quórum del 64 por ciento me aprueban el 99 por ciento, mis accionistas, lo que hago. O sea que estoy encantado.

En cuanto a las reglas de juego, coincido con usted. Mire usted, o todos públicos o todos privados. Lo que no se puede es que haya una empresa pública y tres privadas, como pasaba hasta que se privatizó Endesa. Tiene que haber una norma clara para todos y, o todos públicos, o todos privados, lo que usted quiera –lo que usted quiera. Y el modelo, puede buscar el que quiera. Puede buscar el de Cuba, puede buscar el de Rusia, puede buscar el de Estados Unidos, puede buscar el que usted quiera –el que usted quiera, eh?

En cuanto a los cambios legislativos, estoy de acuerdo con usted, pues seguramente estaríamos muy de acuerdo en que cuanto mejor lo hagamos.

En cuanto a Ciudadanos, y perdone que... –en fin, al final me pasa como a usted que ya lo he dicho casi todo–, déjeme que me...

En cuanto al control, nosotros nos sometemos a la norma que hay. En Cataluña hay competencias exclusivas, compartidas sobre el desarrollo legislativo, desde el año 81, creo recordar, que es desde el Estatuto de Sau. Yo entonces era Secretario General Técnico de Autonomías en Madrid. Y por tanto, pues mire usted, nosotros nos sometemos a lo que se regula, cumplimos la ley al pie de la letra y en eso estamos.

Y en cuanto a los generadores, pues, los quitaremos en cuanto podamos. Por nosotros los quitamos cuando quieran, porque nosotros tenemos todo bien. El problema es que, a lo mejor, si los quitamos, los demás se quedan sin luz. Y por tanto, hasta que no aseguremos el suministro, pues no nos gustaría quitarlos.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Pizarro. Tenen ara la paraula els grups parlamentaris. Recordo que no hi haurà cap més intervenció després. Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, molt ràpidament. Gràcies, senyor president. Senyor Pizarro, a veure, amb relació només al procés sancionador, sàpiga que amb la Llei de consum a la mà ja... No és cap llició, perquè no pretenc donar-n'hi cap, de llició,

però amb la Llei de consum a la mà el que sí que es pot iniciar és un procediment sancionador, que pot derivar o no pot derivar, amb un import o no amb import, en una sanció determinada. Però es pot iniciar ja un procediment sancionador, perquè s'ha produït un dany, perquè se sap qui ha causat aquest dany i perquè se sap sobre qui s'ha causat. Aquests tres motius justifiquen l'inici d'un procediment sancionador, que la Generalitat de Catalunya no vol fer amb relació a la companyia que vostè presideix. Això és una cosa.

La segona cosa... I això no és prejutjar. Iniciar un procediment sancionador no és cap perjudici de res.

Segona. Vostè ve aquí –i jo li he dit abans, ja, poc o molt– perquè s'ha cansat de rebre. Vostè ha rebut... –vostè, en tant que la companyia que representa, per tant FECSA-Endesa–, FECSA-Endesa en el fons ha rebut allò de ser l'ase de tots els cops. L'ase de tots els cops és *al que le dan todos los palos*, eh? L'ase de tots els cops és Endesa per un motiu molt senzill: s'han conxorxat aquí les administracions –totes socialistes, per cert– per intentar..., doncs, amb una responsabilitat de tutela sobre la companyia que vostè presideix, i es van posar d'acord, poc o molt, a buscar un culpable. Semblava que el culpable era Endesa, i vostè ha vingut, per entendre'ns, aquí *a desquitarse*, no? I ho entenc. I ho entenc i, en el fons, ens ho ha demostrat amb prou arguments, no?

I, a més a més, jo crec que s'ha quedat descansat. Acabem de presenciar una intervenció en la qual vostè, amb un sentit molt pràctic, s'ha quedat descansat. Però clar... (*remor de veus*) –s'ha quedat descansat, certament–, però analitzem-ho fredament: vostè es deu als seus accionistes, certament, però vostè també es deu als seus clients. Si vol, passem per Catalunya i que li expliquin els clients l'opinió que tenen d'Endesa. Ho sap perfectament, vostè crec que ho sap. Però es deu tant als accionistes com als clients, no ens enganyem. Si vostès ho han fet tot tan bé –tan bé–, per què l'opinió pública, especialment catalana, té la imatge que té de FECSA-Endesa?

Jo li ho he preguntat i ja m'ho ha dit poc o molt, eh? Escolti'm, cal recordar-ho: els actius implicats en l'apagada són de Red Eléctrica Española, tant la seva inversió com el seu manteniment. Manteniment vol dir..., ho dic perquè s'entengui la gent, perquè a vegades, si no, aquí seguirem pensant que el manteniment és no sabem ben bé què. El manteniment vol dir que molt probablement els «disparos» aquests instantanis que es van produir...; per exemple, els onze «disparos» instantanis del 23 de juliol es van produir senzillament, potser, perquè hi havia brutícia a les resistències entre la torre i el fil. «Manteniment» vol dir netejar les resistències, potser. Ara n'hi haurà menys, i n'hi haurà menys senzillament perquè ha plogut i la pluja ha netejat les resistències. És clar, manteniment vol arribar a dir coses tan senzilles com aquestes. I això és una responsabilitat directa de Red Eléctrica Española. I ens trobem que aquesta companyia és el braç armat de la política energètica del Govern espanyol.

Deia el senyor Pizarro amb encert, i ho compartim –i ho compartim–: «La prioritat dels governs hauria de

ser fonamentalment...» –perquè si no seria l'aire, que no ens permet funcionar– «...hauria de ser l'energia.» Però clar, ens trobem un govern català, senyor Pizarro, que ha estat farcit de contradiccions i d'incoherències. El Govern aragonès deu tenir un pla i deu saber perfectament com aplicar-lo. El Govern català viu en la contradicció més absoluta, fins a l'extrem que el Pla de l'energia que s'havia de..., les accions i les inversions que hi consten no s'han materialitzat. És un pla d'energia que va aprovar el mateix Govern. Les xarxes de 220 que podrien anar des de la subestació de Vilanova fins a Maragall, o des de la subestació de Badalona fins a Maragall, o la famosa malla, que podria i que hauria d'estar feta el 2007, senzillament no està feta. Això no és competència seva, no és competència...

Per un altre costat, tenim un govern espanyol que també, lluny de tutelar, s'ha dedicat, no només preocupat per l'OPA, s'ha dedicat a fer una cosa que intentarem després analitzar amb el senyor Atienza: s'ha dedicat a engruixir Red Eléctrica Española. Cal parar atenció al que està fent el Govern espanyol i el Govern socialista amb Red Eléctrica Española. Que tota la xarxa de 220 es consideri de transport és un greu error, és un gravíssim error. En el fons, senyor Pizarro, aquella Endesa pública que vostè menysté i que no li agrada està esdevenint avui Red Eléctrica Española. I encara li ho dic amb més pena, perquè vivim una conseqüència semblant d'un organisme semblant. Sap què és avui Red Eléctrica Española?, què acabarà sent? Acabarà sent l'AENA en el sector elèctric. El mateix que tenim amb AENA ens està passant amb Red Eléctrica Española. Al pas que anem, el Govern socialista està fent de Red Eléctrica Española l'AENA del sector elèctric.

Només per acabar, cap responsabilitat, fixi's; vostès no en tenen, ho acaben de dir. No en té Red Eléctrica, que té una connexió directa amb el Govern espanyol. No en té un ministre d'Energia del Govern espanyol, que a més a més va ser excalde. No en té el president de Catalunya, que va ser ministre d'Energia. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* A vostè no li sembla una mica sorprenent...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...que passi tot això i ningú –ningú– assumeixi cap responsabilitat?

Acabo només amb relació a..., mirant endavant. Continuem amb un problema, vostè continua tenint un problema greu, vostè té un problema molt greu. Ningú ha assegurat que la xarxa acabi mallada. Estem penjant d'un fil que va d'Urgell a Collblanc. Estem posant transformadors a Urgell i transformadors a Badalona, però la xarxa a Barcelona continua no sent mallada. Qualsevol dia podem tenir un incident, i vostès en sortiran perjudicats novament, eh?, el Govern de Catalunya finalment cap responsabilitat i novament, com sempre, la gent en pagarà el «pató».

En tot cas, demanarem i intentarem contraposar les seves opinions amb la del senyor Atienza, que vindrà a continuació.

Gràcies.

El president

Senyor Terrades, té la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Bé, en qualsevol cas, és responsabilitat del Govern d'Espanya proposar la planificació del sistema elèctric, i és obligació en aquest cas de l'empresa que subministra o que fa el transport, que és Red Eléctrica, d'executar el que fixa la planificació de l'Estat.

Des de l'any 2002... Vostès saben que la planificació en transport és una planificació –en tot cas, ara li ho preguntarem també al senyor Atienza– que s'efectua cada deu anys. El nou Govern l'any 2004 ja va fer una revisió de les previsions que s'havien efectuat en el pla del 2002 al 2011. I en l'actualitat el ministeri –està penjat a la seva pàgina web, em sembla que aquest mes ja està penjat, almenys jo ho he pogut seguir– té planificada..., o una revisió d'aquesta nova planificació per tal de garantir, si més no, el subministrament en transport de l'energia des de l'any 2007 al 2017, amb les inversions corresponents. El Govern de Catalunya té aprovat el Pla de l'energia, que l'està executant. Fins i tot, a causa dels incidents que s'han produït fa ara dues, tres setmanes, doncs, el conseller ja ha anunciat tot un seguit de mesures.

Escollint algunes de les intervencions dels grups de l'oposició, jo crec que haurien de reconèixer..., haurien de deixar, encara que fos per un minut, la demagògia que aquests dies han utilitzat a cabassos, reconèixer la feina feta pels governs i preocupar-se més del que fan o no fan també les empreses del sector elèctric.

El senyor Pujol acaba de parlar d'una infraestructura, el cable que ha d'unir les subestacions de Vilanova i Maragall, i ell sap perfectament, o hauria de saber-ho, que en els acords de compra d'actius que va fer Red Eléctrica, com que era una de les infraestructures que estaven acordades amb anterioritat, qui tenia l'obligació d'executar aquesta infraestructura era precisament l'empresa del senyor Pizarro.

El senyor Pizarro diu, ha dit: «Jo no em dedico a la política.» Home, doncs, Déu n'hi do, si no arriba a fer intervencions... Ara entenc per què algun responsable polític el voldria de ministre en algun hipotètic govern, que jo crec que tardarà molt temps a produir-se en el conjunt de l'Estat. *(Remor de veus.)*

Política energètica catalana? Doncs, la tenim: Pla de l'energia. A mi també m'agradaria tenir, m'hauria agradat tenir empreses de matriu catalana potents i importants en el sector energètic; en això coincideixo amb el senyor Pizarro.

Parlava de la millora tarifària. En tot cas, m'ha complagut que hi hagués un reconeixement explícit que hi ha hagut una millora en la distribució des de l'any 2004;

fins i tot a finals del 2006, que si les meves dades no són errònies hi va haver una injecció per part del Govern de 500 milions d'euros extres més, en total 4.000 milions a la millora de la retribució en la distribució. Em sembla que ell mateix ha manifestat que aproximadament un 40 per cent d'aquests 500 milions d'euros més corresponien a FECSA-Endesa, tenint en compte que és més o menys el percentatge que té del mercat.

En tot cas, no el seguiré amb la petició que feia de millora en la retribució. Hi ha una queixa implícita de la retribució de l'activitat de distribució, que era la tarifa elèctrica en general, tot i reconeixent que les infraestructures es financen a través de la tarifa, no?, o s'haurien de retribuir a través de la tarifa. Home, no seguiré en aquesta línia perquè, bé, en qualsevol cas, només hem de veure els creixements elevats del benefici, si més no, que ha tingut FECSA-Endesa aquests darrers anys, que els ha permès repartir dividendes, doncs, home, certament importants, i fins i tot pagar primes d'assistència a les seves juntes d'accionistes. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

Acabo aquí. En tot cas, nosaltres ens esperarem als expedients informatius abans de manifestar qualsevol altra opinió respecte a qui és el responsable de l'apagada del 23 de juliol a Barcelona.

El president

Senyora Simó, té la paraula.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pizarro, agrair-li per endavant la informació que ens farà arribar al nostre grup parlamentari, i en tot cas sí que m'agradaria poder tornar a insistir en dues o tres qüestions.

Primer de tot, nosaltres pensem que, malgrat que et puguis tornar estàtua de sal quan mires enrere, entenem que no és el mateix invertir sobre una xarxa prou acceptable o que estigui bé que invertir sobre una xarxa desinvertida; que, per tant, les xifres, els milions d'euros donats, es relativitzen en funció d'aquest estat de la xarxa.

En tot cas, hi insisteixo, vostè parlava d'inversions segons percentatge de clients. Jo li torno a insistir: simplement és un fet que del 25 per cent de tarifes que paguem rebem el 15 per cent d'inversions via tarifes, perquè les inversions es financen via tarifació.

En tot cas, també dir-li que m'admira el desacomplexament amb què vincula qualitat i retribució: «Si pagues poc, conforma't amb la qualitat que et puc donar.» Però resulta que a finals del 2006, després, certament, d'una congelació a la pràctica de tarifes l'any 96, que va durar prou anys, va treure precisament el Govern PSOE un real decret sobre les tarifes 2007 amb una partida de 500 milions d'euros perquè les distribuïdores millorin xarxes, i amb la voluntat de tenir continuïtat en els pròxims

anys també. I sense voluntat de fer demagògia, perquè no ens agrada, però estan tenint un creixement alt dels seus beneficis, cosa que els permet repartir dividendes, com vostè ha dit, de 4.000 milions d'euros. Per tant, jo crec que les millores que s'estan fent... Tenim molt clar que les tarifes s'han de millorar, fins i tot dintre de la possibilitat, doncs, que un increment de tarifes pogués desincentivar un consum desaforat, una cosa que encara no queda prou clara, però és una qüestió que es podria tenir en compte, és a dir, incentivar l'estalvi. Però, ho repeteixo, quan s'estan repartint dividendes, quan s'estan millorant les tarifes per fi, queixar-se de les retribucions no em sembla del tot lògic.

I, per acabar, una última pregunta en matèria d'arbitratge de consum que no he tingut temps de poder-li formular abans. És molt simple; textualment: pensa acceptar l'arbitratge de Consum de la Generalitat com a mesura, doncs, per si hi ha particulars o empreses que creuen que són insuficients les indemnitzacions, que pugui haver-hi aquest arbitratge de Consum de la Generalitat per evitar que es judicialitzi el procés?

Moltes gràcies.

El president

El senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Señor Pizarro, le agradezco en nombre de nuestro grupo parlamentario que haya tenido usted el interés de venir al Parlamento a dar la cara y a explicar su visión de los hechos, ¿no? Nosotros no dudamos en absoluto de su palabra, pero entenderá que nuestra responsabilidad ante los ciudadanos es saber lo que pasó y ver qué es lo que se puede hacer para que no vuelva a ocurrir lo que pasó hace unos días en Barcelona.

Le reconozco que sus explicaciones hoy han sido muy claras, ¿no? Tan claras, que los grupos que apoyan al Gobierno, muy lobos con usted en los últimos días, hoy han parecido corderitos. Y de sus explicaciones, que para nosotros son muy claras, le tengo que decir que son contradictorias con lo que ha dicho el propio Gobierno de la Generalitat; son contradictorias estas con las que hizo el ministro de Industria en el Congreso de los Diputados, y seguramente no coincidirán tampoco con las que luego nos dará el presidente de Red Eléctrica Española.

Usted hoy se ha mostrado claramente partidario de dar todas las explicaciones posibles, lo ha demostrado viniendo a este Parlamento, y, por tanto, yo quiero entender ahí su predisposición total a que, si este Parlamento en el mes de setiembre aprueba una comisión de investigación que nosotros hemos solicitado para tratar de que no tengamos que esperar dos años a que ese expediente se resuelva o a que la Comisión Nacional de la Energía dictamine, pues quiero entender que usted no tendrá ningún inconveniente en volver a este Parlamento con toda la documentación necesaria para que los grupos podamos investigar y llegar al final de las cosas, ¿no?

Yo sé que ahora, pues, no hay posibilidad de que usted responda a ninguna pregunta, y, en cualquier caso, simplemente quería hacer una consideración, ¿no? Unión Fenosa tuvo que hacerse cargo en la Comunidad de Madrid y también en Galicia de las redes de 220, como consecuencia de continuos incidentes como los que se han producido estos días en Barcelona, y eran incidentes que se producían en la red de Red Eléctrica de España, ¿no? Yo querría saber si es posible saber cuál es la disposición de su empresa para asumir todas las inversiones necesarias que fueran oportunas para hacerse cargo de la red de 220, ahora en manos de Red Eléctrica Española en Barcelona, para poder hacerse cargo de estas inversiones y, por tanto, conseguir que las infraestructuras eléctricas en Barcelona fueran las que corresponden y las que los ciudadanos de esta Cataluña se merecen.

Gracias, señor presidente. Senyores i senyors diputats...

El president

Senyor Miralles, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Cinc qüestions voldria plantejar-li, telegràficament.

La primera és que li enviaré un document, i si és un error d'una televisió no amiga del Govern de Catalunya, que és Telemadrid, sobre declaracions seves, doncs, vostè faci les investigacions oportunes, però reflexions sobre l'autogovern i sobre Catalunya, almenys en aquesta i d'altres hi són presents. Em comprometo a fer-l'hi arribar.

La segona qüestió. Vostè ha afirmat que *han metido mucho, pero han sacado mucho*. I *han sacado mucho* pels accionistes i *han sacado mucho* pels usuaris.

I, en tot cas, m'ha alarmat una tercera qüestió, quan ha parlat dels preus. Miri, vostès tenen tres conceptes en els preus que paguen els usuaris en el seu rebut i que alguns d'ells deixen molt que desitjar. Abans li he plantejat el terme de potència, no ha contestat. El consum, segon concepte; un consum que porta que hi hagin persones a Catalunya i a la resta de l'Estat, on vostès actuen, que hi hagin persones que tenen el salari mínim interprofessional o que són pensionistes que paguen tres vegades més que el que paguen les empreses clientes seves. Aquestes són tarifes a aquest país. I després, el lloguer dels equipaments i el seu manteniment. Bé, amb això nosaltres hem fet diverses preguntes en el Congrés dels Diputats, que també són públiques, com vostè deia; també les hi puc remetre.

Vostè ha donat la cara, sí, la cara d'una empresa privatitzada. I mentre mirava amb molta coherència la seva intervenció, pensava en els milers i milers d'usuaris que no pensaven en la caixa negra que deia, sinó en la llista negra; que vostès, AENA, ACESA, ja hi són en l'imaginari de molts ciutadans i usuaris de Catalunya.

I, per últim, ha parlat de model. Ha arribat tard la inspiració o la «venilla FAES». Ha sortit Cuba; li han faltat Venècia, Bolívia... Miri, no, jo no aniré tan lluny;

aniré a la Constitució que vostè va treure de manera tan airada en una exposició sobre les OPA. Vagi a l'article 128 de la Constitució; un article que estic convençut que quan el tenia a la mà també el defensaria. I aquest és un, també, dels nostres, dels que defensem, i que ens agradaria, si no ho compleixen, que això pogués prendre forma al nostre país. Sap per què, senyor Pizarro? Perquè parla d'interès general de l'economia, perquè parla que els serveis essencials poden estar reservats al sector públic i perquè parla d'intervenir en les empreses o intervenir empreses quan així ho exigeixi l'interès general. Per tant, sí, coherència, vostè en el seu model i nosaltres en el nostre.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente; muy brevemente para no alargar más la intervención, que me imagino cansado ya al señor Pizarro.

En la exposición que he hecho no me ha acabado de entender cuando he hablado de las compensaciones de oficio. Yo me refería a que ustedes han fijado unos criterios de compensación, de indemnización, que van de sesenta euros a trescientos euros en función de las horas, familias... Creo que, con independencia de la compensación que se pueda hacer a empresas privadas, que efectivamente el lucro cesante y el daño emergente, pues, tienen su mayor dificultad de determinación, en el caso de establecimiento de indemnizaciones, digamos, fijadas por tabla, nada impediría que estas indemnizaciones fueran efectuadas de oficio —estas compensaciones, de oficio—, sin necesidad de previa petición por parte de los interesados. Es lo que le estaba planteando. Creo que los ciudadanos catalanes agradecerían realmente esa iniciativa, la imagen de su empresa —no le quepa duda— mejoraría en Cataluña y los afectados lo entenderían así.

Después, hay un aspecto que también quisiera resaltar que no he acabado de entender. No me ha concretado si el nivel de coordinación entre el operador del transporte, Red Eléctrica Española, y ustedes es realmente eficaz. Me da la impresión de que no. No ha acabado de concretar esa respuesta. Sabemos que tiene muy buenas relaciones con la Administración pública, con los gobiernos, pero no sé si tiene tan buenas relaciones con el operador hermano, ¿no?, el que precisa para realizar sus funciones.

Y, finalmente, una última alegación en relación con la voluntad de servicio. Aquí ahora se ha hecho referencia a alguna necesidad de intervenir por parte de la Administración en el control de la empresa eléctrica, y yo le he preguntado expresamente sobre el modelo tarifario. Y creo que, realmente, el modelo tarifario me da la impresión de que es el verdadero eje sobre el que pivota todo el modelo eléctrico español; un modelo tarifario globalizado en el que realmente es difícil la determinación individual de cada una de las partes que colabora en el sistema eléctrico: en la producción, el transporte y la distribución.

Le vuelvo a preguntar lo que antes no me ha contestado: ¿es partidario de modificar el modelo tarifario español?

El president

Bé, doncs, en principi, si les intervencions s'han produït fins aquí, si el senyor Pizarro... (*Pausa.*) Dos minuts. (*Rialles.*) Dos minuts amb el benentès que a més a més no hauríem d'obrir torn de rèplica, si els sembla als grups, eh? (*Pausa.*) Dos minuts, senyor Pizarro.

El Sr. Manuel Pizarro

Muchas gracias por su benevolencia, señor presidente.

Al señor Oriol. Seguramente, hay una diferencia semántica y, en principio, pues, entiendo que en los expedientes estamos de acuerdo en que al final, si hay que sancionar, se sanciona, y si no, no.

Sí que quiero decir que es una obsesión nuestra –y con esto, en fin, contesto alguna otra de las cuestiones– el modelo de atención. Igual que el modelo de atención a los accionistas es el dividendo, la medida de atención a los clientes es el TIEPI, es el tiempo de interrupción, y en Cataluña lo hemos mejorado un 50 por ciento desde el año 2002. Esto es lo que hay. Seguramente cada vez que hay..., es como cuando hay un accidente de avión, cada vez que hay un accidente de avión, pues parece que se caen los aviones todos los días. Al final tienes que ver las estadísticas y ver cuántos se caen cada año y cuántos no. Lo que le digo es que en Cataluña desde el 2002 a aquí hemos mejorado el TIEPI más de un 50 por ciento, y Cataluña, por primera vez, el año pasado –debemos saber cómo imputamos los incidentes, pero hasta junio de este año– mejor TIEPI que Madrid, y, por tanto, mejor servicio, en un 50 por ciento. Eso es lo que hay.

Al señor Terrades. Pues coincido con que se está mejorando la financiación, y ojalá entre todos la mejoremos un poquito mejor, pero que lo vean los ciudadanos. Es decir –yo se lo decía al ministro Clos–, yo haría un plan, desde luego, donde nos comprometiéramos..., el Gobierno, el compromiso a durante... Estamos invirtiendo a diez años, y lo que tú empiezas a querer invertir hoy, no empiezas a poner un euro hasta dentro de tres años. Lo que sí que sería bueno es que nos comprometieran unos ingresos a un tiempo, al que sea, a diez años, y anticipar eso con una financiación para empezar. Es decir, lo que podemos hacer en diez años, hacerlo en tres. Yo eso creo que se podría hacer, no sería costoso, y, en todo caso, la economía crecería seguramente un PIB más al año que sin hacer absolutamente nada milagroso.

A los señores de Esquerra. Tienen razón; o sea, las inversiones, pues, depende de cómo lo mires. Desde luego, estamos en una situación que no era la mejor posible, con tres redes. Yo creo que es la única comunidad que tenía tres redes superpuestas. Mire usted, yo he hecho lo que he podido, y respondo de lo que he hecho yo, que es poner, con todo el interés que he podido, el mayor dinero que he podido en Cataluña. Creo que queda mucho por hacer, pero desde luego yo seguiré haciendo todo lo que pueda.

Las tarifas..., ha dicho usted algo que es muy importante, y es que la tarifa es desincentivadora, le hemos perdido el miedo al recibo, y eso es muy grave. Es decir, tampoco creo que se deba penalizar a nadie por consumir energía eléctrica. Ahora lo diré a las personas de Iniciativa...

El president

Senyor Pizarro, hauríem d'anar acabant.

El Sr. Manuel Pizarro

...per Catalunya –sí–, pero creo que hay que insistir por ahí. Los datos de tarifas e ingresos se los puedo dar, verá como están en orden.

A don Daniel Sirera le agradezco, en fin, las palabras que me dirige, y, desde luego, vendré por aquí tan pronto quiera.

A los señores de Iniciativa per Catalunya. Hemos metido mucho y sacado mucho... Pues mire usted, sacamos 400 millones y metemos 5.000. Esa es la cuenta, ¿eh?

La garantía de potencia hay que cobrarla. Y, por ejemplo, en sitios como..., en los sitios de turismo, en el Valle de Arán, tú tienes que tener dimensionada la red para el día de Fin de Año, que está todo el mundo. Entonces, ahí tienes que tener una garantía de potencia donde la gente tiene que saber que, aunque no utilice la casa durante todo el año, por utilizarla un día, yo tengo que dimensionar la red; es como dimensionar una autopista para el día de más tráfico del año. Y eso es la garantía de potencia.

Coincido con lo del salario mínimo; yo lo he pedido toda la vida. Tiene que haber una tarifa mínima para la gente..., para los «milleuristas», yo lo... Y en cuanto a los alquileres por equipamiento, pues, en fin, puede preguntar lo que sea.

Creo que en la economía, pues, tiene que haber un interés general; yo nunca lo he negado. Pero en cuanto a privatizaciones o no privatizaciones, lo que digo es que o todos privados o todos públicos. Lo que no puede ser es estar peleando una empresa pública con otra privada porque eso es cuando se produce la complicación.

Las compensaciones de oficio, le digo lo mismo. Es muy complicado –contesto ya a Ciudadanos–, pero créame que estamos en la mejor disposición para que no se judicialice nada, llegar a acuerdos con todo el mundo y, desde luego, ese es mi compromiso y lo que he hecho toda la vida.

La coordinación con Red Eléctrica puede ser mejor, como siempre. Pero sí que le doy un detalle. A los cuatro días del incidente que tuvimos en Collblanc, hubo un incidente igual en Mallorca donde ardió una subestación que llevaba dos años puesta; allí va junta la distribución con el transporte. Con un incendio de una subestación transformadora, cuatro horas de parón, absolutamente, nada más.

Y el modelo tarifario, pues cuanto más lo cambiemos, mejor.

Gracias por su benevolencia, señor presidente, y gracias a todos por la oportunidad que me han dado de estar esta tarde con ustedes.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Pizarro.

Suspenem la sessió per acomiadar el senyor Pizarro i donar la benvinguda al senyor Atienza, exactament durant deu minuts, dotze minuts màxim.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de vuit i onze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixença de Luis Atienza, president executiu de Red Eléctrica de España, perquè informi sobre l'avaria en el subministrament elèctric de Barcelona (tram. 357-00050/08)

Ho fem ara amb la compareixença del senyor Luis Atienza, president de Red Eléctrica de España. I, en tot cas, té la paraula.

El Sr. Luis Atienza Serna (president executiu de Red Eléctrica de España)

Muchas gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, es para mí un honor, y yo diría incluso, más allá, una obligación, comparecer ante este Parlamento, ante los representantes de los ciudadanos, para explicar lo que hasta ahora conocemos del grave incidente del 23 de julio, sus causas, el comportamiento de las instalaciones y los trabajos realizados y por realizar para reponer el servicio en calidad y en seguridad.

La energía eléctrica es un servicio esencial para los ciudadanos y, por tanto, lo primero que hay que decir es que el sistema eléctrico ha fallado, le ha fallado a los ciudadanos, y por ello hay que pedir las disculpas que se corresponden por este grave incidente, más allá de las responsabilidades que se irán delimitando, que en los temas eléctricos son extraordinariamente complejas, pero que afortunadamente en el sistema eléctrico existen registros, existen cajas negras que recogen, segundo a segundo, ciclo a ciclo, onda a onda –cada ciclo tiene veinte milisegundos–, todos y cada uno de los incidentes, todas y cada una de las perturbaciones que se producen en el sistema eléctrico.

Y por eso, lo primero que se preguntarán es cómo siendo así las explicaciones puedan ser tan diferentes. Yo voy a darles las certezas, las certezas técnicas, que hasta ahora, que ahora, Red Eléctrica tiene de lo que conoce sobre el incidente, lo que puede explicar con base técnica perfectamente documentada en los registros de que la red de transporte, de que el sistema eléctrico dispone.

Quiero también, además de pedir disculpas a los ciudadanos, lamentar –ya lo había hecho públicamente– el cruce de acusaciones que se ha producido sobre la asunción de responsabilidades entre las empresas, que afortunadamente no han impedido una cooperación técnica estrecha entre Endesa y Red Eléctrica para una rápida reposición del servicio. Diría «rápida», la más rápida reposición del servicio; porque luego comentaré también cuáles han sido las razones estructurales por las cuales el servicio no se ha podido recuperar hasta transcurridas cincuenta y cinco horas, que es una situación extraordinariamente anómala en el funcionamiento del sistema eléctrico.

El origen del incidente es indiscutible: la caída de un cable de la red de distribución, un cable de ciento diez kilovoltios propiedad de FECSA-Endesa, sobre la subestación de Collblanc que provocó no dos cortocircuitos, como se apunta por parte de Endesa, sino tres cortocircuitos perfectamente recogidos en los registros, en las cajas negras del sistema eléctrico.

Bueno, lo primero que hay que plantearse es por qué se cae el cable –por qué se cae el cable. Y nos han dicho que ha sido consecuencia de los incidentes que se han producido durante las últimas semanas en la red de transporte del entorno de Barcelona.

Se han producido, efectivamente, doce incidentes. En el sistema eléctrico se producen incidentes por muchas razones. Se producen incidentes por agresiones externas, como fue el desprendimiento de la galería en la calle París y el incendio de la conducción del gas, como fue la perforación de la galería en el cable de Badalona - Trinitat, un perno que perforó, efectivamente, unos cables de la red de transporte. Se pueden producir por fallos en los equipos técnicos, se pueden producir por rayos o se pueden producir por fenómenos meteorológicos o de diverso tipo que incrementen la conductividad del aire; puede ser el humo de un incendio, puede ser una densa niebla o puede ser una nube de polvo sahariano. Hay muchas razones por las cuales se producen incidentes en la red de transporte. En la red de transporte en España se producen entre mil quinientos y dos mil incidentes cada año. En esas semanas a las que se hacía referencia se han producido doce incidentes –dos de ellos, ya los hemos comentado– debidos a agresiones externas.

Cuando se produce un incidente, el sistema eléctrico para aislarlo dispara diferentes líneas –«dispara» quiere decir desconecta diferentes líneas para confinar ese incidente. Y eso es lo que lleva a la confusión, yo diría interesada, de hablar de sesenta incidentes cuando se trata de doce incidentes, que por razones lógicas de funcionamiento del sistema eléctrico llevan a que los fusibles, las protecciones de las diferentes líneas salten para aislar el incidente y proteger y evitar la extensión de ese incidente hacia otras zonas.

Se ha dicho que esos incidentes, que esos cortocircuitos o que esos disparos, porque no todos los incidentes han implicado falta eléctrica, no todos los incidentes han implicado cortocircuitos, están en el origen de la caída del cable. Nada más lejos de la realidad –nada más lejos de la realidad.

Hemos calculado cuál es el efecto térmico de esos disparos sobre el cable de ciento diez kilovoltios propiedad de FECSA-Endesa. El efecto térmico de esos disparos ha sido de menos de 0,1 grados, es decir, menos que el efecto que tiene una nube pasajera que oculta el sol sobre la temperatura del cable. Esa es la realidad. En esos mismos incidentes, la red de transporte ha soportado intensidades hasta diez veces superiores a las soportadas por ese cable, y no se cae. En los mil quinientos - dos mil incidentes que se producen en la red de transporte en España no se caen los cables, porque los cables no deben caerse. Si los cables se caen, no es como consecuencia de un aumento de 0,1 grados por una sobrecarga puntual, en unas cifras absolutamente marginales las que ha soportado ese cable; se caen como consecuencia de la fatiga, del deterioro acumulado durante años, que cualquier mantenimiento efectivo hubiera debido detectar y corregir. Esto, técnicamente, se demostrará en los informes, en las alegaciones que se irán presentando, que se han presentado y que se irán complementando en el expediente informativo.

Decía: si estamos hablando que un cable se puede caer por un efecto que estimamos en 0,1 grados de incremento de temperatura, a mí se me viene a la cabeza que es como decir que el puente de Mineápolis se ha caído como consecuencia del incremento del tráfico que se produce por el cierre temporal de un puente vecino. El puente se cae porque está en malas condiciones; no se cae porque aumente la intensidad del tráfico, se cae porque está en malas condiciones. Esa es la única explicación, esa es la única explicación que se me ocurre para la caída del cable: un déficit de mantenimiento en ese cable. Un cable que, efectivamente, estaba soportando en ese momento un nivel de carga en torno del 60 por ciento.

Entonces, una vez aclarado el origen de la caída del cable, vamos a comentar el efecto de la caída del cable sobre el sistema eléctrico, sobre la subestación de Collblanc y sobre el cable, posteriormente, Collblanc - Urgell. El cable, en su caída, que hemos podido simular a partir de los registros de los oscilógrafos, toca primero la barra 1 de la subestación de Collblanc, provoca un cortocircuito, que es correctamente despejado, como hoy ya se ha reconocido, por las protecciones del sistema de Red Eléctrica, correctamente despejado, en setenta milisegundos. Inmediatamente después, diez milisegundos después, en su caída -estamos hablando de milisegundos-, en su continua caída, el cable toca a la otra barra -las barras en la subestación son los puntos neurálgicos de la subestación, donde llegan y salen las líneas que confluyen en una subestación-, toca la segunda barra y provoca un segundo cortocircuito, que también es correctamente despejado por las protecciones y apaga la subestación de Collblanc y el mercado que de él se deriva.

Podía haber quedado ahí el incidente, efectivamente, podía haber quedado ahí confinado. Pero el cable sigue cayendo, y sigue cayendo... La subestación está apagada, pero los cables que llegan a la subestación siguen manteniendo tensión en punta, alimentada desde los otros extremos. Y el cable, en su caída, tres segundos después, toca el cabezal del cable Collblanc - Urgell,

que estaba alimentado desde Urgell - Maragall - Badalona, desde el Besòs, y provoca un tercer cortocircuito de extraordinaria intensidad, extraordinariamente exigente, del que se derivan el resto de los incidentes que luego comentaremos.

Como consecuencia de ese... Pero quiero resaltar de nuevo que las protecciones, como se podrá demostrar a partir de los oscilógrafos, las protecciones del sistema de transporte funcionaron correctamente. Los registros están disponibles; se han puesto ya a disposición de la Generalitat y de la Comisión Nacional de la Energía. Los oscilógrafos lo revelan contundentemente: las protecciones funcionaron, de acuerdo con su diseño y de acuerdo con los criterios generales de protección.

Como consecuencia de ese tercer cortocircuito, queda indisponible el cable Collblanc - Urgell, un cable que había sido recientemente revisado, y se habían repuesto, renovado, cambiado algunas de las cajas de *cross bounding*, que se llaman... Los cables tienen en los empalmes unos mecanismos para descargar a tierra las corrientes inducidas que circulan por las pantallas del cable, por las protecciones del cable. Entonces, estos mecanismos, estas cajas, tienen unos pequeños..., «explosores», se llaman, pararrayos, arcos voltaicos, porque son los que regulan cuándo hay que descargar a tierra esas corrientes y pueden generar ruido y pueden generar humo, a veces, en el comportamiento normal de esas cajas, que están conectadas a tierra y que sirven para descargar esas corrientes inducidas en el cable cuando son excesivas -cuando son excesivas.

Pues bien, esas cajas, algunas de ellas habían sido dañadas por el desprendimiento y el incendio de la calle París, el cable se había revisado en profundidad, había habido que cortarlo, repararlo completamente, empalmarlo de nuevo y revisar todas las cajas para su reparación. A pesar de eso, la intensidad del cortocircuito dañó alguna caja, y eso es lo que retrasó la reposición de ese cable hasta las tres de la mañana del día siguiente.

Pero, adicionalmente, se..., ese cortocircuito, ese tercer cortocircuito, que fue despejado en ciento cuarenta milisegundos por las protecciones de Urgell, como el cable va de Collblanc -ya sé que me voy a extender en algunos elementos técnicos que puedan ser complejos- a Urgell, y como en Collblanc estaba desconectado, porque la subestación de Collblanc estaba apagada, la única protección, el único fusible que puede desconectar el cortocircuito es el fusible que está en Urgell. Y este, como primero intenta comunicarse con la protección del otro extremo y no está porque la subestación de Collblanc está apagada, tarda ciento cuarenta milisegundos en lugar de los setenta milisegundos que tarda el fusible de la subestación de Collblanc.

Además del deterioro de ese cable, quince segundos después se detecta una alarma de incendio en la subestación de Maragall. Yo no me atrevo todavía a decir cuál es el origen, cuál es la relación, cómo se desencadena el incendio a partir de ese incidente, de ese tercer cortocircuito. Pero sí puedo comentar que los oscilógrafos de Maragall y de Badalona no registran falta eléctrica, cortocircuito, en las instalaciones de 220 de Maragall.

Por tanto, los peritos nos dicen que no se excluye que el origen del incendio esté en una tensión diferente de la del 220.

Yo no me atrevo, hoy en día..., por eso precisamente he sido siempre tan prudente a la hora de determinar, de delimitar todas las responsabilidades, cuál es la secuencia de acontecimientos y cuáles son todos los elementos que han podido fallar hasta conducir a un incidente de tal gravedad. Pero sí les puedo decir –y eso está en los registros, en las cajas negras– que los oscilógrafos de Maragall y de Badalona no registran falta en el 220 de la subestación de Maragall.

¿Qué actuaciones...? Luego comentaré, porque es muy relevante, el tema de la gravedad del incidente, provocada sobre todo por la dificultad de la reposición, el elemento estructural que yo he comentado al comienzo de mi intervención. ¿Qué actuaciones realizó Red Eléctrica? Lo primero, retirar el cable de Collblanc para poder reponer..., retirarlo en condiciones de seguridad, para poder reconectar, reponer la subestación de Collblanc y, por tanto, el mercado que de él se derivaba.

En segundo lugar, la reparación de la avería del cable Collblanc - Urgell, que permitía, que permitió en la madrugada siguiente dar suministro a Urgell y a su mercado. En tercer lugar, evaluar la situación de la subestación de Maragall y analizar las mejores opciones para reponer el suministro y buscar la recuperación de la situación previa al incidente.

La subestación blindada de Maragall queda evaluada como completamente destruida. Por tanto, era necesario, además de buscar las soluciones transitorias para reponer el suministro, yo diría más, las provisionales para reponer el suministro, buscar soluciones transitorias que permitieran un suministro más seguro y más robusto, hasta el completo desmontaje y reconstrucción de la subestación blindada de Maragall con la última generación tecnológica, como se está haciendo.

Como soluciones de carácter provisional, puesto que no había suministro posible desde la subestación, desde el 220 de Maragall, que había quedado completamente inservible, correspondía al distribuidor, a FECSA-Endesa, reponer el servicio a partir del apoyo de la red de distribución, de la búsqueda de alimentación desde otras subestaciones y de los grupos electrógenos.

Por parte de Red Eléctrica, se ha estado trabajando en la conexión directa del cable Badalona - Maragall que había quedado dañado por el incendio en los primeros cuarenta y cinco, cincuenta metros, en su conexión directa a los transformadores de distribución de la subestación de Maragall, que de esta forma se convertían, se convierten en transformadores remotos de la subestación de Badalona. Eso es lo que en estos momentos estamos finalizando y lo que se espera que pueda poner en servicio el transformador en el día de mañana.

Al mismo tiempo, estamos haciendo la misma operación con el otro cable, con el cable Urgell - Maragall, reparándole la parte dañada para poder conectarlo directamente al otro transformador, de tal forma que a lo largo de este mes de agosto sea posible recuperar

sin apoyo adicional la alimentación de la demanda que depende de la subestación de Maragall.

Y, en tercer lugar, lo que hemos puesto en marcha, inmediatamente, fue contratar una nueva subestación, el desmontaje y el montaje de una nueva subestación blindada de última generación para Maragall, proceso que ya está en estos momentos en curso pero que tiene una duración de unos seis meses.

Pero, además de los problemas, de las características particulares del incidente, lo que convierte el incidente en particularmente grave desde el punto de vista del interés de los ciudadanos es que no se pueda reponer el servicio porque no haya alternativa de suministro a la subestación de Maragall. Y este es un problema de configuración de la red, este es un problema de la incapacidad del mallado de la red de distribución para recibir el apoyo y solventar, sin pérdida del mercado, el fallo de una subestación de la red de transporte.

Porque de incidentes de este tipo ha habido varios en España en los últimos tres años: ha habido el incendio de una subestación de Unión Fenosa en Atocha, la subestación de Mediodía, en Madrid; el incendio de una subestación también de Unión Fenosa del Cerro de la Plata, de transporte –estoy hablando de instalaciones de transporte–, y la paralización por decisión del ayuntamiento después de un incidente de la subestación de Patraix en Valencia. En ninguno de estos tres casos se ha producido una pérdida de mercado que haya tardado casi tres días en su reposición. ¿Por qué? Por la configuración de la red de distribución. Porque la red de distribución en lugar de estar exclusivamente radial a partir de una transformación de 220 a 20 kilovoltios, o a veinticinco, para minimizar el coste de la red de distribución está más mallada. Existe media tensión, con tensiones superiores a los cuarenta y cinco kilovoltios que permiten, ante el fallo de una instalación de transporte, de una subestación de transporte, alimentar ese mercado, esa demanda, redirigiendo esa demanda hacia las subestaciones de transporte vecinas.

Este es un elemento de configuración de la red, pero es un elemento sobre el que Red Eléctrica había ya manifestado reiteradamente su preocupación. Había manifestado su preocupación por la configuración de una red de distribución radial desde subestaciones de transporte, algunas de ellas no malladas, como sucede con el caso de Maragall y Urgell. Subestaciones no malladas son subestaciones en las que no llegan más que dos líneas, que están en rosario, digamos, puestas a lo largo de una misma línea, como sucede entre Collblanc i Badalona. De tal forma esas subestaciones no malladas son particularmente vulnerables. ¿Por qué? Porque dificultan extraordinariamente los descargos, porque ante un descargo para hacer labores de mantenimiento cualquier fallo en el otro cable significa un apagón total. Y por eso Red Eléctrica había reiteradamente pedido a los distribuidores que en la red de distribución cuando se solicitaba un acceso a la red de transporte tenía que proporcionar soporte suficiente para la demanda, sobretodo cuando se pedía para subestaciones como de este tipo no malladas.

No solamente lo habíamos manifestado reiteradamente, sino que hicimos un borrador de procedimiento de operación –que es una propuesta de norma del operador del sistema, que se somete a la Comisión Nacional de la Energía, a las autoridades regulatorias, para su debate y su aprobación– sobre criterios de coordinación entre la red de transporte y la red de distribución, que está en estos momentos en discusión en la Comisión Nacional de la Energía, pero a la que Endesa se había opuesto. Y se había opuesto como se ha opuesto a todas las peticiones de apoyo desde la distribución que Red Eléctrica como operador del sistema le había hecho cada vez que solicitaban un acceso a la red de transporte.

Con argumentos que voy a leer. Se trata de un informe de Endesa, de un informe de la Dirección de Planificación y Calidad de Red, enviado a Red Eléctrica, pero supongo que se lo han enviado también a la Comisión Nacional de la Energía y al resto, que dice: «En consecuencia, en el caso general de subestaciones, alta tensión, media tensión, y para las subestaciones 220, media tensión en particular, no se considera procedente en el caso general establecer una alimentación alternativa y complementaria a la que procede de la red de alta tensión dado que su desarrollo redundaría en unos costes no asumidos en los modelos de desarrollo de la red de distribución considerados en su regulación.»

Puedo ir más allá, en la exposición del documento. «Este riesgo...» –el riesgo al que hace referencia Red Eléctrica por la ausencia de una alimentación alternativa, sobretudo en subestaciones no malladas, como la de Maragall y la de Urgell– «... este riesgo se considera aceptable desde el punto de vista del gestor de la distribución siempre que el grado de disponibilidad anual de estas líneas sea acorde con los valores habituales de la red de transporte y se realice la adecuada coordinación entre los gestores de la red de transporte y la red de distribución para la programación y realización de estos descargos.»

El problema no es solamente la alimentación alternativa para poder realizar los descargos de mantenimiento, las desconexiones de mantenimiento, el problema es tener una red, configurada estructuralmente en las grandes ciudades, capaz de soportar el fallo de una subestación. Es decir, eso que ahora el Gobierno de la Generalitat ha anunciado que va a legislar, que Red Eléctrica había propuesto en ese procedimiento de operación, es una condición fundamental para garantizar el suministro en las grandes ciudades.

Este es el problema de fondo de la parte más grave de todo este incidente, porque si no hubiéramos tenido el problema de la imposibilidad de alimentar la demanda de todos los consumidores, de todos los clientes que dependían de la subestación de Maragall, si hubiésemos podido dirigir a través de una red suficientemente mallada esta demanda hacía las subestaciones vecinas, hubiésemos estado hablando de un grave incidente pero que no hubiese provocado un perjuicio tan grave para tantos ciudadanos.

Ahora quería hacer alguna referencia a... Establecida ya cual ha sido la secuencia de los incidentes, cual es lo que lo ha provocado y cual ha sido la razón estructural

que ha provocado un impacto tan grave..., que repito no se ha producido en Madrid, y en la comunidad autónoma con posterioridad no se produjo porque la red estaba más mallada, pero aún así la comunidad autónoma con posterioridad ha regulado este mismo requisito precisamente por percibir que no se había producido eso pero podía producirse. Pero una vez comentado eso, yo quiero hacer alguna referencia a las inversiones de Red Eléctrica en Catalunya. Red Eléctrica compró, era la propietaria y la responsable de desarrollar la red de cuatrocientos kilovoltios, y en el año 2003, negociado entre final del 2002 y marzo del 2003, compró la práctica totalidad de la red de 220 que todavía estaba en propiedad de las empresas distribuidoras, entre el 2002 y el 2003. Es una operación que se hizo en el año 2002-2003, que es perfectamente coherente con lo que sucede en toda Europa. No existe ninguna empresa distribuidora en Europa que tenga activos de 220, ni siquiera en las ciudades. Es decir, la distribuidora de Londres no tiene los activos de 220 en Londres; la distribuidora de París no tiene los activos, no tiene ni los activos de 64 kilovoltios; la distribuidora de Lisboa no tiene los activos de 220, ni los de 132, creo que ni siquiera los de 64, pero lo mismo podría decir de Holanda o de Bélgica, etcétera, o de Italia, que tienen..., el transportista tiene la red de transporte hasta 252 kilovoltios, es decir, por debajo de lo que se produce en España.

Esa es la realidad. Compró la red de transporte –yo no voy a entrar... Es decir, comparto el criterio porque es el criterio europeo, el que tomó mi predecesor con el impulso, con el apoyo del Gobierno, de comprar la red de transporte de 220. No lo discuto porque creo que es buena la unidad de la red de transporte, es decir, no lo discuto, pero fue una compra de los activos sin auditoría técnica, fue una compra de los activos digamos ciega, global, en bolsa, calculada como un múltiplo de la retribución. Repito, marzo de 2003, unos activos con un contrato de mantenimiento, efectivamente, para los antiguos propietarios, en este caso para Endesa, hasta finales del 2005.

Cuando yo llego a Red Eléctrica en el mes de julio de 2004, creo que era el 8 de julio, me encuentro con que las auditorías técnicas realizadas a posteriori por Red Eléctrica en las instalaciones adquiridas en el caso de Catalunya reflejaban que la mayoría, la inmensa mayoría de las protecciones no cumplían los criterios generales de protección y su aparatada era obsoleta y con características claramente insuficientes para asegurar su buen funcionamiento. Y me encuentro en julio del 2004 con esa situación –julio del 2004–, unas instalaciones, auditadas ya técnicamente, en un estado lamentable, y lamentable porque estoy hablando de que el programa de renovación, que en estos momentos hemos puesto en marcha, pusimos en marcha a finales del 2004, implica renovar más del 90 por ciento de las protecciones de la red de transporte de 220 en Catalunya –más del 90 por ciento de las protecciones; renovar diversa aparatada en más del 60 por ciento de las posiciones y los sistemas de control y otros elementos de medidas auxiliares en el cien por cien, en el cien por cien de las posiciones –las posiciones son los puntos de conexión en la red de transporte con transformadores o con las subestaciones.

Bueno, esa es la realidad con un problema adicional: me encuentro en el mes de julio con esa situación, que es una situación dramática, de grave riesgo ahora que Red Eléctrica era propietaria de estas instalaciones, que no habían podido empezar a renovarse porque Red Eléctrica y Endesa no habían conseguido cerrar los flecos de los contratos y, por tanto, Red Eléctrica no podía entrar, empezar a instalar las casetas y las infraestructuras necesarias para realizar de forma acelerada el plan de renovación. Y lo primero que hice fue sentarme a cerrar estos flecos y a negociar un acuerdo con Endesa que nos permitiera, porque era mi mayor preocupación, empezar cuanto antes ese proceso de renovación de la situación de unos activos –estamos hablando de julio del 2004– en un estado lamentable.

¿Y saben qué es lo que pidió Endesa? Volver a ser transportista en Barcelona –volver a ser transportista en Barcelona–, y yo se lo cedí. ¿Por qué? Porque estaba tan preocupado porque se prolongase esa situación de parálisis del proceso de renovación, que llegamos a un acuerdo por el cual Endesa se responsabilizaba de algunas instalaciones de transporte en el centro de Barcelona –en concreto el cable Vilanova - Maragall, por ejemplo– y de la mayor parte de las posiciones de transformación a distribución, posiciones de transporte para conexión a distribución en el centro de Barcelona.

Esa fue la realidad, esa fue mi cesión del modelo para una empresa que acababa de vender un año antes todas sus instalaciones de transporte en Barcelona. Pero eso nos permitió empezar a trabajar, empezar a solicitar urgentemente las licencias y empezar a trabajar en el proceso urgente, urgentísimo de renovación de esas instalaciones.

Este plan, que no solamente se refiere a Catalunya, que se refiere también a Andalucía y al resto de los activos adquiridos, tiene un presupuesto total de 400 millones de euros para el conjunto de los activos adquiridos; en Catalunya el 23 por ciento, 92 millones de euros –la red en Catalunya representa el 12, entre el 12 y el 13 por ciento de la red de transporte en España.

¿Qué significado? Como he comentado, renovar los sistemas de control en el cien por cien de las posiciones, renovar las protecciones en más del 90 por ciento y renovar diversa apartada en más del 60 por ciento de las instalaciones, de las posiciones.

¿Hasta dónde hemos llegado en el nivel de ejecución de este plan? Hasta donde nos lo permite la propia situación de la red. Esa es una paradoja que me van a permitir que yo les explique. La dificultad, la debilidad de la red hace que las oportunidades de descargo, de desconexión de algunas instalaciones para poder trabajar sobre ellas y renovarlas, las ventanas de oportunidad son extraordinariamente cortas. No es posible trabajar sobre dos instalaciones al mismo tiempo, y además hay que aprovechar los períodos de primavera y en otoño en los que no hace ni mucho frío ni mucho calor para poder desconectar esas instalaciones y renovarlas sin provocar apagones, sin provocar perjuicios para los usuarios. Esa es la realidad, y se ha hecho todo lo rápido que permiten los descargos, todo lo rápido que permite la operación del sistema, que es la que tiene que evaluar..., que tie-

ne que cumplir unos criterios de operación que están legalmente establecidos, que no puede permitir descargos de instalaciones cuando implican un riesgo para la continuidad y la seguridad del subministro.

Y eso hace que hayamos avanzado muy poco, por ejemplo, en las posiciones de distribución, en la renovación de las conexiones entre el transporte y la distribución. ¿Por qué? Porque, como tenemos una distribución en bolsa con muchos clientes que solamente dependen de una subestación, las oportunidades para prescindir de esa instalación para hacer su renovación son extraordinariamente limitadas, y nos las limita en este caso el distribuidor, que nos dice: «No se puede cortar esta instalación porque es necesaria para garantizar el subministro.» Por esto hasta ahora solamente hemos renovado el 4 por ciento de esas posiciones, y vamos a llegar al 14 por ciento a final de año.

Sin embargo, en las de mallado, en las posiciones de mallado, que hay más margen de maniobra para hacerlo, hemos renovado ya el 52 por ciento de las posiciones en Cataluña y vamos a llegar al 62 por ciento para final de año. En todas ellas, en todas las que hemos renovado hasta ahora, hemos cambiado el cien por cien de las protecciones. ¿Para qué? Para ajustarlas a los criterios generales de protección.

En definitiva, por tanto, estamos en un programa de renovación que está mucho más retrasado de lo que a mí me gustaría –mucho más retrasado de lo que a mí me gustaría–, pero no podemos ir más rápido porque no disponemos de las ventanas de oportunidad para poder prescindir temporalmente de esas instalaciones y poder realizarlas. Entonces, claro, estamos en esa paradoja en la cual se duda entre el riesgo para la seguridad del suministro que proporciona una instalación no renovada o el riesgo para la seguridad del suministro de prescindir de esa instalación durante un tiempo para realizar su renovación.

Y, en lo que se refiere a la nueva red, cuando se realizó la planificación 2002-2011, en toda España, entre el 2002 y el 2004, se invirtieron 661 millones en la red de transporte, 220 en media anual; entre el 2005 y el 2007, 1.530, 510 en media anual. Es decir, hemos ido pasando desde 203 el 2002, 215 el 2003, 243 el 2004, 420 ya el 2005, 510 el 2006, y 600 millones este año. Es decir, hemos prácticamente triplicado, entre el 2002 y el 2007, el ritmo inversor en la red de transporte en el conjunto de España.

¿Y qué ha sucedido en Cataluña entre el 2002 y el 2004? Treinta millones de inversión, de inversión reducida. Entre el 2005 y el primer semestre del 2007, por parte de Red Eléctrica, 112 millones. Si le sumamos lo realizado en la renovación y mejora, hemos ya multiplicado por cinco el ritmo inversor en la red de transporte en Cataluña, por cinco el ritmo inversor en este trienio; terminaremos el año cuando termine el 2007, en el trienio 2005-2007 habremos realizado inversiones por bastante más de cinco veces lo que se realizó en el trienio 2002-2004. Esa es la realidad.

Podrán decir: «¿Es suficiente?» De nuevo, a mí me gustaría ir más rápido. En algunos casos, algunas de las inversiones que teníamos que realizar se han retrasado

porque son conexiones para la distribución, que se ha retrasado en su desarrollo; en otras, porque son conexiones para la generación, que también se ha retrasado en su desarrollo, y en otras, por tramitaciones administrativas. Y hay..., yo les puedo proporcionar el informe..., he pedido un informe detallado sobre las razones por las cuales se podía haber producido algún retraso en las instalaciones. En algunos de ellos, los más relevantes, en términos de la red que soporta el sistema eléctrico de Cataluña, que son las líneas, las grandes líneas, pues, conocen ustedes los retrasos que se han producido en la tramitación de la línea Sentmenat - Bescanó - Santa Llogaia, etcétera. Pero no hay, en absoluto, ninguna desidia, antes al contrario, en el desarrollo de la red de transporte: hemos multiplicado por más de cinco el ritmo inversor.

Veníamos de muy poco, es decir, veníamos de un nivel de inversión muy bajo. Y todavía probablemente tenemos que..., no, probablemente no, con certeza tenemos que seguir acelerando ese ritmo inversor, eso es cierto. Pero veníamos de un nivel de inversión extraordinariamente bajo.

Conclusiones. El origen del incidente es, desde el punto de vista técnico, con todos los informes de que yo dispongo, indiscutible –primero, uno. Segundo, los cables no se caen –no se caen– si están bien mantenidos, porque eso permite detectar y corregir los puntos calientes. No se caen en ningún sitio. Un cable se puede caer por un viento huracanado que supere los ciento cincuenta o ciento sesenta kilómetros por hora, pero si no, no se cae..., que probablemente no tirará el cable, tirará la torre completa, como ha sucedido en algunas ocasiones, ¿no? O sea, puede caerse, pero no se cae en condiciones normales. Se caen porque, efectivamente, con el tiempo las vibraciones, no las oscilaciones eléctricas sino las vibraciones mecánicas, sobre todo las que produce el viento con el paso del tiempo y el desgaste de los materiales, producen una degradación que termina produciendo una crisis en algún momento. Pero para eso están los trabajos de mantenimiento, para eso están las revisiones termográficas, que permiten detectar los puntos calientes y corregir esos riesgos.

En segundo lugar, ha sido un incidente muy severo, muy severo por las características del comportamiento del cable en su caída. Eso es fortuito. Digamos, las causas del cable serán las que sean y se determinarán en el informe, en los informes con los peritajes correspondientes, pero lo cierto es que el cable en su caída es particularmente dañino, de forma fortuita, desgraciadamente. Y seguramente ocurriría, ocurrirá uno de cada un millón de veces que el cable caiga, provoque un cortocircuito primero, un cortocircuito segundo y termine provocando un tercero en el cable que se ha quedado con tensión en la..., que viene desde el otro extremo. Un incidente que yo he comentado en alguna ocasión que se estudiará en las escuelas de ingeniería eléctrica, porque es un incidente particularmente severo, con unas características muy singulares.

A partir de ahí se produce el incendio de la Maragall, que es obviamente derivado del incidente pero sin que podamos establecer, identificar concretamente las cau-

sas que provocan el incendio, aunque, como ya he comentado, no hay falta eléctrica en Maragall en el 220.

Cuarto, la configuración de la red de distribución no permite alimentar la demanda desde subestaciones vecinas, que es lo que ha causado el retraso en la reposición a pesar de los esfuerzos –yo tengo que reconocerlo– que ha realizado Endesa, en un plazo extraordinariamente corto, para conseguir la alimentación con los cables adicionales, con los grupos electrógenos, etcétera.

Y enseñanzas para el futuro... Además, evidentemente, de que el expediente tiene que avanzar hasta el final en el conocimiento preciso de todas las causas y en la delimitación de la responsabilidades, obviamente, es poner de relieve que hay que hacer una reflexión conjunta Generalitat... –ahora, además, la Generalitat ha pasado a ser competente en la red de transporte del 220 desde la Ley 17 del 2007, desde el pasado mes de julio–, es necesario, impulsado desde la Generalitat, realizar una reflexión conjunta, una revisión con la empresa transportista y la empresa distribuidora, sobre cuáles deben ser los criterios de planificación de la red de transporte y de la red de distribución que permitan que esta situación de precariedad que se deriva de una red de distribución que depende exclusivamente de una subestación, esta precariedad se pueda corregir progresivamente para el futuro.

Además, obviamente, el compromiso de Red Eléctrica para impulsar al máximo... Tendremos que revisar y discutiremos con los técnicos responsables de la operación del sistema y con el distribuidor en qué medida es posible flexibilizar la política de descargos para acelerar al máximo nuestro programa de renovación de las instalaciones, porque nuestro objetivo es acelerarlo al máximo.

Y lo mismo sucede con las inversiones. Red Eléctrica realiza las inversiones que le establece la planificación. No hay ninguna..., no obtenemos ningún ahorro, ninguna ventaja derivada de no hacer las inversiones, porque nuestro modelo de retribución es un modelo vinculado directamente a las instalaciones que se ponen en servicio. Yo creo que una de las reflexiones que seguramente hay que realizar también es que, en lo que se refiere al modelo de retribución de la distribución, debiera establecerse alguna vinculación que garantice el desarrollo de las inversiones en la red de distribución, para garantizar un mallado que permita soportar la demanda ante incidentes de esta gravedad.

Creo que hay muchas más cosas que hacer, y nuestra posición es completamente colaboradora con la Generalitat, tanto, repito, en lo que se refiere a la clarificación de las causas y de las responsabilidades, como sobre todo en lo que se refiere al desarrollo de las inversiones en renovación y las inversiones en nueva red que nos permitan hacer una red de transporte mucho más robusta, mucho más segura, mucho más redundante, mucho más mallada, que permita que en diferentes circunstancias –porque incidentes van a seguir produciéndose– el efecto para los consumidores, el efecto para los ciudadanos, sea un efecto mucho menos perceptible.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Atienza. Tenen ara la paraula els grups parlamentaris. El senyor Oriol Pujol, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Atienza, senyor Pinós, en tot cas, agraïts per la seva presència aquí en aquesta Diputació Permanent del Parlament de Catalunya. Vostè entindrà, de totes maneres, senyor Atienza, que es produeixi una certa..., li ho ha dit segur el senyor Pinós: el nivell d'indignació que hi ha a Catalunya no és capaç de digerir l'anàlisi que vostè o el senyor Pizarro ens han fet ara fa un moment, no n'és capaç. Seria bo..., i, si pot, posi's a la pell, ja no d'un ciutadà afectat, que a més a més 350.000..., i afectats uns quants més, perquè 350.000 són abonats; d'afectats, 700.000 o més. Senzillament, gent com jo, que no ha estat afectada per sort, o gent que s'ho ha mirat des de fora, o turistes, o comerços, o empreses... Quina impressió creu que té aquesta gent quan veu el senyor Pizarro, amb la intervenció que ha fet abans, la intervenció que fa ara vostè, llançant-se els plats pel cap, i el Govern de Catalunya –i, poc o molt, també el Govern d'Espanya– callat.

«Callat» vol dir, senzillament..., hem tingut el senyor Castells, el conseller Castells, aquest matí. Ha estat absolutament incapaç de discriminar en una cosa que ell sabia que passaria. I aquí cal fer un retret greu i sever al Govern de Catalunya: s'ha escaquejat de la seva compareixença i de la del senyor Pizarro per evitar haver-se de pronunciar, senyor Atienza.

A partir d'aquí, anem a les causes, si vol. La seva empresa, l'empresa que vostè presideix, Red Eléctrica Española, hi té alguna responsabilitat, o no? Perquè finalment, ara –li ho dic amb franquesa–, anem buscant alguns responsables. N'hi té alguna, o no? I si n'hi té alguna, si us plau, digui'ns-la.

A partir d'aquí, vostè en el fons ens ve a donar entendre que un cable de 110 quilovolts pot generar tot aquest merder, tota l'apagada. Vostè ens ve a dir això. Sàpiga que el senyor Pizarro i la Universitat Politècnica de Catalunya i l'Escola d'Enginyeria de Comillas i l'Escola d'Enginyeria de la Universitat de Sevilla diuen que no. No ho sé, jo..., expliqui-m'ho vostè, que finalment és vostè el president de Red Eléctrica, no?

Ara, vostè mateix ha mencionat que hi havien hagut antecedents previs: les obres de Sant Andreu, la famosa illa Bayer i el carrer París, i tot allò, per entendre'ns, que es «desmorona». D'aquestes caixes *cross-bounding*, que permeten la refrigeració del cable, d'oli, etcètera, quantes estaven cremades abans del 23 de juliol?, quantes estaven foses?, quantes s'havien reposat? Potser sí que les havien reposat totes, però el que és molt evident és que tot el sistema estava poc o molt deteriorat, no?

Van funcionar les proteccions? Si van funcionar les proteccions, Endesa sempre fa una pregunta determinant: la causa no pot ser el cable; perquè, si van funcionar les proteccions, vol dir que hi han altres causes –i per això ara li sobta que la subestació de Maragall...– que van

generar, entre altres coses, l'incendi de Maragall. No va ser el cable, que està a Collblanc. Si es va aconseguir aïllar els problemes, si les proteccions van funcionar, és evident que van haver-hi altres causes.

I aquí, per això li pregunto també per què i com es crema la subestació de Maragall; vostè ha de tenir alguna sospita de per què i com es crema la subestació de Maragall. Diu que ho investigará, que ho continuarà investigant, no?

Què van fer...? El senyor Pizarro ens acaba de dir que eren onze; vostè ara ens diu que són tretze. També és veritat que... Bé, però en tot cas van haver-hi uns quants *disparos* instantanis d'aquests, no?, alguns advertiments respecte a una xarxa saturada. Què van fer vostès? Què van fer vostès el 23 de juliol, quan estaven absolutament advertits a traves de vostè diu tretze, el senyor Pizarro diu onze *disparos* instantanis, no?

Una altra pregunta que li plantejo, senyor Atienza. Tots els actius –tots els actius que han fallat–, excepte el cable, són de Red Eléctrica des de l'any 2003 i els mantenen vostès des de l'any 2005. Des de final del 2005, els mantenen vostès també. Per tant... I, home, o vostè o el senyor ministre, algú no diu la veritat, senyor Atienza, disculpi'm. Li he llegit al senyor Pizarro i li torno a llegir a vostè la intervenció del ministre d'Energia el 30 de juliol, ara fa quatre dies, per tant: «Si nuestra red» –parlant de la xarxa de transport– «en comparación con el resto de redes europeas es una red correcta, la red de Cataluña y de la región metropolitana de Barcelona, con relación a la red de España, es también una red de características promedio.» I diu: «Quizás un poco por encima del promedio de calidad de la red en el conjunto de España.» Tota la seva intervenció, senyor Atienza, en el fons el que ens ha vingut a dir és que tenim una xarxa de transport dolenta a Barcelona. I el senyor ministre diu que la xarxa és de mitjana fins i tot superior a l'espanyola. Qui diu la veritat?

Vostè ens parla de certes tècniques i de caixes negres, i que tot això..., bé, al final sortirà la veritat. Bé, en tot cas, nosaltres tenim un inici de percepció de la veritat. La veritat és que aquí hi ha hagut problemes d'inversió i de manteniment i, poc o molt, de gestió –d'inversió, de manteniment i de gestió. Vostè ja pot dir que ha multiplicat per cinc el ritme d'inversió. També és veritat que les circumstàncies dels actius que pot posseir Red Eléctrica han canviat molt en molt poc temps. Inicialment Red Eléctrica només tenia 400.000 volts; per exemple, a Catalunya només tenia onze subestacions. Ara, si no m'equivoco, a Catalunya té setanta subestacions. I, a més a més, té tota la xarxa de 220. Per cert, i tot això tancant el Centre de Coordinació de Catalunya i traslladant-lo a Madrid, eh? D'acord que es va tancar el 2001, però és que el 2001 els actius de Red Eléctrica eren molt menors que els que té Red Eléctrica el 2007.

Problemes d'inversió i, a partir d'aquí, una mica... Francament, deixi'm que li ho digui, eh? Jo tinc la temença que vostès i el Govern espanyol estiguin construint al voltant de Red Eléctrica el mateix que AENA ha construït al voltant del món aeroportuari. I això a Catalunya fa temença, genera una miqueta, ara pràcticament ja, de por.

I, parlant d'inversions i d'aquesta estructura, aquest document és seu. Juliol del 2007. És el document que vostès van lliurar concretament –aquest document és seu– a senadors i diputats a Corts de Convergència i Unió en una visita a Red Eléctrica de España a Madrid. Alguna cosa no deu coincidir amb el que vostè diu, amb la importància de mallar, eh?, de trenar el territori. Primera observació: en el seu document, en la xarxa de transport a Catalunya prevista per al 2008 no hi ha cap previsió nova de mallat de Barcelona. Cap. Aquest és un document seu. No hi ha cap previsió nova de mallat de Barcelona. No hi és. «El 220, con desarrollo previsto hasta el 2008.»

Un altre punt interessant del seu propi document és quan diu: «Puntos débiles de la red de atención.» *Puntos débiles*. I en mencionen tres: la xarxa a Girona està poc mallada... Ho lleigeixo en castellà perquè el document és seu: «Red en Gerona, poco mallada; evacuación de la generación en Tarragona, y el eje de 220.000 volts en el Pirineo.» *Puntos débiles*, Barcelona? Això és seu, eh? I ara ens acaba d'explicar que el problema aquí és mallar Barcelona i... Molt bé.

I el seu propi document encara acaba plantejant que les necessitats de mallar Barcelona es materialitzaran el 2016! Estem al 2007. El 2016! La planificació –«en el horizonte 2016»– planteja algunes mallades, algunes tramades tipus Vilanova - Urgell, Trinitat - Maragall, Vilanova - Maragall.

I tot això amb una cosa que encara és més sorprenent, que és que el Govern de Catalunya en el seu Pla de l'energia estableix una planificació d'infraestructures que vostès ja haurien d'haver fet, o Endesa hauria d'haver fet, amb relació al mallat, com per exemple el cable Vilanova - Eixample - Maragall o el cable Trinitat - Maragall. No estan fets, aquests cables. Vostè em dirà que és d'Endesa, eh? (*Pausa.*) Ja veig que m'ho està dient. Bé, el 220 de qui és, senyor Atienza? I, en tot cas, si fos així, quantes vegades l'ha requerit el Govern espanyol o el Govern català amb relació a les inversions, eh, que el Pla de l'energia contempla? O les planificacions del ministeri?

Miri, senyor Atienza, aquí hi ha poc o molt una decisió política. Hi ha la decisió política d'enfortir Red Eléctrica, convertir-la en un gestor i propietari al mateix temps de la xarxa de transport. I això em porta, poc o molt, a preguntar-li: a vostè, qui el va proposar? A vostè, per presidir Red Eléctrica, qui el va proposar? Algú el va proposar. Perquè el que s'evidencia amb la proposta que es fa de vostè per presidir i executar i ser el màxim càrrec executiu de Red Eléctrica és que el límit entre el públic i el privat està absolutament difós, aquí. Ja sé que només hi ha un 20 per cent de l'Estat, un 20 per cent meu i de tota la gent que ens escolta. Un 20 per cent, eh? Però és evident que a vostè el proposa el ministre –el ministre d'Energia. I en aquella època el ministre d'Energia es deia senyor José Montilla.

Bé, una mica el parer..., i es relaciona amb qui el proposa, a vostè. No sé si s'adona de l'alt grau de concentració que en el sector elèctric té, per entendre'ns, el poder socialista. Certament, quedava Endesa –certament, quedava Endesa–, i tothom sap que l'OPA d'Endesa

ha estat una batalla política entre el Partit Socialista i el Partit Popular, senyor Atienza. Ho sap tothom. Però analitzi bé el panorama del sector energètic, per exemple, en l'apagada: l'Ajuntament de Barcelona, el Govern de Catalunya, el Govern d'Espanya, Red Eléctrica Española i bé, Endesa, la que quedava i que ja veurem com queda.

Per tant, fixi's que nosaltres li venim –no a vostè; a tothom implicat en això– demanant responsabilitats i ningú ens respon res, senyor Atienza. Ningú ens respon ni assumeix cap responsabilitat. Fixi's que algú va dir... –i disculpi'm si ara sóc una mica groller, eh?, *perdóneme*, i li ho diré en castellà perquè potser...–, algúien dijo que la justícia era un cachondeo; algúien podria decir hoy que el mundo socialista se cachondea de Cataluña. Fixi's, perquè és que no és normal: està tot en les mateixes mans –tot està en les mateixes mans–, i ningú assumeix cap responsabilitat, i vostès es tapen els problemes.

Escolti, de cara en endavant, perquè hi ha algunes...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...coses –i acabo, senyor president– que vostè no ha dit.

Primer, Barcelona no està mallada –Barcelona no està mallada. I ara encara té una situació de risc més gran perquè té dos culs-de-sac, *dos callejones sin salida* fonamentals: Urgell avui és un cul-de-sac i Badalona avui és un cul-de-sac. I amb els transformadors que posarem continuen sent un cul-de-sac. I nosaltres hauríem de demanar-li a vostè que s'enginyi el que sigui per intentar connectar Badalona i Urgell; és absolutament imprescindible que no deixem el cable d'Urgell a Collblanc o el cable de Badalona com els únics subministradors, perquè són dos culs-de-sac. Per molt que em parli dels grans transformadors, aquests transformadors entre ells no es connecten, no es veuen. I això vostès no ho resolen. Parlen que a potser refaran la subestació de Maragall d'aquí a sis mesos. Però, malgrat tot, el risc sobre el cable hi és.

I el segon que li volem demanar: recuperi el Centre de Coordinació Elèctrica que Red Eléctrica Española tenia a Barcelona. També és veritat que en tenia un a Bilbao, un a Sevilla i un a València, i vostès els va tancar tots. Els van tancar l'any 2001, certament. Però no tenen res a veure els actius que Red Eléctrica tenia l'any 2001 amb els que té ara. Ho repeteixo: de tretze subestacions a setanta subestacions; tota la xarxa de 400.000 més tota la xarxa de 220.000. Recuperi el centre, que, per entendre'ns, entre altres coses, li hauria permès potser no trigar catorze hores –catorze hores– a tornar a engegar la subestació d'Urgell.

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Dit això –i ara sí que acabo, president–, vostè i poc o molt el món socialista no han entès, crec, que el servei elèctric és d'interès general. Estan més preocupats per ocupar el poder, per mantenir-se en el poder que per acabar oferint aquest servei d'interès general.

El president

Senyor Terrades, té la paraula en nom del grup socialista.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. En tot cas, agrair-li, al senyor Atienza, la seva exposició i la seva compareixença avui en aquesta sessió de la Diputació Permanent del Parlament. Manifestar-li que la seva exposició crec que ha estat una exposició transparent. Alguns diputats i diputades comentaven que fins i tot s'havia entès, no?, des del punt de vista que aquest és un tema a vegades àrid, o els temes energètics.

I també agrair-li el fet que no ha intentat, com es diu en castellà, *escurrir el bulto*, i alguna responsabilitat respecte a les inversions..., o el ritme de les inversions que s'ha produït no era segurament l'adequat. I després m'hi referiré, també, a això, tenint en compte que els actius que adquireix Red Eléctrica de España... Per cert, algun diputat quan deu sentir parlar d'Espanya es posa més nerviós del compte, no? (*Remor de veus.*)

Dit això, home, els actius de FECSA-Endesa es van adquirir per part de Red Eléctrica a finals del 2003, amb les condicions que vostè ha exposat. Si les meves dades no són errònies, que no ho són, el president de Red Eléctrica en aquell moment era el senyor Pedro Mielgo, que, si les meves dades tampoc no són equivocades, va ser proposat en el seu moment pel ministre Álvarez-Cascos. Per cert, aquest matí també se n'ha parlat, del ministre Álvarez-Cascos, respecte d'algun altre tipus de retards en les inversions de les infraestructures a Catalunya. El valedor del president era la senyora María Esteban Bolea, que era la presidenta del Consell de Seguretat Nuclear. Època de govern del Partit Popular, de col·laboració estreta també de Convergència i Unió.

Jo no defensaré la seva actuació. I ara tinc un seguit de preguntes per formular-li, no? M'ha sobtat també aquesta defensa tancada per part de Convergència i Unió, del seu portaveu, de l'actuació de FECSA-Endesa, de l'actuació del senyor Pizarro aquesta tarda. No sé si és que el molesta que es digui que en la seva última etapa de govern les inversions en la xarxa de transport a Catalunya, doncs, eren unes inversions minses, que la xarxa era insuficient, que la xarxa és obsoleta. En tot cas, ho segueix sent en aquests moments, insuficient, per tot el que ha passat. La xarxa elèctrica de Barcelona ha fallat, eh? Jo no atribuiré, com no ho he fet abans, responsabilitats entre Red Eléctrica i FECSA-Endesa; això serà l'expedient informatiu que ha obert la Direcció General de Mines del Govern de la Generalitat, i la Comissió Nacional de l'Energia, qui acabi delimitant les responsabilitats que puguin tenir les empreses elèctriques que estan implicades en aquest afer.

Segurament també als grups de l'oposició els molesta que fins i tot el senyor Pizarro hagi reconegut aquesta tarda, en seu parlamentària, que en la darrera etapa de govern progressista a Espanya, doncs, s'hagi millorat la retribució a la distribució, que ha permès també a la xarxa de distribució fer millores d'inversió.

Això es va començar a fer l'any 2004, amb un ministre que alguns grups..., que avui és el president, el molt honorable president de la Generalitat, que alguns grups, doncs, no li volen reconèixer aquest paper. Va ser el mateix senyor Montilla el que va aprovar per primera vegada un pla de millora de la qualitat a càrrec de la tarifa, que ha permès també inversions induïdes per tal de millorar la xarxa. No és suficient, això és evident. Que els ciutadans tenen dret a queixar-se i a manifestar, doncs, les seves molèsties? És evident, eh? Aquest Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb el president al davant i el conseller d'Economia, ha anunciat tot un seguit de mesures que tenen a veure també amb el problema de configuració de la xarxa, segurament de la de transport, però també de la de distribució. Li volia preguntar al senyor Atienza què li semblava o què li sembla la llei de garantia del subministrament que ha anunciat el conseller Castells, des del punt de vista que tots els abonats, tots els usuaris hauran de rebre el seu subministrament de més d'una subestació. Tot i que la previsió d'inversions a Catalunya ha augmentat en el període 2004, primer trimestre del 2007, nosaltres entenem que el ritme d'inversions encara és baix, i per tant, voldríem formular-li, voldríem saber què pensa vostè fer per complir els compromisos adquirits a través dels plans establerts i aprovats pel Congrés de Diputats i pel Govern d'Espanya.

També pensem que Red Eléctrica té poca estructura a Catalunya. És una empresa que està molt centralitzada a Madrid, especialment els seus òrgans de decisió, i per tant, amb el desenvolupament efectuat amb noves instal·lacions a Catalunya, adquirides a Red Eléctrica a Endesa a partir del 2003, i amb les inversions que vostè ha anunciat avui aquí que estan compromeses, probablement vostès necessiten també que l'estructura de la seva empresa a Catalunya sigui més potent.

Jo voldria preguntar-li si no creu vostè que aquesta atribució a través dels mitjans de comunicació de responsabilitats entre els uns i els altres és un tema jo crec que la ciutadania no és el que espera de les empreses de subministrament energètic del nostre país i que possiblement estaria bé que fins que l'expedient informatiu no estigui conclòs doncs vostès i FECSA-Endesa treballessin en els informes que han d'aportar a la Direcció General i a la Comissió Nacional de l'Energia, però que no es dediquessin tots plegats a aquest intent d'atribuir responsabilitats i que després alguns grups de l'oposició –parlàvem aquest matí de falta de confiança– acaben inflant fent que tot plegat sigui un espectacle una mica penós.

I una última pregunta: tenint en compte que FECSA-Endesa, i això també li manifestava aquesta tarda al senyor Pizarro, té un mercat que alguns hem definit de captiu a Catalunya d'una borsa..., pràcticament tots els usuaris de Catalunya són clients de FECSA-Endesa, i que Red Eléctrica és la responsable del transport, la pre-

gunta és: tenen vostès algun mecanisme de coordinació per analitzar i gestionar conjuntament el subministrament elèctric a Catalunya?

Tot i que ha explicat amb detall a parer seu què és el que havia passat a la subestació de Maragall, a mi encara se'm fa una mica difícil entendre que els mecanismes de protecció van funcionar a Collblanc, que van funcionar a Urgell i que, en canvi, hi va haver una subestació, que és la de Maragall, que va tenir els incidents que va tenir. En qualsevol cas, tant vostè com l'anterior responsable de l'empresa de distribució a Catalunya han fet un reconeixement també de l'esforç, l'increment de l'esforç inversor que en el darrer trienni s'ha efectuat en el nostre país, a Catalunya. Jo l'insto, en nom del meu grup parlamentari, que aquest ritme d'inversions per part de Red Eléctrica no disminueixi, que el ritme d'inversions reals s'ajusti a la planificació que s'ha acordat, perquè ens hi va la qualitat de vida de les ciutadanes i dels ciutadans del país i la competitivitat de l'economia de les nostres empreses.

I els recomanaria també, al conjunt de grups polítics, que reconeguessin també la feina que els governs estan efectuant, que el Govern de Catalunya està efectuant, i que es preocupessin més del que estan fent o no estan fent les empreses de subministrament energètic al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Atienza i senyor Pinós, benvinguts al Parlament de Catalunya. Prèviament a la seva compareixença ha comparegut el president d'Endesa, que ha fet la seva anàlisi, que ja havia exposat prèviament als mitjans de comunicació, del que ha passat. En el seu cas, si em permet, l'he trobat força més prudent a l'hora de dirimir quines són les qüestions que han pogut fallar, i en tot cas des del nostre grup reiterem el que ha dit abans també, que és que nosaltres, per prudència, ens atenem a la resolució dels informes que tant el Govern de la Generalitat com la Comissió Nacional de l'Energia duran a terme.

Vostè mateix ho ha dit: com pot ser que, havent-hi unes caixes negres, les explicacions siguin tan diferents. És una mostra de la complexitat de tot plegat i, per tant, crec que farem bé d'esperar la conclusió d'aquests informes. Però, en tot cas, igual que hem fet amb la compareixença anterior, entenem que entrar al fons de la qüestió vol dir entrar, en el cas de la xarxa de transport, en la qüestió de les inversions. Primer de tot dir que vostè mateix ho ha dit públicament –igual que ho va dir la senyora Maria Teresa Costa, igual que ho va dir la Cambra de Comerç de Barcelona– que el sistema elèctric català està saturat, està desinvertit, que és vulnerable, i a més a més que la xarxa, el disseny de la xarxa de transport no és l'adequada per a les necessitats que a hores d'ara necessiten tant les empreses com els particulars.

Per altra banda, també en aquesta compareixença volem tornar a lamentar el creuament que hi ha hagut entre les dues empreses sobre les causes de l'apagada, que creiem que ha estat poc edificant, però que no fa més que reforçar el reconeixement que la xarxa elèctrica, tant de transport com de distribució, està obsoleta.

En tot cas, i sense voler abonar precisament aquesta escalada de passar-se la pilota, sí que s'han fet unes afirmacions prèviament sobre les quals tenim ganes que ens pogués aclarir alguna qüestió. Des d'Endesa s'ha dit que el 90 per cent dels afectats han estat per causes alienes a la caiguda de la línia de Collblanc. Aquesta ha estat una afirmació que s'ha dit. És així o no?

Per altra banda, vostè ha dit: «No sabem encara per què es va incendiar la subestació de Maragall.» Però és força important de saber exactament per què es va incendiar, perquè si no les peces no ens encaixen en absolut. I ha insinuat, sense voler-ho dir amb certesa, que l'origen d'aquest incendi podia no situar-se en l'alta tensió, per tant en la mitjana tensió, per tant en la distribució. Endesa ha llançat una hipòtesi dient que la línia Urgell - Maragall estava carbonitzada set hores abans de la caiguda de la línia de Collblanc, per exemple. I vostè ha comentat que el canvi de proteccions, que és altament necessària..., que, de fet, el diagnòstic ja estava fet arran de les apagades del 93 i del 2001, que calia canviar les proteccions. Aquesta no és una qüestió que li competeix, a la seva etapa, però, en tot cas, vostè ha dit que només el 14 per cent de proteccions estan canviades. Quina és la planificació, la previsió de finalització d'aquest canvi de proteccions? També ha parlat d'un 50 per cent en altres casos.

Una altra qüestió: trigar cinquanta-set hores des de l'inici a la plena reposició del subministrament, vostè ho ha lligat al fet que no hi ha alternativa de subministrament a la subestació de Maragall, la qual cosa, des del meu punt de vista, em sembla plausible i lògic, però no deu ser també perquè Red Eléctrica té molt poca estructura a Catalunya? És una pregunta que llenço.

Vostès han dit... Hi ha hagut un creuament també d'acusacions, que Endesa tenia molta preocupació per la xarxa de transport i així els ho havien dit reiteradament, que vostès no els feien cas, i vostès diuen que a Endesa li havien mostrat la seva preocupació per la xarxa no mallada i que Endesa s'hi havia oposat bàsicament per un tema de costos, la qual cosa també hem pogut comprovar avui amb la compareixença que el senyor Pizarro..., el desacomplexament a l'hora de dir «si a mi no em paguen més, doncs vostès tindran la xarxa que es mereixen perquè no em paguen més». Així ho ha dit, amb unes altres paraules, el senyor Pizarro, per altra banda.

En tot cas, jo el que els demanaria com a representant del poble de Catalunya, en la mesura del que el nostre grup és, és que fessin el favor de posar-se d'acord pel bé dels consumidors i dels usuaris, o almenys que acostessin posicions, o si no el govern competent és el que ho haurà de fer, que s'hi posin, amb mesures legislatives, jurídiques o el que toqui.

Anem al tema de les inversions que abans comentàvem. És cert que en el Pla d'infraestructures gasistes i

elèctriques 2002-2011 la mitjana d'inversió en xarxa de transport preveia anualment uns 400 milions d'euros; es va fer la revisió de l'any 2005-2006 i la previsió és d'invertir uns 600 milions d'euros. Nosaltres creiem que és molt ambiciós i que el que això implica és que en els quatre anys que queden compromesos pel ministre Clos del 2008 al 2011 haurà d'invertir una mitjana anual de gairebé 945 milions d'euros per millorar la xarxa de transport. Aquest és un compromís del ministre, i la meua pregunta és si estan en condicions de complir aquests objectius que va fixar el ministre, i més, vistos els retards en les inversions, que de seguida n'hi parlaré.

Inversions a Catalunya de Red Eléctrica. Nosaltres hem fet un petit exercici matemàtic, ni més ni menys, no es tracta de fer el ploricó, de fer el ploramiques, és a dir, de queixar-se per sistema. Volem el que ens cal i el que ens toca per tenir uns serveis europeus i en funció, en tot cas, de les tarifes que aportem o del consum que tenim. I els nostres números ens diuen que de la previsió d'inversió en aquesta actualització de la planificació dels sectors d'electricitat i gas 2002-2011 és gairebé del 15 per cent, però no arriba, i en canvi els catalans en tarifes aportem un 18 per cent i en consum un 18,9. Per tant, en funció d'això, la planificació de la inversió és entre 160 milions d'euros i 121 milions d'euros per sota del que ens correspondria, sigui per consum o sigui per tarifes.

Per tant, nosaltres considerem que la planificació de la inversió és baixa, per sota del que ens pertocaria. I més atenent que la xarxa, com vostè diu, està prou tocada i prou obsoleta. Però és que si passem de la previsió a la inversió executada, comptant només els anys 2005 i 2006, perquè són les xifres que va donar també el conseller Castells en la seva compareixença, la inversió és només el 5,7 de la inversió total a l'Estat. Només el 5,7, ho repetim, quan consumim el 18,9 i quan, per tarifes, estem parlant del 18 per cent. Però és que els anys 2005 i 2006 el percentatge d'execució d'allò planificat no ha arribat al 30 per cent. És a dir, s'ha executat a Catalunya un 30 per cent del que estava planificat pel ministeri en la xarxa de transport amb aquest pla d'infraestructures 2002-2011; no arriba al 30 per cent, quan a l'Estat el nivell d'execució ha estat del 101,63 per cent del global de l'Estat. Per què ha estat? Per falta de recursos financers? Ha estat per falta de capacitat operativa? Què és el que ha fet que més d'un 70 per cent respecte de la resta de l'Estat no s'executés els anys 2005 i 2006?

El ritme d'inversions és baix. La Comisión Nacional de la Energía els va avisar el maig passat, segons ha sortit als mitjans, d'endarreriments en la construcció d'infraestructures o d'instal·lacions fins i tot per assignar: dues línies de Finestrelles - Collblanc, amb quatre anys possibles d'endarreriment; Finestrelles - Begues, dos anys, o la línia Begues - Garraf - Vandellòs, també amb dos anys de retard.

I ara aquí sí que només dues mencions a la intervenció que feia el senyor Pujol. Vostè diu que els fa per la concentració de Red Eléctrica Española. Doncs vostès van votar favorablement al Congrés la Llei 17/2007, que precisament dóna exclusivitat no només a l'alta tensió, sinó a la mitjana tensió també a Red Eléctrica Española,

si no estic mal informada, senyors de Convergència i Unió; per tant, més concentració encara. A aquesta llei no hi vam donar suport el Grup d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats.

I, en tot cas, vaig concloent, interessant-me especialment, com li deia, per la resposta a unes preguntes, a unes afirmacions llançades per Endesa, i sobre el ritme i l'execució de les inversions en una xarxa, com vostès mateixos han reconegut, en què s'ha invertit poc i en què la major part de les instal·lacions, com les subestacions de Barcelona, són adquisicions d'actius produïdes a partir de l'any 2002.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Daniel... No, la senyora Carina Mejías, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Señor Atienza, presidente de Red Eléctrica de España, en nombre del Grupo Parlamentario Popular quisiera agradecerle el gesto de estar hoy aquí. Lo que no sabemos muy bien es si es a voluntad propia, impulsado por el avanzado señor Pizarro, que declaró su disponibilidad para venir hoy aquí, y por tanto usted no quería ser menos, o bien por la petición de los grupos parlamentarios de la oposición, que hemos solicitado su comparecencia, o por qué, pero, en definitiva, le agradecemos que hoy usted esté aquí para darnos las explicaciones oportunas acerca de un incidente que ha ocasionado numerosas pérdidas, numerosos perjuicios a los ciudadanos de Barcelona.

Como usted bien sabe, esta mañana se han producido las comparecencias de los *consellers* Castells y Nadal –el *conseller* Castells, responsable en materia de energía–, y, de las informaciones que el *conseller* responsable de energía nos ha dado, deducimos dos cosas. Usted está hoy aquí porque ningún responsable político ha asumido ninguna responsabilidad, y se las han atribuido a ustedes, a los responsables de las empresas; por eso están ustedes dos aquí. Pero, claro, después de oír al señor Pizarro y sus explicaciones, muy extensas, concluimos que todos los indicios apuntan a que, no sé si por ser usted el último compareciente de la tarde o porque todos el mundo excusa sus culpas, atienden a que usted es el último culpable y, por lo tanto, responsable, su gestión, del corte de suministro eléctrico que ha concluido con un balance de 62 millones de euros en pérdidas para los ciudadanos; una cantidad, señor Atienza, nada –nada– despreciable.

De los informes técnicos propios o independientes que ha manejado el señor Pizarro, todo apunta a que la causa es un deficiente mantenimiento del tendido eléctrico y de los responsables de ello. El señor Pizarro –y Endesa– justifica su opinión al respecto de lo sucedido en base a unos estudios de tres universidades: la de Sevilla, Comillas y Barcelona; unos informes elaborados por ingenieros y expertos, a los que yo antes me he referido

como uno de los elementos necesarios para fundamentar después la gestión o las decisiones políticas.

Usted rebate tajantemente sus argumentos en su intervención, y nos gustaría saber si ello se sostiene en base a algún estudio ajeno a Red Eléctrica Española, o si han sido sus propios técnicos quienes le han proporcionado estos argumentos. Porque claro, de lo que usted nos explica y de lo que hemos oído, señor Atienza, nos gustaría que nos aclarara aquí quién miente; porque alguien miente. ¿Quién miente? ¿El ministro Clos, cuando afirma que nuestra red eléctrica es homologable a cualquiera del resto de los países europeos? ¿O el señor Castells, cuando afirma que la red eléctrica está en un estado lamentable y precario por falta de las inversiones, por exceso de demanda y por exceso de consumo eléctrico, que la ponen en riesgo por ser insuficiente? ¿O miente el señor Pizarro cuando nos dice que no ha sido la causa ni de la dimensión ni de la extensión ni de la capacidad de la red de distribución, y que no hay ningún problema de saturación por un exceso de consumo, y que el problema es justamente la falta de mantenimiento del tendido eléctrico, que es su responsabilidad, señor Atienza? ¿Quién nos dice la verdad? O, en cualquier caso, ¿cuál es su argumento para rebatir cualquiera de estas afirmaciones? ¿Estaba, señor Atienza, el tendido eléctrico en las condiciones óptimas para que todo funcionara bien? Porque, de las explicaciones que hasta ahora hemos recibido, deducimos que no.

Usted estos días ha tenido ocasión de hacer algunas declaraciones uniéndose a ese argumento fácil, sencillo y poco creíble de buscar el enemigo exterior; es decir, «la culpa es de otros, que no hicieron las inversiones oportunas». Es un argumento, si me lo permite, ya muy manoseado y poco creíble, pero no nos sorprende, porque usted ha sido designado a dedo por el señor Montilla, curiosamente ex ministro de Industria, que hoy preside la Generalitat y que a día de hoy ha sido incapaz de dar una sola explicación de lo ocurrido; no sabe, no contesta. Usted, sí; usted ha venido aquí y, además, hace unos días ha anunciado importantes mejoras en la red.

¿Es necesario un incidente de esta magnitud para conseguir que mejoren la red, o es lo normal hacer inversiones en la red para que todo funcione con regularidad? Usted, además, anuncia estas mejoras advirtiendo que todo será igual que antes del apagón. Mire, mejor no; mejor no, porque, claro, en los últimos meses se han dado más de sesenta incidentes en el suministro eléctrico que no parecen ser culpa de nadie, hasta el momento, aunque todos los indicios apuntan a que la responsabilidad es precisamente de ese mantenimiento del tendido eléctrico del que usted es responsable.

Usted dirige su empresa, señor Atienza, entre dos gobiernos amigos, que en la medida..., en la ampliación del tendido, en qué medida la ampliación del tendido eléctrico se ha dificultado como consecuencia de retrasos o impedimentos por las discrepancias entre los miembros de este Gobierno, que argumentan o justifican..., a través de beneficiar al medio ambiente o la salud pública. Ha habido muchos impedimentos para incrementar ese tendido eléctrico que debería garantizar la suficiencia del subministro de la red.

¿Es esta la razón que ha impedido que se hicieran las inversiones necesarias en el adecuado mantenimiento de la red, señor Atienza? ¿En qué medida han influido este tipo de controversias? ¿De qué manera es posible prevenir que situaciones como las que se han dado aquí se vuelvan a producir y qué medidas piensa aplicar para evitarlas? ¿Qué sistema de indicadores utilizan ustedes para saber en qué condiciones está la red? Porque, claro, estos días, el día 5 de junio y el 17 de julio, hubo dos incidentes –una explosión de gas que afectó un cable de 220 de Collblanc a Urgell, una avería en la galería de cables Besòs - Trinitat y Badalona - Sant Andreu–, y el 23 de julio ¿estaban completamente reparadas esas averías, o no? ¿Esas averías pudieron contribuir, de alguna manera, a que los sucesos que se produjeron después originaran el apagón? ¿Hizo usted algo cuando le advirtieron, siete horas antes, o se le comunicó siete horas antes, que había explosiones e incendios en el generador y no era el primer incidente? ¿Qué hizo, señor Atienza? ¿Se lo comunicaron, tuvo noticia? ¿Qué medidas tomó para que la red de transporte pudiera ser reparada y, de alguna manera, evitar que ese apagón durara cuatro días?

Decirle, señor Atienza, que cuál fue la reacción de Red Eléctrica ante las repetidas ocasiones en que, según Endesa, se les informa del mal funcionamiento de la red en Barcelona, y concretamente cuando se les advierte, la misma madrugada del 23 de julio, sobre esas explosiones a las que me he referido y la reparación, de nuevo, de la subestación de Maragall.

Sinceramente, nosotros hemos venido aquí hoy con la intención de delimitar las responsabilidades y de saber exactamente a quién corresponde cada una. ¿Hasta dónde llega la suya, o hasta dónde la piensa asumir, señor Atienza? ¿Considera usted que ha actuado con la diligencia debida? Usted lamenta el cruce de acusaciones; nosotros lo que lamentamos son las contradicciones y, a veces, excusas o argumentos que no son creíbles, incrementando enormemente la decepción y la desconfianza de los ciudadanos. Y la verdad es que en su comparecencia habíamos esperado o esperábamos mayores expectativas.

La caída, según usted, no es culpa de nadie, y el incidente se hubiera evitado si las subestaciones afectadas hubieran sido malladas. ¿Bajo qué criterio se determina que una subestación está mallada o no? ¿Por qué las subestaciones de Maragall o de Urgell no estaban malladas? ¿No se considera necesario, era imprescindible, por qué no se hizo a tiempo? ¿Cuál hubiera sido la inversión necesaria? ¿Cuál es la responsabilidad, insisto, de Red Eléctrica en todo ello? ¿El deterioro del cable, que un adecuado mantenimiento hubiera debido evitar? ¿De quién depende ese mantenimiento? Porque aquí también las competencias van por barrios, como diríamos vulgarmente, ¿no? La Generalitat, el Estado, su empresa, los responsables de Endesa, dicen que es suya, la competencia. ¿De quién es, señor Atienza, nos lo pude aclarar? Porque intuimos que aquí también hay alguien que no dice la verdad.

Si me lo permite, ha utilizado usted algunos ejemplos que nos han parecido inadecuados, no sé si es ya por lo avanzado de la hora, razones... Usted ha considera-

do que un cable puede caerse por una nube de polvo sahariano, por la intensidad del sol, que se ve disminuida por la nube pasajera, o ha hablado del puente de Minnesota. Mire, esto es Barcelona, estamos en el año 2007 y el incidente se produjo el 23 de julio. Hemos oído reiteradamente que entre sus competencias está la red de transporte y de distribución. El generador era de su propiedad. ¿Por qué no reunía las condiciones de protección necesarias? Porque el señor Pizarro nos ha informado de que existen diversos sistemas de protección que, dispuestos en serie, evitan precisamente que las averías vayan más allá de diez minutos de reparación, y esta duró cuatro días. ¿Qué tiene que decir ante esta cuestión?

Delimitar responsabilidades era uno de los objetivos que el Grupo Popular había pretendido conseguir en esta comparecencia, pero vamos a salir de la misma manera que hemos entrado, señor Atienza. ¿De quién es la responsabilidad del mantenimiento, la inspección y el control de las instalaciones? ¿De la Generalitat o de usted? ¿El generador que se quemó era suyo o no? ¿Se actuó con la diligencia debida? ¿Algún responsable de la Generalitat se puso en contacto con ustedes para advertirles de la situación y de las medidas que se iban a tomar para conseguir evitar una situación como esa?

Y referido a las inversiones, y ya para ir acabando, como le he comentado antes, se ha unido usted también a ese argumento de decir que gobiernos anteriores no hicieron las inversiones necesarias y que en estos momentos retrasan la mejora de la red o la suficiencia de la red para condiciones óptimas. Usted lleva ya varios años en el cargo; la legislatura se está agotando, señor Atienza, y nos gustaría saber qué ha hecho en estos años para compensar esa falta de inversiones? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Porque hoy el *conseller*...

El president

Senyora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

...alardeaba de que ellos las habían incrementado enormemente, el señor Pizarro ha dicho que también... Pues, mire, díganos usted también cuáles son los compromisos que hoy usted asume aquí, y no remita a una planificación. Porque la planificación está hecha: la Generalitat tiene un plan de la energía y unos compromisos que cumplir. Díganos el nivel de compromiso y el calendario de ejecución que asume usted a día de hoy. Y como...

El president

Señora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

...ya he dicho anteriormente, las pérdidas han sido cuantiosas; la Cámara de Comercio las ha cifrado en 62 millones de euros. ¿De qué manera piensa usted hacer frente a las mismas, hacer frente al pago de las indemnizaciones que han afectado a muchísimos usuarios, y hasta qué punto va a hacerse su empresa responsable?

Hoy le pedimos compromisos, la verdad es que hemos oído pocos, y díganos qué más ha de pasar para cumplir de manera diligente esos compromisos que le corresponden como responsable de una gran empresa, que es Red Eléctrica. Usted tiene una gran responsabilidad...

El president

Señora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

...cumpla con ella.

Gracias.

El president

Té la paraula el senyor Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Atienza, per la seva compareixença i de les persones que l'acompanyen. Abans deïem –i crec que això ho compartim tots els grups, les persones que han intervingut aquest matí i aquesta tarda– que l'accident que es va produir el 23 de juliol és, com a mínim, qualificable... Hi podríem posar molts adjectius. El que és evident és que les repercussions han sigut molt negatives, per a molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i hem de ser conscients que, malgrat la voluntat d'accelerar, millorar les condicions, les inversions, la xarxa, les seves competències, les elèctriques, és a dir, en aquest cas Endesa i l'empresa que vostè presideix, Red Eléctrica Española, s'han afegit a altres empreses (*remor de veus*)... –no, és que sento més l'oposició que...–, s'han afegit a una llista d'empreses, com el cas d'AENA o Renfe, Adif o ACESA, que aquest estiu han portat, doncs, els catalans i les catalanes a una situació realment delicada. I per això estem aquí; crec que d'això n'hem de ser conscients, que la situació, doncs, és negativa per a aquests ciutadans i ciutadanes i que ha estat també negativa per a Catalunya.

Nosaltres –és evident– volem també, amb la seva intervenció, conèixer causes, el perquè i, com hem dit abans, en l'anterior intervenció, proposar mesures des de la política, que entenem que és el que ha de corregir aquelles qüestions que no s'han fet bé, i que és un servei públic que afecta els ciutadans, i, per tant, la política ha d'actuar.

Però, abans d'algunes qüestions que vostè ha dit o que li hem llegit aquests dies, m'ha donat la impressió, després d'escoltar-lo a vostè, i no pel que he dit, sinó pel que ha dit vostè i el que abans ha dit el senyor Pizarro, que estàvem potser no tant en el 13 d'agost, sinó en el 28 de desembre, que és el Dia dels Innocents, perquè el que ha dit un i el que ha dit l'altre té unes contradiccions tan rellevants que, evidentment, podríem pensar o que estàvem en aquest dia o que estàvem veient, doncs, dos episodis d'una telenovela en la qual el títol podia ser *Las eléctricas se tiran el cable por la cabeza*.

I, en aquest sentit, això, han d'entendre que aquest tipus d'intervencions, sens dubte –no traiem valor ni als arguments d'uns ni als arguments dels altres–, el que generen, com a mínim, són tres qüestions des del nostre punt de vista. La primera és que les discrepàncies entre vostè i el senyor Pizarro demostren la necessitat de l'expedient informatiu iniciat pel Govern i per l'Ajuntament. (*Pausa.*) Jo li demano al senyor Sirera que, encara que el temps..., que sigui tard, doncs, que respecti l'opinió dels altres.

La segona és que els grups que aquest matí recriminen, crec que de forma imprudent, al conseller Castells de no haver explicat els arguments bàsicament del senyor Pizarro, ja saben per què, perquè era la visió d'una part. I el Govern s'ha de pronunciar sobre les responsabilitats quan acabi l'expedient.

I la tercera qüestió: que hi han hagut alguns portaveus, en aquest cas de l'oposició, que semblaven més accionistes d'Endesa que portaveus de l'oposició.

Bé, dit això, vostè ha dit, i també li ho hem llegit, només començar la intervenció, que el sistema ha fallat. Li hem llegit que les elèctriques –el mateix dia de la compareixença dels consellers en aquesta cambra–..., que «hemos dado» –les elèctriques, deia– «un espectáculo lamentable». També deia que aquest accident –més que incident– evidenciava la precarietat de la xarxa a les grans ciutats. Miri, nosaltres diem més encara: estem parlant del col·lapse d'una infraestructura elèctrica de subministrament i de distribució urbanes, principalment de mitjana i baixa tensió, que no s'ha adaptat al creixement desmesurat de la demanda elèctrica, i sobretot en què no s'han fet les inversions i el manteniment necessaris per fer-la més eficient, més efectiva i més segura.

I miri, compartim amb vostè –i així li ho hem preguntat també al senyor Pizarro– que entenem que era rellevant, per la situació que s'ha viscut, que no existissin suficients instal·lacions interconnexionades i xarxes que no ens haguessin portat a aquesta situació i que haguessin existit, sí, línies alternatives de servei. Vostè ha insistit més d'un cop a parlar de xarxa, de malla... Això ho compartim. Però també creiem que s'ha de veure respecte al retard de les inversions, també de l'empresa que vostè presideix, i de la qualitat del servei que es dona.

Miri, nosaltres som dels que pensem que cal tenir un seguit de coneixements, de respostes a unes preguntes que li voldríem fer.

La primera és si el fet mateix de l'existència –com les hi hem fet al senyor Pizarro– d'aquestes subestacions que encara no estan o bé construïdes, o bé connectades a la subestació de Maragall, si haguessin existit, passar de dues a quatre estacions o a cinc, s'hauria reduït el risc d'accident. I si això hagués existit, si aquest s'hagués produït, malgrat tot, aquests incidents que abans vostès plantejaven, si hauria estat més fàcil solucionar els efectes per als ciutadans i les ciutadanes.

La segona pregunta que li voldríem fer: si és cert, com s'ha conegut o s'ha publicat en algun mitjà de comunicació, que Red Eléctrica Española afirma que no s'ha produït mai una desconexió de la subestació de

Collblanc per revisar la xarxa que sobrevola aquesta instal·lació. I si és veritat també que després de l'accident Endesa va anar ràpid, per dir-ho d'una manera col·loquial, a canviar totes les línies i cables en la instal·lació afectada. Bé, això s'ha publicat. Volem saber si això és així, per aclarir, donar més llum a una de les afirmacions que ha fet vostè o de les que ha explicat abans el senyor Pizarro.

La tercera qüestió que voldríem conèixer: per què ara més inversions i no abans? Quina és la seva valoració, la seva opinió i a què respon?

I la quarta qüestió és si, coneixedors que existeix el Pla de l'energia de Catalunya 2006-2015, la seva empresa té dissenyat quin tipus d'actuacions, quin tipus d'inversions, per acompanyar aquest pla que el Govern de Catalunya, doncs, impulsa, i que van trobar, com bé sap vostè, tant la seva empresa com FECSA-Endesa, les facilitats i l'acompanyament i les comprensions per tirar endavant noves estacions transformadores, noves línies i interconnexions.

Per tant, nosaltres, que som dels convençuts que per poder abordar una situació com la del sector ha de primar la política, li avancem, com li hem dit al senyor Pizarro, que farem un seguit de propostes, tant al Congrés dels Diputats, com al Parlament de Catalunya –algunes d'elles que ja també ha anunciat el conseller Castells–, en el sentit de la capacitat de fer una llei que pugui permetre no tenir una dependència principalment d'una única subestació, d'una major col·laboració també amb les comunitats autònomes, i que també creiem que vostès, per les responsabilitats que tenen han de donar més comptes –i això s'hauria de mirar de garantir, des del punt de vista parlamentari, en el Congrés dels Diputats–, de presentar informes, de reunir periòdicament les companyies per garantir l'explicació del subministrament i explicar les causes de les incidències i de les apagades que es produeixen, per tant, en definitiva, respondre a allò que estem convençuts que esperen, més enllà dels resultats de les empreses que vostès presideixen, els ciutadans: un nivell de qualitat de servei adequat, una resposta a les seves necessitats i garantir que la realitat, doncs, de les seves vides, del seu país i de les seves economies responguin a allò que esperen i no, a vegades, als comptes de resultats d'algunes empreses.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Domingo té la paraula, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Con la venia. Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, agradecerle su presencia, al señor Atienza, debido a la invitación que ha efectuado, entre otros, el grupo parlamentario al que pertenezco. Realmente nos cabe la duda, efectivamente, de si está comparecencia ha sido voluntaria o forzada por las circunstancias. Al hilo de su exposición, realmente creemos que estamos ante el segundo supuesto. En primer lugar, porque creemos que su exposición ha sido realmente poco creíble, ha sido una exposición de «pelotas fuera». Red Eléctri-

ca Española es una empresa de servicios que tiene como función el transporte de energía, y este servicio no ha sido dado con calidad en Cataluña; eso es evidente a la vista de los resultados que se han producido en estos últimos días.

Las explicaciones que nos han dado aquí, sobre todo al ser tan contradictorias con las que ha manifestado, en la intervención anterior, en la comparecencia anterior, el señor Pizarro, nos someten a un verdadero jeroglífico. Pero sí que es cierto que, desde una persona profana en la materia como me reconozco, y únicamente a la vista de sus explicaciones, he de decirle que realmente todo ha sido un «nosotros hemos intentado hacer, pero no hemos podido hacer».

Usted está en la presidencia desde el año 2004. Y desde el año 2004 ha podido hacer muchas cosas. Quizás sea un supuesto de mala suerte la caída del cable en la estación de Collblanc, y a lo mejor es un problema de mala suerte, pero desde luego este no es un supuesto de fuerza mayor, es un supuesto forzado por algo que ha reconocido usted aquí, hoy, y en alguna intervención anterior: por el estado lamentable en que se encontraba la red; bien sea la red de mediana tensión o bien sea la red de baja tensión, pero es evidente que la red no estaba en unas condiciones adecuadas.

El señor Pizarro, aquí, ha venido hoy cargado de informes, tres informes de autoridades independientes. Usted nos ha venido..., por lo menos no ha sabido decirnos si esos informes en que justifica su exposición están soportados en el carácter de técnicos expertos independientes o han sido realizados por los miembros de su empresa. En todo caso, sí que nos ha parecido que realmente la situación en la que se encuentra la red eléctrica en Cataluña merece otra gestión.

Habla de un problema de inversión y de que la inversión no ha sido la suficiente, en parte por la oposición de la empresa encargada de la distribución de la energía. No se han puesto de acuerdo, ha venido a decir en muchas ocasiones, en como efectuar el mallado, si era o no necesario el mallado, y, en todo caso, se han presentado informes ante la Comisión Nacional de la Energía, contradictorios, de forma que no ha podido acordarse realmente la conveniencia o no de efectuar esta distribución radial de subestaciones malladas.

Está usted derivando la responsabilidad a los cargos políticos y es consciente de ello, puesto que viene a decirnos en su intervención que usted no ha podido o ustedes, su empresa, no han podido acordar el mallado porque entre otras cosas no han tenido una orden de hacerlo. La Comunidad de Madrid lo ha efectuado por una norma. Ahora se efectuará por una norma en la comunidad autónoma catalana. ¿Por qué no se ha hecho antes por una norma del Ministerio de Industria, que era el competente para realizarla? O bien, en un supuesto de conflicto, ¿por qué no se ha efectuado por la Comisión Nacional de la Energía, si este conflicto existía?

¿Viene a decirnos que realmente hemos encontrado a los responsables de que la red esté en las condiciones en las que está en Cataluña? ¿No es un problema de inversión, sino de decisión política? ¿Es eso lo que nos viene a decir hoy, aquí?

Si es así, realmente, quizá hayamos dado con la clave y la solución de este jeroglífico al que antes me refería: estamos ante un problema político, un problema que han generado por falta de decisión política, por la voluntad de dejar a su libre albedrío el sector y no efectuar lo que era imprescindible, que es el control del sector y, en todo caso, la obligación de efectuar determinadas inversiones.

En todo caso, sí que es cierto que una cierta responsabilidad directa tiene su empresa en la situación de la red del transporte en Cataluña. No me ha dejado de sorprender que usted justifique como el hecho de que no se haya podido mejorar la red el que delegara las competencias que son suyas, de transporte, en Endesa porque Endesa le forzó en un determinado momento, por un acuerdo. Yo creo que, realmente, si he entendido bien lo que nos ha venido a decir, nos parece especialmente grave esa dejación de funciones.

Pero, además de la inversión, creemos un problema grave el hecho de que se hayan centralizado los centros de control en Madrid. Nos parece inadecuado en su momento, bien es cierto que fue una decisión del Gobierno del Partido Popular, el cierre..., bueno, el designado por el Partido Popular en aquella ocasión, el cierre de los centros de Barcelona, de Sevilla, de Bilbao y de La Coruña. En todo caso, además, este cierre, y aquí se ha visto claramente plasmado, no fue oportuno. Los servicios de mantenimiento se han deteriorado, el mantenimiento de la red es notoriamente mejorable, y al mismo tiempo, también, no sé si el servicio de control de la red es el adecuado en estos momentos por su parte.

Es cierto que es conveniente disponer de una visión global de la red eléctrica, y bueno es que el mapa eléctrico español esté conectado y relacionado, pero también es verdad que está claramente dividido por zonas en estos momentos, y buena prueba de ello es que los sucesivos apagones que han sufrido que Cataluña, no solamente este, sino los anteriores, únicamente afectan fundamentalmente a la zona catalana.

Ha tenido ocasión de reabrir el centro de Cataluña, los centros de control de Cataluña. Sería conveniente que volviera a reabrirse, y le invitamos al menos a reflexionar sobre la conveniencia de ello. En aquellos momentos, en los momentos de cierre, había muchos trabajadores en Cataluña que se dedicaban al control de la red y a su mantenimiento. Ahora me gustaría saber cuántos trabajadores de su empresa están destinados a esa finalidad en nuestra comunidad autónoma.

¿Qué grado de responsabilidad va a asumir al final? ¿Va a participar en las indemnizaciones y en las compensaciones que se van a efectuar a los interesados, que ya se están efectuando a los interesados? ¿Asume su parte de culpa? Y me gustaría saber su opinión al respecto.

En todo caso, sí que aquí se ha planteado la necesidad de cambiar a lo mejor el modelo de retribución. La factura –y estamos incidiendo por parte de nuestro grupo en este tema en las sucesivas intervenciones– puede que sea el elemento clave. Usted lo ha venido a decir: «Nuestro modelo de retribución está vinculado a la inversión.» Pero luego el control del destino de la parte alícuota que le corresponde de la factura a lo mejor es el

problema. Habría que definir clarísimamente a lo mejor qué parte de la factura le corresponde a la inversión.

En todo caso, lo que es necesario –y esto sí coincidiremos con otros grupos del Gobierno y de la oposición– es la necesidad imprescindible que incremente la inversión en Cataluña, porque no hay ninguna duda que la continuidad y calidad del suministro energético en Cataluña está en peligro, y está en peligro por las deficiencias de la red eléctrica.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Atienza pot tornar a fer ús de la paraula.

El Sr. Luis Atienza Serna

Muchas gracias, señores diputados, por todas las intervenciones que abundan en algunos de los elementos que he ido comentando en mi intervención y que espero poder ir aclarando en la medida de lo posible.

Me pregunta el señor Pujol..., aparte de compartir, por supuesto, o comprender el sentimiento de indignación, de enfado por la frustración de unos ciudadanos que han visto en unos casos una hora y media y en otros hasta cincuenta y cinco horas interrumpido su suministro. El suministro eléctrico es vital en nuestras sociedades, es extraordinariamente vital en nuestras sociedades, y además algunos han tenido que soportar además los grupos electrógenos para garantizar el suministro. Es decir, ¿alguna responsabilidad en Red Eléctrica? Todavía no lo sé –todavía no lo sé. Lo que tengo algunas certezas, certezas con todos los análisis realizados de los registros. Es decir, ¿son análisis externos? Las instituciones..., no sólo las instituciones, los técnicos que han firmado esos informes para Endesa son contratados por Endesa para hacerlo; con la información de la que hayan dispuesto, que yo no sé cuál es, porque desde luego la nuestra no. A nosotros no nos han pedido los registros; es decir, no nos han pedido los oscilógrafos. ¿Cómo pueden extraer conclusiones tan contundentes sin conocer los oscilógrafos? A mí me resulta por lo menos sorprendente –por lo menos sorprendente. No conozco los informes; tendremos oportunidad, por eso es tan importante el expediente informativo, la posibilidad de contrastar las aportaciones técnicas. Yo no soy un experto en ingeniería eléctrica. Soy un economista, como muchos de ustedes saben. Pero como sé que hay expertos suficientemente capacitados en la Generalitat, en los institutos a los que se puede recurrir para peritajes independientes, no para peritajes contratados, sino para peritajes independientes, que permitan evaluar con toda la información disponible, que nos permita responder a algunas de esas cosas. Yo no tengo, no he tenido acceso a esos informes. Pero por lo que veo o lo que intuyo de lo que se dice, en fin, algunas cosas son por lo menos sorprendentes desde el punto de vista técnico.

En lo que se refiere... Aquí da la impresión de que el cable se ha caído. Mire, ya aprovecho para comentar el tema de las acusaciones, etcétera. Red Eléctrica no ha salido a acusar a nadie. Ha salido a defenderse de unas acusaciones que se han producido media hora después del incidente, que se han traducido en una carta enviada

a todos y cada uno de los abonados diciendo que el incidente era responsabilidad de Red Eléctrica. Esa carta la habrán recibido todos los de la zona afectada. Y Red Eléctrica ha venido a decir: «Mire usted, las responsabilidades habrá que estudiarlas, habrá que investigarlas.» Por ahora lo que sabemos es que lo que se ha caído es un cable que no es nuestro. Primer elemento. Es decir, se ha caído un cable que no es nuestro. ¿Por qué se cae? Es que los cables no se caen. Ya lo he dicho en mi intervención: los cables no se caen. Es que los cables solamente se caen por problemas de mantenimiento o por problemas de extraordinaria fuerza mayor.

La diferencia cuando se producen esos famosos disparos, o esos incidentes, la diferencia entre la intensidad que soporta una línea de 220 y una línea de 110 es extraordinaria, porque –ese es un problema técnico– la impedancia de los transformadores hace que prácticamente toda la corriente de cortocircuito vaya por el 220, y no por el 110. Es decir, por eso lo que ha tenido que soportar esa línea es hasta diez veces menos de lo que han tenido que soportar todas las líneas de 220 vecinas, y no se han caído –no se han caído.

El cable, eso es lo primero que hay que delimitar, ¿por qué se ha caído el cable? Es decir, luego ya veremos si además en la secuencia de los acontecimientos se producen algunos otros fallos de los que se puedan extraer algunas conclusiones y algunas responsabilidades. Pero, mire, yo me encontré con que al principio lo primero era obviamente un incidente de Red Eléctrica, primero. Segundo, han fallado las protecciones de Red Eléctrica. Ahora ya no lo dicen. Han fallado las protecciones de Red Eléctrica porque hubieran debido confinar el incidente en la subestación de Collblanc.

Pues, mire, sabemos y podremos demostrar con los oscilógrafos que las protecciones han funcionado correctamente y que se produce un tercer cortocircuito en el cable fuera de la subestación, en el cable Urgell - Collblanc, al que no se ha referido..., porque yo que he escuchado al señor Pizarro no se ha referido a ese tercer cortocircuito y ha considerado que como las protecciones –ya lo sabe– de Collblanc han funcionado el resto ya es ajeno a la caída del cable. Pues no señor; el cable en su caída provocó un tercer cortocircuito al que ya no es ajeno todo lo que sucedió después en el cable Collblanc - Urgell y en la subestación de Maragall.

Eso es hasta ahora lo que sabemos. Yo no sé todavía... Habrá oportunidad de peritajes de incendios, tendremos oportunidad de conocer seguramente mucho más sobre las causas del incendio de Maragall, pero sí he apuntado un elemento que es relevante, que no es menor desde el punto de vista eléctrico, que es que los «oscilos» de Maragall y de Badalona no reflejan falta en el sistema eléctrico de 220.

¿Habrá responsabilidad? Pues ya lo veremos, lo veremos en el informe. Este es un tema muy complejo y se verá en su momento.

Reitero: las proyecciones han funcionado de acuerdo con sus tiempos de diseño. No sabemos por qué se incendia Maragall, pero sí quiero comentar algo, algo que no se ha dicho, que no he comentado anteriormente sobre ese famoso aviso de la madrugada, ese famoso

aviso del *mosso d'esquadra* o de la Guardia Urbana, que ve que sale humo, que se comunica con el centro de control. Se ha dicho solamente una parte; es decir, se ha dicho solamente una parte. Se produce efectivamente ese aviso, porque se produce un..., como explosión, que es el resultado del arco voltaico que he comentado antes para descargar las tensiones inducidas de las protecciones del cable, y eso a veces genera humo, un poco de humo, porque es un arco voltaico, es como un pararrayos. Pero se produce esa llamada al centro de control de Red Eléctrica. El centro de control de Red Eléctrica se pone en contacto con el responsable de mantenimiento, y el responsable de mantenimiento con una persona, con un empleado, técnico de Endesa, que está en la subestación. Y ese empleado abre la caja –abre la caja– y manda un mensaje, que está en posesión de nuestro responsable de mantenimiento, obviamente un mensaje telefónico con la foto incluida de esa caja, en la que indica que ha abierto la caja y que la caja está bien. Esa parte no se ha contado –esta parte no se ha contado.

Además, el responsable de mantenimiento se pone en contacto con el fabricante del cable para explicarle el incidente y para ver si era normal..., en cualquier caso, aparte que ya se había recibido la foto y el mensaje de la persona técnica de Endesa diciendo que era normal, se pone en contacto con el fabricante para indicar si era normal. Y el fabricante dice, efectivamente, que es normal que se produzca una explosión, es normal que pueda salir algo de humo, que forma parte del funcionamiento normal de esas cajas. Pero, en cualquier caso, en ese momento no se podía abrir el cable, no se podía desconectar ese cable porque estaba abierto el Urgell - Maragall –para no dar un apagón–, y se programa, cuando se cierre ese cable, un descargo para el día siguiente, para realizar una revisión en profundidad.

Pero ese aviso se atiende correctamente de acuerdo con el protocolo, que está muy establecido y con una visión sin que se pueda de ahí extraer, posteriormente analizado por el fabricante, que eso tenga ninguna relación con el incendio de Maragall. Esa es la realidad.

Por tanto, tendremos que buscar las razones del incendio por otro lado. Bueno, sobre los famosos disparos ya lo he comentado; no son sesenta, son doce incidentes que en algunos casos implican a muchas líneas para aislar ese incidente, pero, repito, son doce incidentes entre 1.500 y 2.000 que se producen en el sistema de transporte. Por tanto, no es una cifra anormal, y la red, los cables no se caen por eso.

¿Todos los activos que han fallado son de REE? No, no, el activo más obvio que ha fallado inicial no es de Red Eléctrica. Es decir, el cable que se cae..., hasta ahí podríamos..., ese no es de Red Eléctrica, que es el origen de todo el incidente.

¿Hay contradicción en las afirmaciones sobre cómo está la red de transporte? Si lo miran..., si lo miden, si se mide efectivamente por los tiempos de interrupción, la red, transporte y la distribución, efectivamente los tiempos de interrupción reflejan estándares europeos. O sea que no... Por tanto, desde el punto de vista de las prestaciones de esa red, tiene razón el ministro Clos

cuando dice: «Las prestaciones son prestaciones de estándar europeo.» O sea que eso es cierto. Ahora, si lo digo yo desde el punto de vista de cómo veo yo esas instalaciones que Red Eléctrica compró en el 2003, yo digo: «No se corresponden con los estándares de calidad que Red Eléctrica tenía en su propia red, en la red de 400.» Entre otras cosas, por eso creo que ha sido muy buena la compra, porque permite rescatar una red de 220 de la desidia. Por eso ha sido buena la compra. Es decir, porque permite que una empresa especializada solo en transporte y que tenía..., que fue la precursora en el mundo –en el mundo– como empresa transportista –el 1985 no existía ninguna empresa de transporte, fue la primera en el mundo–, extender su ámbito a la totalidad de la red de transporte y trasladar a la red de transporte las exigencias de calidad que tenía para su red de 400 kilovoltios. Por eso esta afirmación de si la..., en fin, yo no participé en la decisión de la compra de los activos, pero esa decisión de la compra de los activos no responde al intento de constituir una sociedad estatal como AENA o como..., en fin, como Renfe o como..., es decir, responde a un modelo del que Red Eléctrica fue precursora, pero que se había generalizado en toda Europa con la totalidad de la red de transporte. Como en el Reino Unido, National Grid en Inglaterra tiene la totalidad de la red de transporte, hasta 220. Y en Italia, Terna tiene la práctica totalidad, el 90 y muchos por ciento, de la red de transporte hasta 1250 kilovoltios. Y en Bélgica sucede lo mismo, y en Francia se ha constituido una empresa, y en Portugal, de la que somos socios, se ha constituido una empresa de transporte que tiene la totalidad de la red de transporte. Y en España se había quedado una red de transporte exclusivamente en los 400 kilovoltios.

Y la separación, en mi opinión, de la red de transporte respecto de las empresas que compiten en la generación es fundamental para garantizar la competencia, la neutralidad. Porque no puede uno tener que negociar el acceso con un competidor; es evidente. Es decir, si se quiere introducir competencia en generación, no puede uno pedir el acceso a un competidor. Y, si no, pregúntenle ustedes a los promotores eólicos dónde prefieren conectarse, en la red de distribución o en la de transporte; si prefieren negociar con Red Eléctrica o prefieren negociar con Endesa, con Iberdrola o con otros. ¿Por qué? Porque Red Eléctrica lo podrá hacer mejor o peor, ser más ágil o menos ágil, pero es neutra completamente respecto de los diferentes generadores.

Cuando he hablado del mallado... Bueno, quiero aclarar un elemento que yo creo que sí que vale para muchas de las intervenciones, que es el de cómo se realizan las inversiones en la red de transporte. Es decir, aquí, en la red de transporte, primero, no se realiza ninguna inversión que no esté planificada. Es la planificación, es una actividad regulada que desarrolla exclusivamente las inversiones que se planifican, que son aprobadas en el Plan de infraestructuras. Pero esa inclusión de las instalaciones en el Plan de infraestructuras no implica su autorización para construir las. Hay que iniciar individualizadamente todo el proceso de tramitación: documento comprensivo en materia medioambiental, se reciben las observaciones, se realiza la evaluación de impacto ambiental, se elabora el proyecto, se somete...,

se obtiene la declaración de impacto ambiental, y luego se obtiene la autorización administrativa, después la autorización del proyecto de ejecución... Y ese proceso, pues, en algunos casos tarda tres años, y en otros casos hay... –creo que lo ha comentado el señor Pizarro–, en algunos casos hemos tardado veinte. Él ha puesto un ejemplo de Tenerife; yo puedo poner ejemplos de la cornisa cantábrica, en los que hay proyectos que han estado en proceso de tramitación, con litigios legales, etcétera, hasta veinte años. Y ustedes conocen también ejemplos cercanos de extraordinaria dificultad en el proceso de tramitación.

Ha habido alguna confusión... Bueno, primero, a veces, se ha producido una confusión sobre si el mallado en la red de transporte y el mallado en la red de distribución. El mallado en la red de transporte, en algunos casos..., digamos, es el que se establece en la planificación; yo creo que en la planificación vigente aparecían, en la zona que nos afecta, como cable a desarrollar, el de Vilanova - Eixample - Maragall, que está desarrollando Endesa. Dicen: «Bueno, ¿por qué usted cedió» –alguien ha preguntado– «la responsabilidad de desarrollar ese cable?» No había entonces una condición de transportista único, sino que era una condición que detentaban también los distribuidores, y a mí me pareció que era mucho más importante pacificar unas relaciones que me encontré extraordinariamente enconadas, de forma que me permitiese lanzar el plan de renovación de los activos que habíamos comprado, me pareció mucho más importante que el ceder de alguna forma la responsabilidad de esa red y que Endesa recuperase la posición de transportista en el centro de Barcelona.

Pero he insistido en un elemento que se refiere al mallado de la red de distribución. Es decir, lo que ha convertido este incidente –de nuevo lo repito– en un incidente de tanta gravedad es que la red de distribución no ha sido, no es capaz de soportar el fallo de una subestación de transporte. Y, repito, ya tenemos experiencias suficientes a nivel nacional en las que han fallado las instalaciones. Las instalaciones pueden fallar por múltiples razones; hasta por una decisión administrativa, como ha sido en el caso de Patraix, ¿no? Bueno, y por eso hemos insistido tanto, desde la operación del sistema, en que la red de distribución tiene que tener un mallado suficiente como para poder soportar la alimentación de cada zona, que cada bolsa de barrio, cada bolsa de clientes, no cuelgue solo de una subestación de transporte, que pueda tener una alimentación alternativa. La redundancia y el mallado es fundamental..., el «*n* menos 1», que se utiliza en la jerga del sector, que es, diríamos, el cinturón y tirantes, es fundamental en el sistema eléctrico. Es fundamental que ante el fallo de la instalación, la más importante en cada momento para garantizar el suministro, haya otras instalaciones que puedan suplir ese fallo.

Hemos mantenido, sobre las inversiones hemos mantenido una..., yo personalmente he mantenido múltiples reuniones con todos los consejeros en los últimos tres años, con todos los consejeros de la Generalitat, para hacer el seguimiento de las inversiones. Y a nivel inferior se han realizado reuniones muy periódicas, sobre todo para evaluar el estado de las inversiones y de los

procedimientos administrativos, y ver en qué medida la cooperación podía impulsar estas inversiones.

Bueno, sobre el centro de coordinación eléctrica de Barcelona, que desapareció como los otros centros regionales, yo creo que los incidentes en el sector eléctrico se propagan en milisegundos e incluso en segundos. Y el ejercicio de reposición requiere un nivel de coordinación extraordinariamente estrecho. Lo vimos en el incidente del 4 de noviembre en Alemania: un incidente por una mala maniobra por parte la operación del transporte, propiedad de E.on, con una extraordinaria descoordinación con la red de transporte vecina, propiedad de RWE, termina afectando al cable de interconexión entre España y Marruecos y provocando un apagón en media Europa. Es decir, en apenas veinte segundos se produce un apagón en media Europa. Es decir, la coordinación es un factor fundamental para la prevención de los incidentes y para la reacción ante los incidentes. Y desde ese punto de vista creo que en estos momentos lo que se está debatiendo es en qué medida el proceso de integración del sistema eléctrico europeo requiere un nivel de coordinación reforzado a nivel europeo. Es decir, ese el elemento de debate. Sin embargo, si..., y por lo tanto no creo en absoluto que la existencia en su momento del centro de control regional hubiese favorecido en absoluto la reposición del incidente.

Bueno, sobre qué se ha hecho en infraestructuras, mire, yo creo que el desarrollo de las infraestructuras tiene una gran inercia. Yo no quiero mirar la vista atrás, yo lo que digo es que en los tres últimos años hemos multiplicado por cinco las inversiones. Será poco o mucho, pero son cinco veces más, por lo menos cinco veces más; cuando termine este año serán más de cinco veces más, y en algunos casos... Y no hemos hecho más porque no tenemos las autorizaciones. A mí me hubiese gustado haber iniciado el proyecto de la línea de Sentmenat - Vic - Bescanó mucho antes, porque creo que la situación de la alimentación en Girona es mucho más precaria que la de Barcelona. ¿Por qué? Porque hemos tenido que realizar un retensado de los cables, no para garantizar el *n* menos 1, es decir, garantizar el suministro ante el fallo de esa instalación, sino para garantizar el *n*, es decir, para poder garantizar la demanda en ausencia de incidente; porque, si el incidente se produce, entonces ya no la podemos garantizar.

Bueno, esa situación hace que esa inversión sea extraordinariamente urgente. Y yo lo he venido manifestando –me lo habrán oído ustedes seguramente en muchísimas ocasiones, lo han reflejado los medios de comunicación–, creo que hemos mantenido una cooperación muy estrecha con la Generalitat, pero tiene su conflictividad social, tiene su litigiosidad jurídica... Todos los procedimientos, en la medida en que haya oposición, nuestros procedimientos son garantistas de los derechos de terceros, y por tanto, en la medida en que son garantistas, se alargan extraordinariamente –extraordinariamente– y retrasan el desarrollo de las inversiones.

¿Compromiso con las inversiones? Todo. Es decir, nosotros estamos dispuestos a hacer todas las infraestructuras que nos autoricen, y podemos comprometernos a que todas las subestaciones se hagan en doce meses desde que tengamos la autorización, y todas las líneas,

como mucho, en dieciocho meses desde que tengamos la autorización. Yo me puedo comprometer firmemente a que vamos a realizar todas las inversiones que se nos autoricen en esos plazos. Es decir, no es un problema de compromiso financiero, no es un problema de capacidad de gestión. Hemos hecho un esfuerzo, estamos haciendo un esfuerzo, y en el caso de la renovación solo nos frena la disponibilidad de descargos. Yo estaría dispuesto a acortar ese plazo y a hacerlo todo entre este año y el año que viene, pero no es realista, porque no vamos a disponer de descargos sin riesgo de apagones. No vamos a poder disponer de la posibilidad de apagar, de desconectar algunas instalaciones para trabajar sobre ellas sin riesgo de apagones.

El señor Terrades me pregunta mi opinión sobre la Ley de garantía de suministro. Conozco la intención; no conozco, digamos, el contenido de ese borrador. Nuestra posición será plenamente cooperadora. Y lo que se apunta, que es que el mallado de la red de distribución tiene que ser capaz de soportar el fallo de una subestación de transporte, me parece fundamental. Es decir, lo habíamos manifestado y lo hemos puesto en borradores de regulación que tienen su complejidad desde el punto de vista de la discusión, que yo creo que la CNE está muy cerca de tomar una posición definitiva sobre ese PO, sobre ese procedimiento de operación que nosotros, después de muchos meses de discusiones, les hemos mandado en una última versión muy recientemente –antes del incidente, pero muy recientemente–, y esperamos que pueda ser objeto, eventualmente, de evaluación por el ministerio.

Sobre los planes de inversión, yo ya lo he comentado. Sobre la estructura en Cataluña y lo del centro de control que desapareció, que no ha hecho referencia el señor Terrades, ya lo he comentado. En el ámbito de mantenimiento, la centralización del centro de control no ha implicado ningún cambio en lo que se refiere al personal de mantenimiento, que se ha duplicado entre el 2003 y el 2007. En el conjunto de España, el personal de Red Eléctrica ha aumentado en un 40 por ciento, un 30 y tantos, 40 por ciento, entre el 2003 y el 2007. En Cataluña se ha duplicado entre el 2003 y el 2007.

Sin embargo, así como no creo en la descentralización del centro de control, sí creo –y lo vamos a analizar, porque me parece relevante– en una mayor descentralización territorial de la gestión de nuestras tramitaciones y de nuestros proyectos de inversión. Es decir, en ese sentido sí creo que..., no creo que haya afectado al ritmo de nuestras inversiones, pero en cualquier caso prefiero que nuestros directores de proyecto y que los responsables de la tramitación de los proyectos estén más cerca del territorio. Y en este sentido vamos a iniciar una reflexión.

Sobre los mecanismos de coordinación, están establecidos, los mecanismos de coordinación técnica. Yo creo que la cooperación a nivel técnico ha funcionado, funciona con los distribuidores... Por la experiencia de incidentes anteriores me atrevo a decir que esta imagen de acusaciones mutuas no se hubiese producido con ningún otro distribuidor. Es decir, hemos tenido incidentes con otros distribuidores, y yo me atrevo a decir que no se hubiese producido una reacción de acusación antes de

empezar a trabajar intensamente sobre la reposición del suministro.

Reitero los mecanismos, pero esto..., para eso... –habrá oportunidad de analizarlo en el expediente–, los mecanismos de protección han funcionado. Para el ritmo de inversión creo que es importante un respaldo político-social mayor para las infraestructuras eléctricas. Es decir, para..., yo lo conozco por las infraestructuras de transporte en particular, pero ese rechazo se produce para las infraestructuras de generación y para las infraestructuras de distribución, también.

Es inevitable que la gente..., reivindica el AVE, reivindica las carreteras, reivindica el metro, los ferrocarriles; no reivindica las líneas eléctricas, no reivindica las líneas eléctricas porque las líneas eléctricas solo se echan de menos cuando falla el suministro y hay una situación de crisis, y cuando se produce una situación de crisis ya es demasiado tarde, es decir, hay que conseguirlo en momentos de normalidad. Y eso requiere yo diría un nivel de consenso político y social muy amplio sobre la necesidad de respaldar estas infraestructuras, porque, si no, la gente no quiere saber que es lo que hay detrás del enchufe y del interruptor, y detrás del enchufe y del interruptor hay toda una complejidad de instalaciones, que tienen obviamente un impacto social, obviamente un impacto ambiental, pero que en algunos casos son imprescindibles para asegurar el suministro. Y por eso yo creo que..., por eso estoy tan satisfecho de comparecer ante ustedes.

Me preguntaban si comparezco a rastras o no. En fin, tengo experiencia autonómica, tengo en la política autonómica, tengo experiencia en la política nacional, valoro extraordinariamente el papel de los representantes de los ciudadanos en un problema que les afecta tan extraordinariamente, pero es que además creo que la política energética es política con mayúsculas y que solamente los representantes de los ciudadanos pueden hacer el arbitraje entre los tres objetivos de la política energética: garantizar el suministro, minimizar el impacto ambiental y hacerlo al menor coste.

Porque estos objetivos son en parte contradictorios; más seguridad implica más coste y en algunos casos también más impacto medioambiental, y, por tanto, ¿quién puede hacer, quién puede encontrar el equilibrio entre esos tres objetivos de la política energética? Los representantes de los ciudadanos; es una decisión política. Por eso me parece tan relevante y me encuentro tan a gusto compareciendo y rindiendo cuentas de alguna forma de las cosas que se han hecho y de las cosas que observamos que se podían mejorar.

Agradezco a la señora Simó la prudencia a esperar a la finalización del expediente; es extraordinariamente complejo. Yo he manifestado en muchas ocasiones la vulnerabilidad de la red en las grandes ciudades. No es un problema solo de Barcelona o de Madrid; es un problema de París, y de Nueva York, y de Londres. ¿Por qué? Pues exactamente igual que si ahora diseñásemos la ciudad desde cero organizaríamos los accesos y el entramado de los barrios de otra forma... Es decir, la ciudad va creciendo, va creciendo en diferentes etapas, respondiendo a diferentes necesidades de movilidad,

a diferentes necesidades de servicios, etcétera. Y en nuestro caso las redes de transporte, de transporte y de distribución en las ciudades, pues tienen que adaptarse a una demanda extraordinariamente creciente en el centro de las ciudades a partir de una infraestructura que se ha ido configurando en décadas.

Esto no es un..., el problema de las infraestructuras no es un problema de tres años, ni de dos, ni de seis; es decir, se puede acelerar, se puede ir un poco más rápido o un poco más lento, pero es un problema de configuración de la red que se realiza a lo largo de décadas.

Pero, repito, en nuestro caso se está produciendo, no me atrevo a decir que..., yo, además, es que creo que algunas reclamaciones, que han pedido mejoras en la retribución de la red de distribución, algunas de las reivindicaciones históricas de los distribuidores sobre la retribución de la red de distribución, que se ha mejorado en los últimos años, yo creo que podrían estar seguramente justificadas.

Pero hay otro elemento que es muy relevante, que es que la retribución, a diferencia del transporte, no retribuye inversión. Al no retribuir inversión impulsa una configuración de la red de distribución que minimice la inversión y el mantenimiento de la red de distribución. Eso es lo que se ha venido produciendo en España los últimos años. ¿Por qué se está generalizando en las grandes ciudades un modelo de distribución con transformación directa desde los doscientos veinte kilovoltios a los veinte o a los veinticinco kilovoltios? Porque con eso se ahorra la red de ciento diez o la red de cuarenta y cinco kilovoltios. Pero esa red de ciento diez es fundamental porque es la que tiene capacidad suficiente para poder soportar esa demanda desde otra subestación de transporte –desde otra subestación de transporte– cuando una falla.

Bueno, ¿por qué se incendia Maragall? Yo ya he dicho que no se descarta, los peritos no descartan, pero tendremos más información técnica en las próximas semanas..., los peritos no descartan que puede que se haya producido en niveles de tensión diferentes del doscientos veinte.

¿Protecciones cambiadas? Se van a cambiar más del 90 por ciento de las protecciones. Se han cambiado el cien por cien de las protecciones en todas las posiciones que hemos reformado. Eso quiere decir –porque había unos datos que bailaban– que hemos renovado las protecciones ya en el 34 por ciento de todas las posiciones de la red de transporte de Cataluña y vamos a renovar el 44 por ciento de aquí a..., vamos a llegar hasta el 44 por ciento de aquí hasta final de año. Por tanto, en el 34 por ciento ya hemos cambiado, renovado las protecciones. Pero, repito, hemos renovado las protecciones pero no han fallado –pero no han fallado– las protecciones en este incidente.

¿No seremos más lentos por tener poca estructura? No, no, pero vamos a fortalecer la estructura en Cataluña porque queremos estar más cerca de la necesidad inmediata.

¿Si vamos a cumplir las inversiones previstas? Yo me comprometo a que no pasen doce meses desde que ten-

gamos la autorización de una instalación, de una instalación de una posición, hasta que se realice, y en el caso de las líneas, si son líneas largas, pues pueden llegar hasta dieciocho meses fácilmente, desde que dispongamos de las autorizaciones.

Creo que la nueva planificación que en estos momentos está en discusión, 2007-2016, va a suponer un impulso adicional en la modernización de la red. Y en lo que se refiere al nivel de ejecución, bueno, ya he comentado que hemos multiplicado por cinco, si tuviéramos más autorizaciones iríamos más rápido, ¿no?

Bueno, la señora Mejías me atribuye la responsabilidad por ser el último; por ser el último que habla soy el más culpable. En fin, yo no he decidido el orden de las intervenciones, pero, en fin, lo que me sorprende es que se produzca una presunción de fallo en el mantenimiento de Red Eléctrica cuando lo que conocemos hasta ahora es que lo que se ha caído es un cable que no era nuestro, o sea que... Pero, en fin, los informes están, ya lo he comentado... Yo creo en los informes de los peritos independientes y no en los informes contratados, por mucho que sean externos, y sobre todo los informes que se puedan contrastar, es decir que puedan ser objeto de contrainformes, como esperamos que se produzca en el expediente informativo. Es decir que Endesa tenga la oportunidad de responder a los informes técnicos que nosotros presentamos y nosotros tengamos la oportunidad de responder a los informes técnicos que presenta Endesa. Algunos de estos informes no se pueden hacer sin los oscilógrafos, sin los registros; no nos los han pedido, o sea que...

¿Es necesario un incidente así para mejorar la red? Yo creo que ya he comentado más... Yo estoy dispuesto a revisar, y lo haremos con la Generalitat, si los criterios de operación que nos restringen los descargos podemos revisarlos o flexibilizarlos para ir más rápido en el proceso de renovación, porque les aseguro que iremos tan rápido como dispongamos de ventana de oportunidad para realizar la renovación, porque mientras tanto somos los propietarios de unos activos que no están como nos gustaría, como nos gustaría que estuvieran, ¿no?

Sobre si estaban las averías reparadas. Sí, todas las averías que se habían producido... Bueno, perdón, la avería en el cable Urgell - Maragall que se había producido en la calle París estaba completamente reparada..., todas las averías, excepto, en ese momento, la del cable que estaba todavía taladrado por el perno, el cable Badalona - Trinitat, me parece que era, que estaba todavía taladrado por el perno, por una razón, porque por esa galería iban dos cables y para realizar la reparación necesitábamos, por razones de seguridad, de seguridad de los operarios, descargar los dos cables. Bueno, uno estaba descargado porque era el que estaba taladrado por un perno gigantesco y el otro, que iba por la misma galería, estaba inactivo, y hasta que no hemos dispuesto de descargo de nuevo, de desconexión para ese otro cable, no hemos podido repararlo, y lo hemos reparado..., me parece que se terminó la reparación el día 2 de agosto. Pero en ese momento, cuando se produce el grave incidente, solamente estaba pendiente de reparación ese cable de Badalona - Trinitat.

Bueno, ¿por qué no están malladas Urgell y Maragall? La red, la planificación no la hice yo, la planificación de la red estableció el objetivo de mallar Maragall, y Endesa está con el cable en proceso de construcción, había anunciado, tenía ya la planificación, preveía que tenía que estar finalizado en el 2006, y nos había comunicado que lo iba a finalizar para diciembre de este año, de este año 2007, ¿eh?

¿Hubiese el mallado..., la finalización de ese cable, hubiese cambiado la situación? Probablemente no. Probablemente no porque se hubiese..., porque lo que se ha perdido es toda la subestación de Maragall. Es decir, el problema es que es necesario un mallado por debajo de la red de transporte que garantice la alimentación ante la pérdida total de la subestación. Si el cable hubiese estado terminado, seguramente no hubiese reducido el tiempo de reposición.

Ya he explicado por qué se produjo ese tiempo de reposición, por la falta de mallado en la red de distribución. No se quemó ningún generador, no tenemos generadores; Red Eléctrica no puede generar, no puede generar porque es una actividad liberalizada y, por tanto, está excluida. Nosotros somos neutros respecto de la actividad de generación. Pero, vamos, a lo que se refiere seguramente es a las cajas estas... ¿Por qué se quemó? No se quemó, ya he explicado el incidente anteriormente.

Sobre las inversiones, ya he comentado que se han multiplicado por cinco.

Es cierto que ha habido contradicciones muy relevantes y esperamos que se aclaren en el expediente. Así están las cosas, ¿no? Efectivamente, las contradicciones demuestran la importancia del expediente. La red, y yo coincido plenamente con usted, debe poder soportar el fallo de una subestación de transporte. El mallado hubiese, claramente, paliado el incidente; el mallado de la red de distribución hubiese paliado claramente el incidente. Pero si mallamos la red de transporte pero seguimos teniendo una red de distribución en bolsas que dependan exclusivamente, en radial, de una sola subestación y no puedan recibir alimentación por otra, no se cumplen los criterios de seguridad de suministro que son deseables para un servicio tan importante como este.

No nos consta la desconexión –me preguntaba– de Collblanc para labores de mantenimiento; no ha habido petición de Collblanc para labores de mantenimiento de ese cable. Y sí, efectivamente, la observación puramente física permite comprobar que se han cambiado los amarres, todos los amarres, en esa zona; efectivamente, se han cambiado todos los amarres en esa zona.

Y por último, pues, el cable, y lo reitero, se cae porque no estaba bien mantenido. Dice: «Hemos intentado pero no hemos podido hacer.» No. Creo que hemos hecho mucho, o sea, de inversiones hemos multiplicado por cinco. Yo creo que hemos hecho mucho, pero hay una gran inercia en las infraestructuras, es un trabajo de mucho tiempo –es un trabajo de mucho tiempo–, y nos llevará hasta el 2009 y en algunos, seguramente, si no conseguimos descargos, en algunos nos quedarán algunos flecos hasta el 2010 para tener plenamente

renovado... A mi me gustaría hacerlo todo el año que viene, entre este año y el año que viene, pero no es realista pensar que vamos a disponer de los descargos, de las posibilidades de desconectar para poder realizar esta inversión.

Bueno, ya se ha comentado el tema del centro de control de Madrid, el tema de los técnicos independientes, bueno, y del desarrollo del personal de mantenimiento que aquí no se había visto afectado.

Sobre la retribución, lo que representa la retribución del transporte para la tarifa, el transporte representa el 4 por ciento de lo que pagan los ciudadanos en la tarifa eléctrica, el 4 por ciento. Digamos, para acotarlo, es uno de los más bajos de Europa, el 4 por ciento; es solamente para que lo sitúen. Y, eso sí, inversión que hacemos, inversión que se paga.

Nada más. Muchas gracias a todos, y completamente a su disposición para cualquier aclaración adicional, información adicional y, eventualmente, comparecencias si lo consideran adecuado.

El president

Gràcies, senyor Atienza. Senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Sí, intentarem ser molt breus, perquè... En primera instància, en tot cas, senyor Atienza, deixi'm felicitar-lo –també ho he fet, poc o molt, amb el senyor Pizarro–, perquè vostès han vingut aquí, tant vostè com el senyor Pizarro, han vingut aquí a donar la cara, a donar explicacions. Reconec que finalment són explicacions confuses, perquè, com qui diu allò, *el mallador que bien malle buen mallador será*, i aquí no malla ningú, el problema és que no acaba de mallar ben bé ningú, però, en tot cas, està bé –està bé. Jo crec que, com a mínim, fixi's, senyor Atienza, la gent haurà descobert que existeix una cosa que es diu transport, que és vostè; la gent haurà descobert que les empreses que li arriben a casa fan la distribució però només fan la distribució, o potser també fan la generació; la gent jo crec que haurà entès coses, no? I haurà entès també, poc o molt, que l'energia, com bé ha dit vostè, i també ho ha dit el senyor Pizarro, que hauria de ser una prioritat important per als governs, resulta que per a aquest, el de Catalunya, en tot cas, no ho és massa, no?

Sàpiga que..., vostè ens parlava de la importància de l'energia, que són planificacions a molt llarg termini..., tan important com això són les actituds. Sàpiga, i li vull dir, i poc o molt jo crec que vostè ho sap, que hi han diferents formacions polítiques que avui formen part del Govern que han frivolitat el tema energètic, i l'han frivolitat molt –molt. I, clar, és molt fàcil semblar una actitud negativa que t'acaba generant després una actitud de rebuig.

Amb relació a això, i un comentari amb relació a una intervenció del Grup Socialistes: escolti'm, responsabilitzar positivament el senyor Montilla d'algunes gestions que va fer en la seva època com a ministre, hi podríem estar d'acord; però això mateix també justifica

que allà on hi van encerts també hi van haver errors, i avui els patim. Per tant, alguna responsabilitat deu tenir el que era ministre i avui és el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya i que ara mateix està de vacances, alguna responsabilitat deu tenir, no?

Amb relació al Grup del Partit Popular, molt breument, efectivament, nosaltres hem votat la Llei del sistema elèctric, eh?, però som la formació que més esmenes ha presentat per donar a entendre que la xarxa de 220, en molta trama urbana, té una consideració i un comportament de distribució. Malgrat que el senyor Atienza té una posició diferent de la que pugui tenir jo i de la que té el Grup de Convergència i Unió, nosaltres defensem les nostres tesis, amb el benentès que el mallat, poc o molt, avui el pot garantir una xarxa de distribució en trama urbana com està sent el 220.000 volts.

I amb relació a aquesta mateixa llei, que té altres coses bones, sí que hi ha un advertiment que ja vam fer durant la tramitació de la llei al Congrés dels Diputats i també la fem ara, que és el perill que Red Eléctrica es converteixi en una AENA. Una AENA vol dir que..., és a dir, allò que tot ho centrifuga, tot, Madrid ho acaba centrifugant tot, no?, i xuclant tot. Ens està passant amb Renfe a rodalies, ens està passant amb AENA i l'aeroport... Tenim por, francament, senyor Atienza, tenim por que ens acabi passant amb Red Eléctrica. Vostè ha fet un parell de comentaris en relació que algunes coses, amb l'argument de la coordinació..., que també els sentim en temes aeroportuaris, en temes ferroviaris, també els sentim. Fins i tot de TGV o d'AVE, tot això ho sentim igual. I en aquest sentit pensa igual el PSOE que el Partit Popular.

Dit això, algun comentari molt ràpid. L'any 2003 Red Eléctrica compra els actius d'Endesa i acorda un manteniment fins a l'any 2005, però a més signa un document on confirma que estan en bon estat. Això està signat per vostès. Vostè em dirà que no hi era, d'acord; però això ho va signar Red Eléctrica Española.

Per tant..., no vull entrar molt més en el detall perquè..., ja ho repeteixo, el felicito per haver donat la cara, en tot cas, eh? No sabem ara si el cable ho ha causat tot, no sabem encara per què es crema Maragall, no sabem quina responsabilitat té, ni vostè del tot ho sap, quina responsabilitat té tota la seva empresa... Suposo que ho acabarem sabent tot, poc o molt. Ara, l'important, per entendre'ns, és que la magnitud de l'enfrontament entre vostè, Red Eléctrica, i Endesa, a qui ha posat poc o molt en evidència és al mateix Govern català. Vostè no ho ha pogut dir des d'allà, però el lògic no creu que hauria estat que el Govern català hagués estat aquí escoltant i seguint..., i dient fins a quin punt ell podia validar una tesi o podia validar una altra tesi?

Perquè, clar, acaba passant una cosa. El senyor Pinós a mi em coneix una mica, i més o menys hem treballat colze a colze per molts trossos del territori, per molts pobles d'aquest país, intentant empènyer infraestructures energètiques –ell ho sap i jo també–, en col·laboració colze amb colze amb Red Eléctrica Española, amb una actitud gens frívola, com la que tenen avui alguns grups del Govern; ho sap perfectament el senyor Pinós. Però també sap el senyor Pinós, i ho sap

vostè, senyor Atienza, que avui plou sobre mullat: tenim l'apagada, tenim l'aeroport, tenim Renfe Rodalies i Renfe Regional, tenim el col·lapse a les autopistes... Escolti'm, com expliquem ara al país, com expliquem a la gent que ningú es fa responsable de res? Com ho fem? Com empenyem una nova infraestructura energètica quan ningú se'n fa responsable quan aquestes infraestructures tenen problemes? Clar, tot això passa a alimentar allò que l'Artur Mas, el senyor Mas, deia aquest dematí, no?, tot això passa a alimentar la desconfiança –tot això passa a alimentar la desconfiança.

Han passat tres setmanes. Francament, algú es creu...? És a dir, passades tres setmanes, a la gent del carrer o se li dona un bri (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), una intuïció d'on pot ser la causa, o senzillament se la construeix. I la gent se l'està construint, senyor Atienza...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo. La gent s'està construint la seva conclusió, i la seva conclusió és que tots som igual de dolents. Per tant, estem generant, sense voler-ho segurament, senyor Atienza, però estem generant la desconfiança de la gent. Jo el que li demano és que pressioni allà on vostè pot pressionar, que és molt més que nosaltres probablement, i té a veure amb el ministeri i amb el Govern espanyol, perquè es facin les inversions i que es deixin estar les actituds frívoles que alguns partits polítics practiquen avui també a Catalunya.

El president

Senyor Terrades, té la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Bé, en tot cas, torno a repetir una vegada més en el transcurs d'aquesta sessió que ja serà l'informe que s'ha encarregat, l'expedient informatiu que estan tramitant la Direcció General d'Energia i la Comissió Nacional de l'Energia, que acabarà dilucidant quin grau de responsabilitat tenen les dues empreses elèctriques i en quin percentatge cada una de les xarxes ha fallat. Perquè, en qualsevol cas, avui tant el senyor Atienza com el senyor Pizarro han vingut a defensar les posicions de les seves companyies. Jo crec que n'hem tret poc l'aigua clara de què va passar realment... No, sí que sabem què va passar: el que va passar és que la xarxa no va aguantar i que va haver-hi una apagada el 23 de juliol i que alguns usuaris, al cap de cinquanta hores, encara no tenien subministrament energètic.

Jo crec que la diferència entre una intervenció i una altra aquesta tarda, tots dos defensant, evidentment, les posicions de les seves empreses, és que el senyor Atienza ha vingut avui aquí al Parlament a explicar el que, a parer seu, eren les causes de la situació en què ens havíem trobat, i el senyor Pizarro a mi m'ha semblat que ha vingut a defensar més el valor de l'acció, el valor de les accions de FECSA-Endesa, que no altra cosa. No sé

si també les clàusules del seu blindatge, eh? Però bé, en tot cas, aquesta ha sigut la impressió que un té.

Segurament conèixer què va passar exactament necessitarà un cert temps; tots els experts ho diuen. Probablement també necessitarem, en aquest expedient informatiu, encarregar assajos tècnics per tal d'acabar d'esbrinar exactament què és el que va passar. Els experts també diuen que hi ha una certa inèrcia en les inversions en el sistema elèctric fins que se n'acaben recollint els fruits. Aquesta mateixa inèrcia en la millora de la qualitat de subministrament o de distribució, aquesta mateixa inèrcia també la trobem en la desinversió que es produeix o en la manca d'inversió que es produeix.

Escolti, aquí el que sabem, ara per ara, és que, en un període determinat de governabilitat del Partit Popular a Madrid i de Convergència i Unió a Catalunya, les inversions eren les que eren; ho ha reconegut el senyor Pizarro, ho ha reconegut el senyor Atienza. I que a partir d'una determinada etapa de governabilitat, de governs progressistes a Catalunya i a Madrid, aquesta tendència, aquesta inèrcia es modifica i es canvia a l'alça. Aquesta és la realitat que avui tenim: un govern, uns governs que fan la feina, que intenten treballar a favor d'un sistema o d'un servei públic com és el de l'energia o el subministrament que els usuaris han de tenir, siguin clients particulars o empreses. I, per tant, el que cal és reconèixer la feina que el Govern ha fet a Catalunya, impulsant també un major grau d'inversió tant a la xarxa de transport com a la de distribució, i faríem bé tots plegats de preocupar-nos també de la feina o de la no-feina que fan les empreses del sector.

Aquest és un tema que probablement no tocava avui, no? Però, clar, no es pot parlar de la frivolitat del Govern de Catalunya amb l'alegria amb què algun diputat ho ha estat fent al llarg d'aquesta tarda, sobretot en la seva última intervenció. Escolti, hi han alcaldes del seu partit que estan al capdavant de les mobilitzacions en contra d'algunes de les infraestructures i de les expropiacions que s'estan produint. I, per tant, escolti, no tot és responsabilitat del Govern de Catalunya. Vostès, com a principal partit de l'oposició, alguna cosa tenen a dir-hi. Aquest clima de confiança que el cap del seu grup demanava aquest matí, potser que se l'apliquin també vostès en el conjunt de la seva organització política.

El president

La senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Dues reflexions en veu alta i un agraïment final, i ja està, senyor Atienza. Començaré pel final, per on ara estaven discutint el senyor Terrades i el senyor Pujol, sobre la interconnexió amb França i la línia de molt alta tensió.

En tot cas, vostè parlava de la urgència. No és l'únic; hi ha hagut..., des de diverses instàncies s'ha dit. I el senyor Pujol ha fet referència per tres vegades a l'actitud frívola de membres del Govern; per tant, ho he dividit i he pensat que almenys em devia tocar una al·lusió

de les tres. I per tant, per si de cas, primer de tot dir que, si us plau, desvinculin-ho del tema de l'apagada a Barcelona, perquè saben molt bé que no és per qüestió d'insuficiència energètica del sistema que hi ha hagut l'apagada a Barcelona.

Però, en tot cas, sí que dir, ja que se'n parla, que Esquerra ha tingut una actitud propositiva i qüestionadora del perquè de moltes qüestions. La gent reivindicava també raonaments objectius i tècnics, primer, de la necessitat de la MAT, i després, del traçat previst. I després, s'han donat alternatives a la MAT, passant bàsicament..., i alternatives serioses, per al reforçament de les línies existents. I, en la línia d'un model més descentralitzat i més proper al consum de les fonts de generació, hi ha dues centrals de cicle combinat previstes a la demarcació, per tal de poder nodrir també el que són els punts d'alimentació del TGV.

Però, en tot cas, avui no era aquesta, la qüestió; vaig cap a la segona afirmació. Em costa de creure que el 70 per cent de no-inversió 2005-2006 executada és per la no-interconnexió amb França o per una falta d'autoritzacions administratives. Però ja l'hi dic, no són dues preguntes, són dues reflexions en veu alta. És a dir, que el Pla d'infraestructures preveïes per al 2005 i el 2006 312 milions d'euros d'inversió a Catalunya i que se n'executessin, 2005 i 2006, 92 milions d'euros només, que sigui només pel tema de la interconnexió amb França o per la falta d'autoritzacions administratives. Estem parlant de gairebé dues terceres parts de no-execució.

I, en tot cas, passo a l'agraïment. Senyor Atienza, agrair-li la seva predisposició absoluta en tot moment, durant aquesta compareixença, i l'atenció i l'esforç que ha esmerçat per tal de fer-nos entendre el perquè de moltes coses.

El president

La senyora Carina Mejías té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, president. Señor Atienza, la verdad es que nada ocurre por casualidad y, si usted hoy es el último compareciente en esta sesión, su turno de comparecencia no es banal. De hecho, nuestro grupo ya manifestó el interés en que comparecieran primero ustedes, para que así después pudiéramos pedir responsabilidades también a los políticos después de ciertas aclaraciones, y ellos negaron esa posibilidad, lo cual pone de manifiesto que su comparecencia aquí en el último turno no es banal.

Quisiera agradecerle su perseverancia en los argumentos, y sobre todo, también –que no sé si ha sido por el fragor en la vehemencia que ha tenido a la hora de expresar todas y cada una de las razones que justifican su descargo–, ha incluido algunas afirmaciones que han contribuido, aunque sea por casualidad, a aclarar algunas cuestiones. En primer lugar, usted ha corroborado la versión del ministro Clos, diciendo que nuestra red eléctrica es homologable a los estándares europeos y, por lo tanto, me permito decir que ha dejado en una situación un tanto incómoda al *conseller* Castells, que

lo contradijo abiertamente y que en este momento creo que elabora todavía un informe que, por otro lado, el señor Pizarro contribuirá a mejorar en la medida en que él sí dispone de todos los elementos de juicio, ya sean de técnicos expertos internos o pormenorizados de informes externos. Pero el señor Castells en este momento también todavía sigue intentando engordar ese informe para saber exactamente cuáles son las causas que ustedes han contribuido hoy a aclarar de manera extensa.

Yo le hago exactamente la misma recomendación; me permito, me tomo la licencia de darle la misma recomendación que le he dicho al señor Pizarro, y es que le haga usted llegar el informe, que seguro que es el mismo que manejó el ministro Clos el día de su comparecencia, para que así podamos tener cuanto antes ese informe resumen que nos aclare exactamente las causas de por qué hubo ese incendio que provocó la caída del cable y todos los problemas que generó la apagada, el corte de suministro eléctrico en la ciudad de Barcelona.

Y, además, en esa argumentación que usted ha fundamentado tan ampliamente, también ha contribuido a decir y a confirmar que han sido muchos los obstáculos que usted se ha encontrado en los trámites y en las autorizaciones administrativas a la hora de incrementar la red eléctrica. Y, por lo tanto, también nos corrobora que las discrepancias internas en el Gobierno de Cataluña en este momento hacen inviable la posibilidad de incrementar esa red eléctrica que contribuirá sin duda alguna a la mejora del suministro.

Desde el Grupo Popular queremos decirle..., y agradecerle todas sus afirmaciones, todas sus explicaciones, y decirle también que, en cuanto al tema de inversiones, ya le anunciamos que seguiremos, que bien desde aquí o bien desde el Congreso de los Diputados haremos un seguimiento pormenorizado de si esas inversiones realmente se producen y exactamente en qué manera y cómo benefician a la red de suministro eléctrico de Cataluña, que en estos momentos ha sido considerada por algunos precaria, por otros suficiente, pero que sabemos que tiene problemas.

Gracias por sus explicaciones, por su disposición. Y esperamos que en otra ocasión podamos contar también con su colaboración. Gracias.

El president

Senyor Jordi Miralles, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Tres qüestions. La primera, agrair al senyor Atienza les noves explicacions, les ampliacions que ha fet. I, més enllà de segurament el desconeixement tècnic que tinc i, en tot cas, amb la voluntat de rellegir, no?, ara lectura d'estiu, perquè tant la seva intervenció com la del senyor Pizarro, doncs, han estat molt denses, aquestes qüestions. Però sí que queden per saber..., segons la seva valoració, què és el que ha passat; sense entrar, hi insisteixo, en els continguts d'aquesta, ens sona millor la seva prudència que

les certeses del senyor Pizarro. Hi insisteixo: ens sona millor la seva prudència, independentment del resultat final, que les certeses del senyor Pizarro.

I dues qüestions. Una, a aquells que els agrada posar-se en boca els qualificatius, especialment al senyor Pujol, que acostuma, no?, a parlar de frivolitat. Bé, digui el que vulgui, qualifiqui-ho com vulgui. Si defensar un model energètic diferent del seu, pensar en la preservació del territori diferent de la seva i la voluntat de negociar amb el territori diferent que la seva —el senyor Pizarro abans ha recordat qui enviava els mossos d'esquadra—..., digui'ns frívols; si va per nosaltres, digui'ns frívols. Vostès ja tenen acumulat el que van fer i el que no van fer, i per això estan a l'oposició. Continui dient-nos frívols.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente; únicamente para agradecerle la ampliación del informe que nos ha realizado ahora al hilo de las preguntas formuladas por los distintos grupos parlamentarios.

Y expresarle una preocupación, una preocupación precisamente en aras del bien común, de la garantía del servicio eléctrico. El grado de enconamiento entre las dos empresas, la de transporte y la de distribución, que aquí hoy se ha manifestado, nos lleva a una clara preocupación. Es decir, ha quedado manifiesto que con otra empresa no se hubieran producido las circunstancias que ahora han acontecido. Entendemos que..., y les invito a que se coordinen. Y buena prueba de ello es que a día de hoy, cuando el señor Pizarro nos ha estado ofreciendo los informes técnicos a los distintos grupos parlamentarios, que usted no conozca esos informes técnicos, pues, realmente nos parece altamente preocupante; más cuando es imprescindible que el expediente, los expedientes se aceleren y no se demoren y no se mueran en las distintas administraciones.

Y un último lamento. Nuestro grupo propuso que compareciera aquí la presidenta de la Comisión Nacional de la Energía. Los grupos que dan soporte al Gobierno y algún grupo de la oposición lo han impedido. Desde luego hubiera sido muy esclarecedor que hoy hubiera comparecido aquí la presidenta de la Comisión de la Energía, en primer lugar para que nos explicara el mecanismo de resolución de conflictos cuando acontecen entre distintas empresas de transporte y de distribución. Y, después, para que también nos determinara cuáles son las posibles imputaciones que pueden surgir a raíz de un desafortunado incidente que han padecido 350.000 barceloneses en los últimos tiempos.

Muchas gracias.

El president

Doncs, moltes gràcies. Donem les gràcies al senyor Atienza per la seva compareixença...

El Sr. Luis Atienza Serna

Solamente para agradecer a todos los portavoces de los grupos el tono de sus intervenciones y para reiterar la disposición por mi parte a proporcionarles toda la información y a comparecer cuando lo consideren oportuno, porque valoro extraordinariamente el papel que les corresponde en la representación de los intereses de los ciudadanos.

El president

Doncs, moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze de la nit i onze minuts.